

Аварията

(Роман)

Тихомир Димитров

Български, първо електронно издание, 2015 г.

Лиценз:

*Използването на цялото произведение или на части от него за некомерсиални цели е позволено с посочване на автора (Тихомир Димитров) и на линк към източника с информация за автора:
<http://asktisho.wordpress.com/about/>*

Ползването с комерсиална цел в публичното пространство (уебсайтове с рекламни формати, радио, телевизия и периодичен печат) се заплаща по споразумение. Разпространението на преработки на оригинала не се допуска по никакви причини.

Тихомир Димитров, автор, 2015 г., asktisho.wordpress.com

Павлина Върбанова, редактор, 2015 г., kaksepishe.com

Петър Енчев, коректор, 2015 г., nalazvai.com

У семейство Чобанови

– Мамо, татко, имаме новина!

Семейната трапеза онемя. Очакваха новината. Подозираха каква е тя, но не смееха да реагират, за да не развалят „изненадата“. Погледите бяха насочени към Фани. Майка ѝ ритна масата от притеснение и събори една чаша. Главата на семейството – Петър Чобанов, изтри крайчеца на устата си с бяла кърпа, наля си допълнително ракия и сложи бучка лед. Зачака. Той също гледаше Фани. Това ѝ подежда като сигнал да продължи:

– С Ади решихме да се женим! Това лято!

Богатото семейство на Петър и Фидосия Чобанови, мажоритарни собственици в „Балкантранс“ АД, най-голямата транспортна компания в Източна Европа – семейството, чиято дъщеря Адам чукаше от 9 години, щеше да му даде благословията си за женитба, а тази благословия му изглеждаше като чувал, пълен с пари. Само преди две седмици „новината“ щеше да звучи радостно и в неговите уши. Дори все още се заблуждаваше, че обича Фани. Но сега, сега вече трябваше да бъде артист и да се преструва.

– Надявам се, че нямате нищо против – каза Адам.

Фидосия Чобанова скочи от стола си и го прегърна.

– Знаете ли откога чакам този момент, деца! – целуваше ту него, ту дъщеря си. – Крайно време беше! Притеснихме се вече!

Адам харесваше бъдещата си тъща, даже много. Всъщност, той харесваше цялото семейство. Или поне така смяташе доскоро. Може би тийнейджърската им любов с Фани, разгоряла се на брега на морето преди 9 години, беше прераснала в навик с течение на времето –

удобен и приятен навик. Фани се грижеше добре за него – като за любима кукла. Глезеше го като малко дете. А и семейството ѝ го приемаше, въпреки че не беше богат. Те имаха достатъчно за всички. Единственото, което ги интересуваше, бе дъщеря им да бъде щастлива. И да попадне на „свестен човек“. С течение на времето Адам успя да си извоюва тази позиция – на „своятното момче“. Не го направи нарочно, за да се впише в буржоазните им разбирания. Той наистина си беше такъв. Доскоро.

– Добре ли обмислихте всичко? – Петър Чобанов отпи от ракията. – Това ще промени много неща – той погледна въпросително Адам.

– Да, сигурни сме, татко! – отговори Фани от името на двамата. – Заедно сме вече девет години, от три години живеем под един покрив. Обичаме се, това е най-важното! Всичките ни приятели са семейни и някои от тях вече имат деца. Май дойде и нашият ред да узаконим връзката си! – тя целуна Адам по челото, върху което беше избила студена пот. – Нали, миличък?

– Да, скъпа – помилва я той по гърба.

Развълнувана и едва сдържаща сълзите си от радост, Фидосия повика прислугата, нареди им да отсервират вечерята и покани дъщеря си в зимната градина – да обсъдят „новината“. По женски. След малко изчезна и прислугата. Бизнесменът и бъдещият му зет останаха сами.

– Да отидем в салона – предложи Чобанов.

Въпреки че се познаваха отдавна, Адам така и не успя да скъси дистанцията с този човек. Наричаше го „господине“ или просто „Чобанов“. Основателят на „Балкантранс“ трудно допускаше хора до себе си, което беше нормално за един от най-богатите българи. Адам не

можеше да се оплаче от лошо или хладно отношение. Дори напротив, винаги беше добре дошъл в дома на Чобанови, ползваше се с голямо доверие в семейството, радваше се на достъп до най-влиятелните кръгове в държавата заради тях. Но нямаше как да стане истински приятел с Чобанов. Бяха от различни поколения. Принадлежаха към различни светове. Поради тази причина Адам никога не говореше с него за пари. Сега усещаше, че моментът приближава. При така стеклите се обстоятелства разговорът бе станал просто неизбежен.

Прислугата познаваше навиците на своя патрон и салонът за пушачи беше готов, когато влязоха. Камината гореше, на масичката пред нея ги очакваше кутия ръчно свити пури Oro del Cibao, поръчани от Доминикана. Компания им правеха две солидни кристални чаши и бутилка коняк „Хенеси“. Двамата мъже се настаниха в дълбоките зелени фотьойли, наляха си коняк и запалиха пури. Напрежението у Адам растеше. Чобанов наруши мълчанието:

– Предполагам, че познаваш дъщеря ми добре. От доста години сте заедно.

Адам кимна в знак на съгласие.

– Знаеш, че семейството ми разполага с известни възможности...

– „С 330 милиона възможности“ – помисли си Адам и кимна отново, за да покаже, че слуша с интерес. Чобанов продължи:

– Дъщеря ми е родена в среда, в която е лесно да приемеш всичко за даденост. На нея не ѝ се налага да воюва за място под слънцето, както ми се наложи на мен. И честно да ти кажа, май никога няма да ѝ се наложи! Свикнала е друг да се грижи за нея. Да ѝ осигурява всички удобства.

Адам мълчеше. Чобанов отпи от коняка:

– След като сключите граждански брак, този „друг“ ще си ти.

Адам вдигна чашата, за да спечели време, докато се чудеше какво да отговори. Ароматната течност запали хранопровода му и причини експлозия от вкусове в устата:

– Аз мога да се грижа за дъщеря ви! Отдавна живеем заедно и нищо не ни липсва. Всъщност, Фани не е чак толкова разглезена. Едва ли някога ще прояви интерес към работа или към кариера, но защо да го прави? Имаме си всичко. Изкарвам достатъчно, за да живеем комфортно... не без вашата помощ, разбира се!

– Радвам се да го чуя! – Чобанов се усмихна. – Адаме, виж, аз съм бизнесмен, обичам точните цифри. Колко печелиш на месец от счетоводната къща? Чисто? Ако не е тайна, разбира се!

– Нямам никакви тайни от вас, г-н Чобанов.

„Чуваш ли се какво говориш, глупако?“

– Вие до голяма степен помагате за успеха на моя бизнес... което ми напомня да ви благодаря за връзката с Януш миналия месец. Оказа се един от най-добрите ни клиенти досега.

– Моля! Но да се върнем към въпроса ми. Ако обичаш!

– Между 9 и 12 хиляди лева на месец. Чисто.

– С толкова разполагате като домакинство, така ли?

– Приблизително – да.

– А знаеш ли, че само чашата, която държиш в ръката си, струва повече?

– Предполагам – Адам се усмихна насила. – Но нищо не мога да направя по въпроса. Не съм имал същите възможности като...

– Възможностите се дават! – прекъсна го Чобанов. – Те никога не се „имат“.

– Не разбирам?

– На път съм да ти направя предложение. Да умножиш дохода си по десет. Това е близо милион годишно. И е само началото.

– Аз...

– Изслушай ме, преди да кажеш каквото и да било! Един от търговските директори напуска бизнеса тази година. Напуска го по болест. Докторите вече са разписали смъртната му присъда. Трябват му пари и спокойствие, за да се лекува. Не тая особени надежди за възстановяването му, но поне искам да му дам възможност да бъде с близките си възможно най-дълго. И да осигуря семейството му. С останалите акционери ще изкупим дяловете му на преференциална цена, отделно бордът ще отпусне пенсия по болест в размер на няколко милиона лева. Това е всичко, което можем да направим за него. Но някой трябва да заеме мястото му в управлението. Спешно. И е по-добре този някой да бъде вътрешен човек – човек, на когото мога да се доверя. Реших, че щом ще ставаме роднини, този човек може да си ти. Помисли добре, преди да ми отговориш. Не бързай! Това е важно решение. Както за теб, така и за мен. Но имай предвид, че такава възможност се дава само веднъж в живота!

Адам отпи от коняка, като се стараеше треперенето на ръката му да остане незабелязано. Чобанов продължи:

– Предполагам, че детайлите също те интересуват. А те са следните: като начинаещ управител ще получаваш 950 000 лева годишно възнаграждение, с възможност за преразглеждане след края на всяка година, в зависимост от резултатите на дружеството и от личния ти принос за тях. Отделно съм готов да ти предложа акции на стойност 18 милиона лева, с които да осигуриш семейството си, дъщеря ми и

нейните деца, докато са живи, така че да не зависят повече от мен. Имаш време до понеделник, за да ми отговориш. Внимателно го обмисли!

Адам дръпна от гъстия, ароматен дим. Прекара го през ноздрите си. Въздухът около него се изпълни с пушек. Зави му се свят. Очите му се насълзиха.

– Поласкан съм от доверието и от щедростта ви, Чобанов! Ще помисля и ще отговоря в понеделник, но имам един въпрос, ако ми позволите?

– Питай, синко! – Чобанов опита да се пошегува. Не му се получи. Никога не му се получаваше.

– Какво ще стане, ако откажа? – попита Адам.

Лицето на мъжа пред него остана непроменено. Чобанов внимателно постави чашата върху стъклената маса и каза:

– Адаме, изградих бизнеса си от нулата. Направих така, че най-близките хора, които работят за мен, също да станат богати. Това е тайната на моя успех. Да не бъдеш егоист! Единственото, което изисквам в замяна, е 100% лоялност към фирмата и пълна отдаденост на работата. Ако приемеш предложението ми, за няколко години ще те направя богат. Но ще лягаш и ще ставаш с проблемите на „Балкантранс“. Ако не приемеш, значи имаш по-добра алтернатива и сам ще трябва да издържаш семейството си. Искам да кажа: напълно сам! Каквото и да решиш, ще получиш благословията ми, ако това те интересува. Обичам дъщеря си и виждам, че с теб тя е щастлива. „Да обичаш означава да подаряваш свобода, а не да поставяш окови“, нали така? Чувал съм те да го казваш много пъти.

– „Когато умният човек печели, той прави така, че да спечелят всички. Когато глупакът печели, той прави така, че да загуби спечеленото, а заедно с него да загубят и всички останали!“ Чувал съм ви да го казвате много пъти – отвърна Адам и се усмихна.

Обмяната на любезности разведри двамата мъже. Вдигнаха поздравница и пиха за новото семейство. Малко след това прислугата влезе в салона. Съобщиха, че дамите ги очакват в гостната, където чаят вече е сервиран.

Две седмици по-рано...

Адам отвори очи, обзет от притеснение, че закъснява за работа. Погледна си часовника. Беше седем и половина сутринта. Отпусна глава върху възглавницата. Нямахше как да бърза. Откакто създаде собствен бизнес, ходеше на работа, когато пожелаеше. „Навикът си е навик – помисли Адам. – Сигурно ще минат години, докато отвикна от параноята, че закъснявам“. Допуши му се. Посегна към кутията жълт Camel върху нощното шкафче. Беше празна. Стана, облече си костюма, взе чантата със служебния лаптоп и излезе.

Никога не си миеше зъбите, преди да е пил кафе, а не можеше да пие кафе без цигара. Цигарите му бяха свършили. Реши да си купи цигари по пътя, а на сутрешното кафе да се порадва в офиса. Имаше четка за зъби и там. Офисът беше неговият втори дом. Обикновено си тръгваше последен, понякога дори след полунощ. Стоеше до късно, но рядко пристигаше толкова рано. Не беше „сутрешен човек“. Вечер мозъкът му работеше по-добре.

Спря на паркинга пред „Била“. Реши да купи нещо и за обяд. Шом пристигнеше, ангажиментите щяха да го погълнат чак до вечерта. Приключваха годината и това беше най-натовареният им период.

Разхождаше се безцелно из магазина. Все още мозъкът му плуваше в онова спокойно и отнесено сутрешно състояние, когато я видя. Беше Тя! Жената от неговите сънища! Жената, която винаги беше чакал, за която винаги беше мечтал. Неговата голяма, скрита тайна. Погребаното му съкровище! Сродната му душа! Онази, която му принадлежеше по право. Жената с голямо Ж.

„О, Боже! – разсъни се внезапно Адам. – Значи всичко е вярно! Значи Тя наистина съществува! Изглежда по същия начин! Сънувал съм я толкова пъти! А дали ще ме познае? Трябва да я заговоря! Трябва да го направя на всяка цена!“ – от сутрешната му летаргия вече нямаше и следа.

Как да я заговори? Излизаше от девет години с Фани, дори планираха сватба. Сигурността на връзката буквално го беше скопила. Не вярваше, че „ловният му инстинкт“ ще проработи отново. Беше се примирил с мисълта, че ще остарее с Фани. Сега обаче трябваше да действа! Нямаше да си го прости, ако изтървеше този момент!

Момичето мина покрай него, без да го погледне, и се отправи към салатения бар. Адам тръгна след нея. Деляха ги няколко метра. Докато тя избираше салати, той прехвърляше в главата си реплики, с които да я заговори. Струваха му се еднакво тъпи! Ами ако я уплашеше? С недоспалата си физиономия, с лошия си дъх? С невчесаната коса? Ала най-тъпо беше да НЕ я заговори. Тъпо и недопустимо! Трябваше да опита. Трябваше да действа! Цял живот

беше чакал този момент. Събра смелост и уверено закрачи към салатения бар.

Толкова се беше засилил, че когато тя се обърна, дочула стъпките му, едва не я блъсна с тялото си.

– Извинете, госпожице!

„Лошо начало! Никога не започвай с извинения!“

– Познаваме ли се отнякъде? – попита го русокосата хубавица.

– Това беше моята реплика! – усмихна се Адам. Изведнъж му олекна.

– Ами кажи я, де! – подкани го непознатата с ентузиазъм.

Двамата избухнаха в смях. После настъпи тишина. Паниката отново започна да превзема Адам. „Хубаво се получи, но трябва да продължиш! Кажи нещо!“

– Изглеждате ми леко смутен! – изпревари го тя.

– Права сте. Това е защото се чувствам като герой в американски филм. Среща в магазина пред салатения бар.

Тя се огледа наоколо:

– Никога не съм виждала среща пред салатения бар! А гледам много американски филми.

– Аз също!

– Какво също? Не сте виждали среща пред салатения бар или гледате много американски филми?

– Второто.

– Американските филми са глупави! – заключи тя.

– Ето нещо, по което си приличаме. С тях. Искам да кажа, сигурно затова ги харесвам – усмихна се Адам. – Глупави са точно колкото мен.

Опитваше се да не отваря прекалено широко уста, за да не усети момичето, че не си е мил зъбите:

– И освен това са глупави, защото всичко там изглежда толкова нагласено. А това тук е истинско! Нали?

– Вярвате ли в любовта от пръв поглед? – попита тя.

– Вярвам само на очите си – отвърна той.

Адам така и не стъпи в офиса през онзи ден. Не вдигна телефона нито на колегите си, нито на Стефания, нито на по-важните клиенти, от които зависеше бизнесът му. Цял ден прекара в кафенето до „Била“ с жената от сънищата си, която срещна пред салатения бар. Казваше се Юлия. Още преди да научи името ѝ обаче, Адам имаше чувството, че много отдавна се познават. Тя – също.

Две седмици по-късно. След вечерята у Чобанови

Фани грееше от щастие. Доволна от перспективата най-после да види себе си в бяла рокля, тя дори не забеляза колко мрачен и потиснат беше Адам.

Разпалено му обясняваше за приготовленията, които бяха обсъдили с майка ѝ – кой свещеник щял да ги венчае, в кой манастир щели да настанят гостите, с какви специалитети щели да ги нагостят. Адам не чу нито дума. Погълнат от собствените си мисли, той гледаше само напред. На въпроса „Защо мълчиш?“ отговори, че се чувства уморен, че напоследък има доста работа в офиса, че не обича да шофира нощем и прави всичко възможно двамата да се приберат невредими у дома. Но му доставя удоволствие да я слуша. И тя продължи...

Колкото и уморен да беше, Адам не успя да мигне, след като най-после се прибраха у дома. Въртя се цяла нощ в леглото и стана изнервен към пет. Излезе на терасата. Градът спеше. Преди тази гледка го успокояваше. Осветени в жълто от нощните лампи, кварталните улици и паркираните по тях автомобили създаваха усещане за сънен уют. Сега му изглеждаха чужди. Отчайващо пусти и тъжни.

Студеният въздух го превъзбуди. Кожата му настръхна и зъбите му започнаха да тракат. Прибра се на топло. Седна на канапето в кухнята. Остана сам в тъмното, без да включва лампата. Чуваше единствено бученето на хладилника. Изми си лицето и легна върху дивана с очи, вперени в тавана. Небето зад прозореца започна да прелива от черно към тъмносиньо. Адам облече костюм, взе ключовете от колата и излезе.

Дълго шофира из празните улици, заслушан в триенето на гумите върху асфалта. В тихото жужене на двигателя. Отказа се едва когато слънцето обля високите жилищни сгради първо в оранжево, а после в жълто и сутрешният трафик започна да го притиска отвсякъде. Огледа се. Беше в квартала на най-добрия си приятел. Погледна часовника върху таблото. Сигурно щеше да го заvari у дома.

Вратата на панелния апартамент се отвори. Посрещна го рошавата глава на Николай. Адам носеше две кафета в пластмасови чаши и найлонова торбичка с банички от закусвалнята пред блока.

– Я виж ти! Кой се е сетил да ми дойде на гости! Влизай, човече, влизай! – подкани го Николай.

– Дано да не бързаш. Искам да поговорим. Ако бързаш, ще те закарам. С колата съм. По пътя ще приказваме.

Николай се усмихна и прозя едновременно:

– Копеле, аз не съм бизнесмен като тебе, че непрекъснато да бързам за някъде! Ти май забрави, а? От толкова години вече съм на свободна практика. Ебаси, наистина не сме се виждали отдавна!

Адам го последва в мрачния коридор.

– Няма да обръщаш внимание на бардака, сори! Обикновено чистят само когато идва жена, а това се случва веднъж на четири години, ха-ха-ха-ха!

Апартаментът наистина беше разхвърлян. Мърляв и вмирисан. Намираще се в един от онези високи панелни блокове с олющени фасади, които стърчаха в покрайнините на града като сърдити великани.

Николай беше интелигентно момче с добро образование. Имаше остър ум. И определено можеше повече от това! Притежаваше луксозен апартамент в центъра преди време. Придружен от доходен бизнес и красива приятелка. После „избра свободата“. Никой не разбра мотивите му да зареже всичко, което бе постигнал, и да заживее под наем в тази дупка на края на града, където се издържаше от писане на клюки за жълтата преса. Изглеждаше като криза на средната възраст, но Николай беше само на трийсет и една. Според собствените му думи, той цял живот бе преследвал мечтите на други хора: на приятелите, на семейството, на учителите от детството, на средата, в която беше израснал. Разбрал, че не са негови едва след като ги постигнал всичките. Оттогава решил вече да живее вече само за себе си.

Най-недоволна от всички остана приятелката му. Свикнала с почивките в чужбина, с удобното жилище и с високите доходи на Николай, тя не прояви особена симпатия към идеите му и първа го напусна. Последваха я другарите му, за които имиджът, новата кола,

кариерата и лъскавата фасада бяха станали по-важни от споделеното детство. С изключение на Адам, когото виждаше все по-рядко напоследък. Николай отказваше предложенията му за финансова помощ с аргумента, че харчи 50 лева седмично за наем, а има четвърт милион в банката. „Откакто продадох апартамента на най-високите цени – точно преди кризата. Само Елена имаше нужда от този хангар, така или иначе. Но тя си отиде.“ Отделно получаваше хонорари. „Малко хора знаят, че в жълтата преса плащат толкова добре.“

Такъв беше Николай – странен и дори може би малко луд в очите на останалите, но сам за себе си твърдеше, че е „единственият трезвен човек в натикания до козирката с илюзии свят“. При всички случаи Адам се нуждаеше точно от неговия съвет в момента.

Настаниха се в хола, където липсваше друго обзавеждане, освен малка библиотека, пълна с книги на духовна тематика, ниска масичка с поставен върху нея лаптоп, едно наргиле и няколко нахвърляни по земята водни матрака – спомен от предишния му охолол начин на живот. Адам се отпусна върху меката повърхност с облекчение. Самотното шофиране и безсънната нощ го бяха източили. Николай сервира кафето и баниците в меден поднос за чай, купен от Женския пазар. Постави го направо върху земята. Закусиха мълчаливо, след което Николай разпали наргилето и подаде мундщука на Адам.

– Опитвам се да ги откажа. От две седмици не съм си купувал цигари, откакто срещнах...

– Някога да съм слагал тютюн в това наргиле, мой човек? Знаеш ли как му викат арабите?

– Как?

– Викат му „шиша“, като на хашиша. Ваяли са ги от глина едно време, затова наргилетата имат кръгла форма. Тогава арабите още не са познавали тютюна. Спретнали са си перфектния бонг! – Николай дръпна от маркуча и наргилето закъркори.

Въгленчето почервения. Водата в металния резервоар бълбукаше кротко. От устата му излезе гъст бял дим и помещението се изпълни с миризмата на изгорял коноп. С пресипнал глас Николай продължи:

– Чак турците, когато дошли да ги завладяват, им показали, че в наргилето може да се слага и тютюн. – Знаеш ли, че Египет е бил 400 години под турско робство? – отново подаде маркуча на Адам.

Адам го пое с колебание.

– Откъде се снабдяваш? Нали вече нямаше никакви приятели!

– Аз пък не мога да разбера защо всички трябва да сте толкова загрижени! Останал съм без приятели, нямал съм гадже, живеел съм мизерно. Робите не могат да разберат свободния човек. Свободата ги плаши. Не знаят какво да правят с нея. Затова предпочитат да я отрекат, да се отнесат снизходително към свободния, да му се изсмеят в лицето и да я карат по старому, вместо да станат като него. Ама трябва да топки за тая работа!

Адам му върна маркуча. Николай се напрегна:

– Ей, ти да не вземеш да ми се обидиш нещо сега! Аз говоря по принцип. Знаем, че винаги си ме приемал такъв, какъвто съм.

– Не ти се сърдя, идиот смотан! Но няма да пуша, защото искам съзнанието ми да е чисто. Предстои да взема важно решение, което може би ще промени целия ми живот. Всъщност точно затова съм тук. Дойдох да ти поискам съвет. А ти май току-що ми го даде, без дори да знаеш какво ще попитам.

– Хе-хе, така е, защото съм си отворил третото око – Николай дръпна от наргилето. – Не знаеш какво изпускаш, братле! Купих първокласен марокански хеш от един арабин на Женския и го смесих с мара, за да гори по-лесно. Козът също е голям чук. Айде, сподели какво те води насам, че ми стана интересно... преди да съм си махнал главата тотално.

Адам му разказа всичко – за това как е предложил на Стефания, за срещата с родителите ѝ, за офертата на Чобанов, за предстоящата сватба, за супермаркета, за салатения бар и за любовта, която го беше връхлетяла като товарен влак в най-неподходящия момент от живота му.

– Добре, бе, пич, аз не мога да те разбера тебе. Какво изобщо има да мислиш? Работиш работа, която ти е безразлична. Навремето искаше да ставаш писател, а стана счетоводител. Заради вашите. Сега живееш с жена, която също ти е безразлична, а баща ѝ се опитва да те направи роб! Не ми се сърди, но по-прецакан едва ли някога си бил! Като игнорираме материалната страна на нещата, разбира се. Ако кинтите на баща ѝ могат да те направят щастлив, тогава окей, прав ти път, избери насраните мангизи! Но не могат. Парите купуват само удобства. Щастието идва отвътре. И Съдбата е решила да ти го покаже точно в най-подходящия момент! Изпраща ти човека, когото цял живот си чакал. Тази жена, доколкото разбирам, не само изглежда като богиня, но и ти съдира кожата в леглото. Артистична натура е, със свободни разбирания. Нямам идея какво намира в човек като теб, но честно да си призная, направо ти завиждам! Де да имах и аз такъв късмет! Художничка, която продава картини на богати пенсионери в Швейцария. Има собствено ателие, където можеш да се настаниш да

живееш. Красива, талантива и необвързана на всичкото отгоре! И освен това е влюбена в теб! А ти все още се чудиш?!

– Но...

– Никакво но!

– Значи ти би зарязал всичко и би заживял с нея, ако беше на моето място, така ли?

– Човече, аз вече съм зарязал всичко!

– По-сложно е, отколкото си мислиш.

– Виж, ще ти го обясня по най-простия начин, за да ме разбереш...

Николай дръпна от маркуча, издиша, закашля се и продължи с насълзени очи:

– Когато се наложи да избираме в този живот, ние го правим, ръководени от две чувства: действаме от позицията на страха или от позицията на любовта. Средно положение няма. Ако избереш да останеш при Фани и семейството ѝ, ще го направиш, защото те е страх. Ако избереш да последваш сърцето си, ще го направиш от любов. Кой според теб е правилният избор?

Адам стана, наведе се над най-добрия си приятел, взе лицето му в шепи, целуна го по челото и излезе, без да каже нищо.

* * *

Следващите седмици бяха кошмарни. Заяви на Фани, че иска да поживеят разделени за известно време. Каза ѝ, че трябва да обмисли приоритетите в живота си. Повтори го няколко пъти. Първоначално тя

прие всичко на шега. После се разплака. След това му удари шамар. Започна да го заплашва. Накрая тръшна вратата и отиде при баща си.

Адам излъга семейството ѝ, че го прави заради себе си, а не заради друга жена. Смяташе, че така ще приемат неизбежното по-лесно, но успя да ги вбеси. Гордите представители на рода Чобанови се обърнаха срещу него. Баща ѝ го заплаши с разорение, а майка ѝ му каза никога повече да не стъпва у тях.

– И забрави за влиятелните си приятели – допълни тя. – От сега нататък имаш само влиятелни врагове!

Фалитът не го плашеше особено. Дори сам работеше по въпроса. Всеки ден освобождаваше служители, опразваше помещения, продаваше техника и мебели, прехвърляше клиенти на конкуренцията, изплащаше обезщетения. Съвсем скоро всичките му спестявания се стопиха. Но само така можеше да избяга от зависимостта си към Чобанов. Единственото, което го интересуваше, бе новото начало.

И разкошното тяло на Юлия, разбира се – тяло, в което се губеше с наслада часове наред всяка нощ. Тяло, което го караше да гледа на унижителните дни, изпълнени с тревога и заплахи от високо, като на малоумна детска игра. Накрая продаде дори колата. Премести се да живее в ателието на Юлия. Запази в тайна новия си адрес и новия си начин на живот.

Два месеца по-късно

Адам отвори очи по обяд, както обикновено. Омачканите чаршафи до него бях празни. Юлия ставаше рано. Измъкваше се от леглото и внимаваше да не го събуди. Взимаше душ и веднага

излизаше, за да улови утрото с обектива. Цял ден обикаляше по улиците, наблюдаваше хората, гълъбите, фасадите на къщите, изследваше пулса на градския живот и търсеше нови сюжети. Снимаше всичко, което ѝ направеше впечатление, после двамата разглеждаха снимките, обсъждаха ги, пиеха вино, правеха любов, лепяха колажи от натрупаните кадри и така се раждаше вдъхновението за ново платно. Или за серия от нови платна. Картините продаваха на богати европейци.

Адам се възхищаваше от таланта ѝ, но богатите рядко дават пари за талант. Интересуваше ги само авторът и неговата, за предпочитане драматична, история. Всички галерии, в които Юлия излагаше, получаваха ужасяващи биографии, написани от Адам. Въображението и перфектният му английски работеха за нея. Представяше я като раково болна или като нещастно разведена, с дете инвалид, описваше по-мрачните ѝ платна като резултат от неуспешен опит за самоубийство. Така картините се продаваха по-лесно. Това нямаше нищо общо с истината, но за да оцелеят в бранша, повечето художници се принуждаваха да лъжат. Това в особено голяма степен важеше за жените с четка в ръка.

Юлия не се срамуваше от тези детайли. Приемаше ги като част от занаята и си играеше ролята добре. По-важното за нея беше, че с парите и двамата можеха да живеят нормално, тъй като неговите спестявания отдавна бяха свършили.

Адам най-после се отдаде на истинския си талант – да съчинява истории. Само в литературата намираше спасение, след като разруши целия си досегашен живот. И в Юлия. Двамата бяха сигурни, че дебютният му роман ще пожъне небивал успех. Трябваше му време, за

да го довърши, а Юлия нямаше нищо против да му го осигури. След това планираха дълго пътешествие из красотите на Стария континент – нещо като меден месец.

Докато си миеше зъбите, Адам размишляваше върху сюжета. Разполагаше с няколко часа преди Юлия да се прибере. Тя обикновено се връщаше към шест вечерта – уморена, но вдъхновена от заснетото и преживяното. Нямаше търпение да му покаже снимките, да ги обсъдят, да вечерят, после двамата прекарваха блажени часове върху голямото ѝ кръгло легло, любеха се под душа, във ваната, на пода, върху масата за хранене, на кухненския плот. Бяха похотливи и ненаситни, като двойка тийнейджъри, не можеха да се наситят на допира на телата си. Към дванайсет излизаха да се поразходят. Еднакво харесваха спокойствието на нощта, когато колите по улиците оредяваха и пешеходните алеи опустяваха. Градът ги правеше свободни по това време. Имаше твърде малка вероятност да срещнат случайно някой от познатите на Фани. Полунощ беше тяхното пладне.

Уикендите бяха изцяло за творчеството на Юлия. Тя опъваше платната, пръскаше навсякъде инструментите си и започваше да работи под звуците на силна музика. Рисуваше цял ден, понякога и в неделя до късния следобед. Неделната вечер прекарваха заедно на пейка в парка или прегърнати в леглото. Обсъждаха новите си идеи, четяха поезия или просто мълчаха. Адам обичаше да масажира красивото ѝ тяло с часове.

Спазваха рутината нарочно, защото им помагаше да канализират енергията си и да бъдат продуктивни. Няма нищо по-деморализиращо от хаоса в абсолютната свобода на ежедневието, окупирано единствено от творчески проекти и плътска наслада. „Режимът“ им позволяваше

успешно да напредват с работата. След като завършеше романа, щяха да си отдъхнат.

„Монополи“ растеше. Историята ставаше все по-заплетена, героите оживяваха в главата му, започваха да водят свой собствен живот, ставаха реални, а мисълта му течеше гладко. Постоянно му идваха нови идеи как да направи сюжета още по-интересен.

Пишеше между пет и десет страници на ден, в зависимост от вдъхновението. Това му отнемаше час-два. После идваше „моментът на пресищане“. Правеше кратка тренировка с уредите за фитнес, струпани в единия край на просторното ателие, взимаше душ, отваряше бира, наместваше се удобно в кожения стол пред монитора и започваше да редактира.

Колкото повече напредваше, толкова повече нови ситуации, персонажи и идеи навлизаха в сюжета. Всяка нова идея водеше до друга, а принтираните страници върху бюрото му се увеличаваха. Тревожеше го мисълта, че романът може да не бъде завършен скоро. Заплашваше да стане прекалено голям. Юлия го подкрепяше и стимулираше творческите му хрумвания. Непрекъснато му повтаряше да не поставя бариери пред себе си. „По-важното е всяка думичка да е на мястото си, всяка сричка да е излязла от теб, във всяка буква да виждаш себе си – казваше му тя. – Няма значение колко на брой са думичките.“

„Монополи“ разказваше за четири осемгодишни деца, които играят на едноименната игра. Вдъхновяваха го спомените от детството, когато Адам и братовчедите му прекарваха дни наред в местене на фигури по картонения квадрат. Сами измисляха нови правила, с които непрекъснато обогатяваха играта: теглеха заеми, инвестираха,

съюзяваха се един срещу друг и се разоряваха, правеха си „мръсни номера“, надпреварваха се да изкупуват терени, строяха хотели и казина, изплащаха наеми, преуспяваха и фалираха. Хипнотичният ефект от играта върху детското въображение беше невероятен.

Същото правеха и неговите четирима малки герои, с единствената разлика, че родителите им от време на време проявяваха интерес към тяхната игра. Постепенно възрастните започват да разбират, че съдбите на четиримата играчи удивително съвпадат със съдбите на четирима известни олигарси, които редовно запълват новинарските емисии.

Родителите се притесняват, че децата им получават вдъхновение от света на големите така, както го отразява синият екран. Забраняват им да гледат телевизия, но продължават да следят играта.

За ужас и недоумение на възрастните, личната история на играчите продължава да следва с изключителна точност живота на магнатите от реалния свят, макар децата отдавна вече да не гледат телевизия. Така се ражда идеята за малък експеримент: заключват приемниците по тавански помещения, освобождават децата за една седмица от училище и ги поставят под „домашен арест“. Целта им е да видят какво ще се случи в играта, която хлапците продължават с огромно настървение, тъй като вече си имат публика, а освен това не им се налага да ходят и на училище. Оказва се, че не реалните събития диктуват хода на играта, а точно обратното – играта по някакъв начин ги предхожда и влияе върху съдбата на хората от истинския свят. „Монополи“ ставаше все по-интересен...

* * *

Доволен от себе си, Адам затвори капака на лаптопа. Шумът в ключалката беше ясен сигнал, че работата му за деня е приключила. Неговата любима се прибираше! Всеки момент щеше да докосне устните ѝ, да чуе гласа ѝ, да погали косите ѝ. Доизпи бирата си на екс и облегна глава назад в удобния кожен фотьойл. За първи път в живота се чувстваше щастлив. Цялостен. Завършен. Беше влюбен, свободен, изпълнен с творческа енергия. Трябваше да изпрати някакъв подарък на Ники! Не, по-добре да му го връчи лично! Дължеше му толкова много! Домъчня му за най-добрия му приятел. Вдигна мобилния и го набра. Парфюмът на Юлия го заля откъм гърба и ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му. Горещите ѝ устни започнаха да го целуват.

– Ало – чу съннения глас на Ники в слушалката.

„Отново се е напушил“ – помисли си Адам.

Шест месеца по-късно

Алуминиевите масички пред будката за кафе и цигари до входа на Николай – това беше мястото, където двамата започнаха да се виждат редовно, след като подновиха отново контакт. Устройваше ги идеално. Адам не искаше да се мотае излишно из центъра – можеше да засече някой от обкръжението на Фани или, не дай боже, самата Фани. А Ники рядко излизаше от апартамента в панелния „небостъргач“. Правеше го само когато отиваше да си купи трева.

Той продължаваше да се издържа с писане на клюки за жълтата преса, които съчиняваше сам. Изпращаше ги по имейл и си получаваше хонорарите по банков път. Откакто приятелите и жена му го

изоставиха, социалните му контакти бяха сведени до минимум. Това очевидно не го притесняваше. Но срещите с Адам го ободряваха. „Още един човек избра личното си щастие пред илюзията за същото в главите на другите“. Имаше принос за това и се гордееше с постижението си. Съвсем чистосърдечно се радваше на щастieto на Адам – на творческите му стремежи, на процъфтяващата му любов. На това, че изглеждаше като прероден. Адам, от своя страна, го разбираше и беше един от малкото хора, които не го упрекваха за избора, който беше направил.

– Бира? аз съм наред тоя път – не успя да прикрие тъгата в гласа си Адам.

Ники кимна с глава. Адам отиде до фризера и започна да опипва бутилките, за да избере по-студени.

„Нещо не е наред. Задължително трябва да разбере какво не е наред!“ – Николай извади пакет Lexington и започна да си свива цигара. Огледа се внимателно. Пусна няколко трохи хашиш в тютюна, облиза хартията, зави цигарата, поднесе огънчето и дръпна от картоненото филтърче с доволна физиономия. Две потни бутилки „Загорка“ издрънчаха върху алуминиевата масичка пред него. От гърлата им се издигаше студена пара. Чукнаха се. Отпиха.

– Юлия е, нали? – попита Николай.

„Никога не приемай жената за даденост, още по-малко нейната любов!“ – напомни си той, но не го сподели със своя приятел. Изглеждаше му достатъчно притеснен и без това. След тежка въздишка Адам заговори:

– Преди няколко седмици изведнъж нещо в нея се промени. Казвал съм ти, че обича да излиза рано, да кръстосва улиците и да

прави снимки из града. От ден на ден започна да става все по-затворена в себе си, все по-меланхолична. Сякаш нещо я тревожеше там, навън, докато аз стоях в ателието и пишех като луд. Връщаше се уморена и мълчалива – без снимки, в най-добрия случай с няколко фотографии, а не стотици, както преди. Спря да рисува през уикендите. Това беше тревожен сигнал за мен. Опитах се да разбера какво става, но тя отклоняваше въпросите ми с недомлъвки. Все по-рядко започнахме да правим секс...

Николай го прекъсна:

– Това е нормално. Случва се на всички двойки, не се притеснявай! Като се ожените, ще правите секс дори още по-рядко. В един момент гърнето пресъхва. Изяли сте всичкия мед. Говоря ти от личен опит – усмихна се той.

– Още не си чул най-лошото! – помръкна Адам. – Тя ме напусна. Не зная дали изобщо някога ще я видя отново.

– Копеле! Защо не се обади по-рано? Защо мълчиш като гъз? Маmicата ти, сигурен съм, че ще измислим нещо! Не може една връзка като вашата да свърши просто ей така! Да не е отишла на Луната?

– Не е на Луната. Юлия замина за Индия. Каза ми да не се интересувам от нея, да не я търся. Писа ми, че никога няма да се видим отново. Не и в този живот!

– Нищо не разбирам!

Николай вдигна бутилката. Пресуши половината от съдържанието ѝ на екс. Допуши цигарата, хвърли фасата на земята и го стъпка с крак. Очите му се насълзиха от студената газирана напитка. Оригна се. Сълзите в очите на Адам бяха от съвсем различно естество:

– Започнах да я подозирам в изневяра и един ден реших да я проследя...

– Само не ми казвай, че си я хванал с друг! – възбуди се Николай. Спря и се замисли за момент. – Ами Индия? Какво общо има с Индия всичко това? Да не е избягала с някой друг в Индия?

– Моля те, престани да ме прекъсваш и ще ти разкажа! – изстена Адам. – Затова исках да се видим! Трябваше да споделя с някого. Имам чувството, че умирам. Част от душата ми липсва! Отнесоха я на другия край на света!

Адам млъкна. По бузите му течаха сълзи. Тресеше се на стола в тихи спазми, с наведена глава. Николай съжали, че е напушен точно сега. Хещът беше силен, развеселяваше го, а моментът не беше подходящ... Пресегна се и го тупна по гърба. Не знаеше какво друго да направи.

След няколко минути неловко мълчание Николай беше доизпил бирата и гузно наблюдаваше Адам, който сякаш започна да се посъвзема.

– Какво ще кажеш да се качим горе и да ти спретна едно хубаво наргиле, а? Трябва да разпуснеш малко! Сигурен съм, че ще ти помогне!

„Все ми е тая“ – отговори му апатичната физиономия на Адам. С едната ръка Николай взе бирата му от масата, с другата го хвана под лакът и го задърпа към входа.

Прекараха няколко часа в разговори, пушене, пиене на бира и хапване на хрупкави пикантни крилца от KFC, поръчани по телефона. Малко по-късно поръчаха и пица, а после понички и слязоха за още бира. Адам му разказа цялата история в подробности. Отпусна се от

хеша. Беше временно. Знаеше, че на другия ден привидното спокойствие ще го изостави и ще трябва да посрещне тъгата и самотата отново, но засега беше окей. „Ето, Ники преживя подобна криза, но вече е окей. Щом той може, значи мога и аз“ – успокояваше се наум.

Разказа му за това как беше проследил Юлия един ден – първо вървеше след нея скрит в тълпата на достатъчно разстояние, за да не го види случайно, а после тя се качи в едно такси и той направи същото. Каза на шофьора да я следва и му пъкна десетачка в ръцете. Юлия слезе пред някаква стара кооперация в центъра. Адам изчака известно време в таксито, преди да излезе. Вратата на входа беше заключена. Натисна няколко звънца, но никой не му отговори. Затърси с поглед нещо по-особено сред имената, изписани на звънците. Юлия познаваше известни артисти, художници, писатели, дори политици. Ако му изневеряваше с някой от тях, името му сигурно щеше да се намира някъде тук. Но не видя популярни имена. В блока сигурно живееха предимно старци. Входната врата беше облепена с некролози. Имаше и цветни афиши: обяви за хидроизолация, алуминиева дограма, интернет, кабелна телевизия, работа от дома – стандартните неща. Плюс един голям плакат, който рекламираше поредния индийски гуру, дошъл на посещение в България. Според датите от афиша индиецът все още трябваше да е тук. Някой беше изписал с черен флумастер върху плаката: ет. 4, ап. 12. Адам записа името на индиеца в мобилния си телефон и първата му работа, след като се прибра, беше да го потърси в Гугъл.

Оказа се един от „вестителите“ – самозвани пророци, които обикалят света и предупреждават за приближаващия му край. Такива напоследък се бяха навъдили много. Според философията на

„вестителя“ нямало сигурен начин да избегнеш апокалипсиса – по простата причина, че никой на тази планета, дори самият той, не знаел какъв точно апокалипсис предстои, но едно било сигурно – края на света бил близо и само малка част от населението на земята щяла да успее да се спаси. „Гуруто“ предлагаше спасение едновременно за тялото и за душата. Неговите медитации подготвяли ума за по-лесно навлизане в отвъдното, а практическите му упражнения давали безценен опит, който щял да помогне на потенциалните „строители на Новия свят“ да оцелеят след катастрофата.

Адам разгледа и други сайтове с информация по темата. Индиецът умее да разпознава кармата на учениците си. Разбирал кой от тях ще живее и кой – не. Това, естествено, ставало чак в края на „обучението“, което продължаваше няколко седмици и струваше две хиляди долара. Малцината „избрани“ имали правото да последват учителя си в околосветското му пътешествие, чиято крайна цел била някаква пещера в Индия, където „избраните“ щели да дочакат Края заедно със своя покровител. В един от форумите пишеше, че необичайно голям брой от „избраните“ се оказвали жени, при това – млади и без деца, които имали достатъчно фанатична вяра в края на света. Лесно било да ги убедиш в специалната им „мисия“ за продължаване на човешкия род след катастрофата. Местонахождението на пещерата в Индия, естествено, се пазеше в тайна. Бесең, Адам тръшна капака на лаптопа. Стана и започна да се разхожда из студиото. Чувстваше се като разярено животно в клетка.

Няколко часа по-късно Юлия се прибра. Отново не беше снимала нищо. Вече дори не се опитваше да го лъже, че снима. На въпроса му какво прави по цял ден отговори, че посещава курс по астрология.

Дори обеща да му направи хороскоп. Опитите да я заговори „случайно“ по темата за края на света бяха неуспешни. Успя да получи отговор само на един въпрос. Попита я какви умения, според нея, трябва да притежава човек, за да оцелее след апокалипсиса. За негова голяма изненада тя му отвърна със сериозен тон:

– Научи се да стреляш с лък. Лъкът е безшумно оръжие. Подходящ е за лов и за отбрана. Мунициите за него никога не свършват. Естествено, онези с автоматите ще излязат по-големи тарикати в началото. Но какво правиш, когато ти свършат патроните в един свят, в който никой вече не произвежда патрони?

Нещо в отговора ѝ го накара да изтръпне.

На следващия ден Юлия повече не се прибра. Всичко стана толкова бързо! Търсеше я напразно из целия град. Върна се изтощен и прочете имейл от нея, в който тя му съобщаваше, че е далеч от дома, че пътува към Индия и това е последният ѝ досег до съвременната цивилизация, която и без това скоро щяла да изчезне. Умоляваше го повече да не я търси. Нямала желание да го вижда отново, а нямало и смисъл. Не и в този живот.

Една година по-късно

Ако човешкият живот може да стигне абсолютното дъно, то Адам се намираще някъде под него. Любовта на живота му си беше отишла така, както се бе появила – внезапно, неочаквано и безразсъдно. Успя да съсипе всичко в името на един блян! След изчезването на Юлия той напълно се вгълби в литературата. Пишеше денонощно, за да държи отчаянието по-далеч.

Успя да завърши огромния си, трагичен роман – стана цели 500 страници. Вложи талант, парче от себе си и най-вече – чудовищна тъга. Получи се силна, убедителна драма. Сюжетът беше на ниво. Изпрати ръкописа до няколко издателства. Върнаха се много добри отзиви. Нямаха търпение да отпечатат „Монополи“, но въпреки това книгата му остана непубликувана. Петър Чобанов се погрижи за това. Погрижи се и той да не може да започне работа – не и в този град, не и в тази държава. Пипалата на Чобанови бяха навсякъде.

Адам остана без пари и не можеше да плаща наема на ателието. Махна се с облекчение. Всичко там му напомняше за Юлия. Премести се да живее при Николай. Вече си приличаха много. Адам беше станал самотен неудачник като него. След раздялата с Фани нямаше много близки. Цели девет години беше градил контакти в нейната среда и в средата на нейните родители. Сега му се налагаше да ги избягва. Любовта оправдаваше всичко това, разбира се, но нищо не можеше да запълни празнотата, която Юлия остави след себе си.

Изоляция, отчаяние, бедност и тъга. Загуба и самосъжаление, плюс липса на всякаква перспектива – това бяха резултатите от поредицата грешни избори, които беше направил. А можеше да бъде мултимилionер с щастливо семейство, осигурен до края на живота си! Можеше да има жена, която го обича. Мразеше се за това! Мразеше и Ники, задето му даде тласък. Живееше у тях, но го презираше.

Повече от всичко Адам ненавиждаше себе си – не толкова заради проваления живот, колкото заради неспособността си да забрави Юлия. Все още я обичаше с цялото си сърце, въпреки чудовищното ѝ предателство. Трудно му беше да приеме факта, че някакъв дебел и брадат индиец е успял да открадне половинката му с лъжи за края на

света, да я превърне в една от многото си наложници, да я измъкне от свободния ѝ живот и да я затвори в някаква пещера. Всичко стана толкова бързо! Дори не можа да се опита да я задържи. Никога нямаше да си го прости! Никога нямаше да прости на индицеца, но най-важното беше, че никога повече нямаше да види Юлия – своята прекрасна, слънчева, нежна и артистична Юлия! Тази мисъл го угнетяваше най-много.

Прекарваше дните съсипан, в пълно бездействие. Рядко си правеше труда да се нахрани дори. Занемари изцяло външния си вид – така или иначе, не излизаше навън, а Николай го търпеше всякакъв. Спря да си мие зъбите. Пораснаха му нокти и брада, дъхът му започна да смърди на риба, венците му кървяха, изгуби няколко зъба. Утешенията на най-добрия му приятел не помагаша, нито леките наркотици и алкохола, с който се наливаше постоянно. Приятелството между тях отдавна беше мъртво за Адам. Търпеше Николай заради липсата на друга алтернатива. Изгуби надежда, че с времето болката ще утихне и нещата постепенно ще започнат да се нормализират. С времето нещата ставаха още по-зле.

Една сутрин се събуди с твърдото решение да сложи край на всичко това. Не можеше да търпи повече. Дори страхът от смъртта не беше в състояние да го спре. Нямаше смелост да скочи от деветия етаж, затова излъга Николай, че слиза до магазина. Купи от резервните части до входа здраво въже за теглич, подбра най-високата тръба в коридора на мазето, сплете клуп, качи се върху един стар пластмасов бидон и се обеси.

* * *

Мрак. Влага. Плесен. Нещо се движеше в тъмното. Дращеше и скрибуцаше. Смрад на маза. Миризма на миши изпражнения. ПЛЪХОВЕ! Навсякъде около него и ВЪРХУ него лазеха плъхове. Значи все пак е вярно – самоубийците остават в телата си до пълното им разложение! Без да помръднат! Без да продумат! Усещайки как плътта им се разлага клетка по клетка. Как се издуват от газове. Как червеите снасят яйцата си в очите им. Как плъховете късат от разкапаното им месо. Това беше наказанието за посегателство върху Живота. Божичко, щяха да го изядат в пълно съзнание! Докосваха лицето му с меките си лапички. Усещаше настръхналата им козина върху устата си. Остра болка прониза палеца на десния му крак. Тънки като топлийки зъби проникнаха в плътта.

Болката го извади от ступора. Изпрати гадината в отсрещния край на коридора с ритник. Гризачът се удари в стената, изсъска и побягна. Десетки малки лапички шумоляха около него. Лежеше по гръб върху студения под на мазето, с омотано около врата въже за теглич. Ръждясалата тръба не беше издържала теглото му. Стана. Заподскача от крак на крак. Настъпи една от големите мишки, която му отговори с квичене. Хукна да бяга, но се блъсна в тухлена стена. Не виждаше нищо в мрака. Пипнешком затърси пътя към стълбището. Някой беше заключил паянтовата врата на мазето. Плъховете се изкачваха нагоре към него! Чуваше ги как приближават. Удари вратата с рамо. Старата брава поддаде. Побягна навън. Излезе от входа, на площадката пред блока. Лъхна го студеният нощен въздух. Махна въжето. Опипа си врата – целият беше протрит и в мехури. Огледа се. Нещо не беше наред. Нещо съвсем не беше наред!

Първото, което му направи впечатление, бе тишината! Нямаше представа колко е часът, но дори след полунощ в квартала се движеха автомобили, чуваха се крясъците на пияни компании, околоръстното бучеше наблизко. Сега нямаше никой. Беше толкова тихо, че можеше да чуе собственото си дишане. Доповръща му се. Ухапаният палец пулсираше от болка. Сърбеше го ожулената кожа по врата. Лактите му бяха натъртени от падането.

Блоковете тънеха в мрак. Сърдитите великани изглеждаха като ослепени. Уличното осветление не работеше. „Сигурно е някаква голяма авария. Спрели са тока в целия квартал. Никога досега не се е случвало!“

Адам бръкна в джоба си. Имаше достатъчно за шишенце йод. Трябваше да дезинфекцира раните! Той пое към денонощната аптека. Надяваше се междуременно токът да дойде, за да могат да го обслужат. Вървенето го ободри. Зави зад ъгъла. Не беше подготвен за това, което видя:

Целият булевард, докдето му стигаше погледът, бе покрит с трупове, огрени от лунната светлина. Изглеждаха така, сякаш са паднали, докато вървят. Някои от гражданите стискаха пазарски торби, продуктите им бяха разпилени по асфалта. Между телата имаше трупове и на животни: котки, кучета, плъхове, гарвани, гълъби. Произволно спрени коли навсякъде. Бездиханни шофьори зад волана. Цели семейства лежах мъртви по седалките в купетата на автомобилите. Във въздуха се носеше смрад на опърлена плът и разтопена пластмаса. Откритите части по лицата и ръцете на труповете бяха в мехури от тежко изгаряне.

Чу приближаващи се стъпки. Някой идваше отзад. Адам се обърна. Видя четирима мъже да тичат към него. Още преди да успее да ги заговори, единият от тях извади нож и го промуши в корема. Другият го свали с юмрук на земята. Пребъркаха джобовете му. Адам виждаше собствената си кръв да тече по асфалта. Намериха само лев и петдесет. Рестото от покупката на въжето. Злобни ругатни. Започнаха да го ритат. Всичко потъна в мрак.

* * *

Тишина. Нещо се движеше в тъмното. Докосваше го. Беше в ада. Трябваше отново и отново да преживее собствената си смърт...

Отвори очи. Старица, огряна от светлината на свещ. Намираще се в кухнята на някакъв апартамент. Прозорците бяха покрити с одеяла.

– Ш-ш-ш-т! Не се движете! Не издавайте нито звук! Спокойно! Вече сте на сигурно място! В добри ръце сте! Ш-ш-ш-т! – настояваше старицата.

Раздираща болка го преряза в стомаха, мина през гърдите му и експлодира в главата. Отново тъмнина.

* * *

Раните бяха превързани. Марля покриваше врата му. Коремът беше защитен. Дори палецът му беше бинтован. Виждаше размазано. До леглото имаше ниска табуретка, постлана с жълта кърпа за баня. Върху кърпата бяха разположени изцапани с кръв хирургически инструменти. Навън беше ден. Нещо го ужили по ръката. Старицата извади

спринцовката, постави я между хирургическите инструменти и го докосна по челото. Тъмнина.

* * *

– Коя сте вие? Какво правите с мен? Какво става тук? Къде съм? Къде е Николай? Жив ли съм? Пуснете ме да си ходя!

Отново беше нощ.

– Може да се чувствате малко дезориентиран. Заради упойката е, скоро ще ви мине – отвърна му старицата.

– Коя сте вие?

– Успокойте се и хапнете нещо. Имате нужда от храна. Ето, забъркала съм ви студена попара.

Тя повдигна главата му и пхна голяма лъжица попара със захар, масло, сухар и вода в устата му.

– Искях да ви приготвя нещо по-топло, но нямаме ток! Никъде няма ток. Вече сте по-добре, не се тревожете! Състоянието ви се подобрява. Температурата спадна, раните заздравяват бързо. Скоро ще станете на крака! Извадихте голям късмет, да знаете! Само не вдигайте шум, моля ви! Опасно е!

Адам усети колко е жаден. Устните му бяха напукани. Опита да се повдигне на лакти, за да изяде попарата по-лесно, но остра болка го срязва в корема. Старицата сгъна възглавницата на две под врата му и продължи да го храни.

– Вода, моля ви, само вода! Умирам от жажда!

– Преживяхте едно обесване и едно промушване с нож, няма да ви оставим да умрете от жажда сега, я! – усмихна се добронамерено старицата. Подаде му стъклена чаша, пълна с вода.

– Коя дата сме днес? – попита той.

– Минаха четири дни, откакто ви прибрах у дома, а от раните по врата ви съдя, че сте опитали да се обесите съвсем скоро преди това.

– Откъде знаете, че съм искал да се беся?

– Виждала съм трупове на обесени. Освен това бълнувате много. Помните ли нещо? Разкажете ми какво се случи.

– Не, вие ми разкажете! Коя сте и какво правя тук? Защо се грижите за мен? Кои бяха онези хора? Защо искаха да ме убият? Какво става по улиците? Видях овъглени хора и животни!

– Едно по едно, младежо! Моля ви, не се напрягайте излишно! Не е полезно за вас. Всичко ще разберете, спокойно! Само говорете тихо, че някой да не ви чуе. Онези типове сигурно още са навън. Пълно е с такива като тях! Излагате на опасност и двама ни.

– Защо прозорците са покрити с одеяла? Защо няма ток? Коя сте вие? – прошепна Адам.

– Казвам се Богдана Желязкова, приятно ми е! – представи се старицата.

Обясни му, че е една от първите жени-хирурзи в България. Имала повече от 40 години стаж в спешното отделение, спасила е хиляди животи, пенсионирали я отдавна, но продължавали да я викат в болницата при по-трудните операции, когато лекарите не достигали.

– Всичко това, разбира се, преди Аварията! Както ви казах, имате голям късмет! Добре, че ви намерих. Като ви видях да лежите на улицата, бяхте на косъм от смъртта. Положението беше критично –

загуба на кръв, множество травми по цялото тяло, инфектирани рани, следи от ухапвания... Не ме питайте как съм успяла да ви довлека у нас. Добре, че живея на първия етаж!

– Кои са хората, които ме нападнаха? Защо се опитаха да ме убият?

– О, сега е пълно с такива! Откакто токът спря, няма никакъв ред – нито полиция, нито пожарна, нито жандармерия, няма гражданска защита, нищо! Телефоните не работят, колите не вървят, почти всички са мъртви. Оцелелите са малко и не спазват никакъв закон. Навън цари тотална анархия! По-силните се движат на групи и нападат всеки срещнат, за да го ограбят. Разбиват врати и влизат в апартаментите. Убиват собствениците, ако намерят някого жив, търсят скъпоценности и храна. Плячкосват всичко. Покрила съм прозорците с одеяла, за да не виждат светлината на свещите нощем. Дори не смея да погледна навън. Това се отнася и за вас. Не се показвайте! Рисковано е. Излагате себе си и мен на голяма опасност!

– Но... какво сте правили навън, когато ме спасихте? Не ви ли беше страх от разбойниците?

– Виж, момче...

– Адам.

– Адаме, пенсията ми е малка и рядко купувам храна за цяла седмица от магазина. Обикновено взимам колкото да изкарам деня. Пък и ходенето до магазина е единственият повод да изляза навън, за да се поразтъпча. Да подишам малко чист въздух. Още преди Аварията бях останала с празен хладилник. Скоро и водата ми свърши. Откакто токът спря, нямаме течаша вода. Трябваше да отида до магазина отсреща за провизии, дори това да ми костваше живота. Иначе и

двамата да сме умрели от жажда до сега! Но Господ е решил да ме запази – бабичката се прекръсти с поглед нагоре, към окачената над леглото икона на Исус Христос. – Решил е да запази и теб, защото чух стенания на връщане от магазина. Не ме питай как съм те влачила до вкъщи, заедно с водата, сухарите, захарта и маслото – единственото, което успях да намеря в магазина. Вандалите са минали вече оттам. Вдигах много шум, но слава Богу, никой не ме чу!

– Спасила си живота ми, благодаря ти, лельо...

– Богдана – напомни му тя.

– Благодаря ти, лельо Богдана! – Адам целуна костеливата ѝ ръка.

– На Господа да благодариш, синко, той те запази! – старицата посочи иконата. – И говори по-тихо, че да не ни прибере веднага обратно при себе си!

– Обещавам, че ще внимавам! – прошепна Адам. – Разкажи ми за Аварията, лельо Богдана! Какво се случи? Какво уби всичките тези хора?

– Слънцето ги уби.

– Слънцето?

– Да, слънцето. Онези, които бяха на тъмно, като теб и мен, те оцеляха. Всички други са мъртви. Не зная дали в този блок има други живи хора, освен нас двамата. Труповете вече се разлагат и по улиците започна да мирише лошо. Скоро ще плъзнат зарази...

– Значи не можем да си подадем носа навън, така ли? Освен по тъмно, когато бродят убийците?

– Не, беше за кратко време. Силно изригване, може би, не знам. Слънцето вече е безопасно. Може да се излиза навън. Само да не бяха

разбойниците! Аз бях в мазето по време на Аварията. Чух писъци и трясък на коли, викове за помощ, чупене на стъкла. Замириса на изгорена гума, на разтопен асфалт. Пърлено прасе и варена кокошка знаеш ли как миришат? Ей така миришеха хората, докато горяха! Стана много горещо. После нищо. Токът спря. Водата спря. Телефоните умряха. Плъховете и мишките изпълзяха от дупките, почнаха да налитат. Виждам, че и теб са те изпонахапали. Дано да не те заразят с някоя болест само! Сложих ти ваксина против тетанус, но не разполагам с достатъчно лекарства у дома. Всичко е в ръцете на Бога отгук нататък, Адаме!

„Всичко е в ръцете на Бога – повтори мислено Адам, загледан в иконата на Исус Христос над леглото. – Може би има някакъв смисъл все пак! Може би не съм оцелял напразно.“

Една идея го разтrese. Изведнъж се сети за Юлия, за индиеца и за края на света. „Значи гадното копеленце е познало! Значи така изглежда краят на света! Значи Юлия е жива! Някъде там, в планините на Индия, но жива! Та нали беше една от „избраните“, нямаше как да не е жива! Не си е направил сметчицата правилно гадният индийски мангал! – Адам се напрегна. – Трябвало е да провери кармата и на мъжете, чиито жени отвлича за продължаване на човешкия род.“

Глъстата физиономия на индиеца изплува в спомените му. Заедно с деликатните черти на Юлия. Неговата сладка Юлия! Крехката, прекрасна Юлия! Любовта на живота му!

„Ще усетиш какво е отмъщение по български, мръснико! Господ забавя, но не забравя!“ – закани се Адам в мислите си.

В един тежкоранен и опустошен свят, на който беше отказано правото да живее, един тежкоранен и опустошен мъж, който сам си

беше отказал това право, повярва в Живота отново. Беше победил два пъти Смъртта за едно денонощие. Беше излязъл от ада. Беше надживял и Апокалипсиса дори!

„Още щом се изправя на крака, ще изляза оттук, ще намеря дебелия гуру, ако ще и вдън земя да се е скрил, и ще го накарам да си плати за всичко, което ми причини! Ще го убия с двете си ръце! Ще си върна Юлия обратно! Тя е моя! Ние сме родени един за друг!“

Ритници заблъскаха по входната врата. Старицата падна на колене и започна да се моли. Вратата нямаше да издържи дълго. Съвсем скоро щяха да нахлуят в апартамента...

* * *

Чуваха се гласове. Някой удари бравата с тежък предмет. После още веднъж. Нещо метално издрънча върху пода. Ритнаха входната врата. Тя се отвори, завъртя се върху пантите и се блъсна в стената. В коридора затрополиха стъпки. Бяха много. Отваряне на още врати. Претърсваха из другите стаи. След малко нахлуха при тях в кухнята. Мъже в зелени войнишки униформи. Насочиха дулата на автоматите си към Адам и към старицата. Двамата замръзнаха. Един от войниците се провикна, очевидно беше главният:

– Стой! Всички по местата! Никой да не мърда! – погледна към един от своите – Проверихте ли останалите помещения?

– Тъй вярно!

– Открихте ли други хора?

– Съвсем не!

– Изведете тия двамата! Не ми се струват опасни. Внимавайте с мъжа. Изглежда ранен. Донесете носилка!

– Слушам!

Първо изведоха старицата, въпреки протестите ѝ. Никой не отговори на многобройните ѝ въпроси: Кои бяха те? Къде ги водеха? Какво искаха от тях? Не ѝ позволиха да вземе нищо със себе си, колкото и да настояваше. Внимателно, но настойчиво я избутаха през вратата на кухнята и я поведоха през коридора. Гласът ѝ постепенно заглъхна. Двама въоръжени останаха да охраняват Адам, докато се появи носилката. След малко дойдоха още двама. Поставиха носилката на пода, сложиха го да лежи внимателно върху нея. Групираха се в четирите краища, после на „три“ го повдигнаха и изнесоха навън. Адам нямаше сили да протестира. Липсваше му и желание. Само наблюдаваше. Достатъчно беше, че още е жив.

Натовариха ги в дълга каруца, теглена от два млади жребеца. В каруцата имаше още хора. Бяха се свили по ъглите, върху сламата. Изглеждаха уплашени. Две млади момичета, леля Богдана и четирима непознати мъже. Всички мълчаха. Поставиха носилката с Адам по средата. Двама въоръжени се качиха и седнаха в края на каруцата. Около перилата ѝ стърчаха летви, оплетени с бодлива тел. Отгоре беше само тъмното, нощно небе. Леля Богдана се наведе и хвана Адам за ръката. Другите очевидно не се познаваха помежду си. Каруцата потегли с леко поклащане. До нея, от двете ѝ страни, крачеха въоръжени мъже.

– Кои сте вие? Какво искате от нас? – леля Богдана се обърна към най-близкия от тях, който вървеше от нейната страна.

– Ш-ш-ш-т! Тихо! Забранено е да се говори. Ще получите разяснения, когато пристигнем! Сега мълчете. Опасно е.

– Приличат ми на редовни войници – намеси се един от непознатите мъже.

– Казах тихо! – провикна се онзи.

– Няма от какво да се страхувате, не ви мислим злото, спокойно!
– прошепна един от охранителите, които седяха в каруцата най-отзад. – Радвайте се, че ви намерихме ние, а не мародерите. Те не знаят милост. А сега мълчете! Ще разберете всичко, когато му дойде времето.

Пътуваха около час в пълно мълчание. Навън започна да се развиделява. Първите слънчеви лъчи предизвикаха известно безпокойство у пътниците, но когато стана светло се успокоиха, че няма опасност. Всичко беше наред. Някои дори разкопчаха палтата си, за да се сгреят.

През целия път Адам не виждаше друго, освен лицата на непознатите, които седяха около него, просветляващото небе над главите им и летвите с бодлива тел, стърчащи към него. Нямахме как да погледне отвъд, не знаеше къде се намират. Каручката се клатушкаше по неравен терен. Конете цвилеха, кочияшът ги налагаше с камшика, очевидно изкачваха наклон, който ги изтощаваше.

По едно време двамата охранители отзад слязоха да бутат. Присъединиха се още войници. По тяхна заповед слязоха да бутат и четиримата непознати мъже. Никой не се опита да избяга. Нямахме разговори. След като наклонът се изравни, всички се качиха обратно и пътят продължи. Въздухът беше свеж. Миришеше на борова смола. Иглолистните клони, които се редяха на фона на синьото утринно небе, показваха, че са някъде в планината. Скоро пристигнаха.

Адам видя над главата му да се отваря и затваря висок железен портал, омотан в бодлива тел. Минаха под охранителни вишки, наоколо се чуваха гласове. Отнякъде замириса на вкусно. Някой пържеше яйца! Конвоят спря.

Мъжете, които досега бяха вървели около каруцата, се пръснаха и изчезнаха някъде. Двамата охранители слязоха. Застанаха до каруцата. Направиха знак на останалите да кротуват.

– Мирно! – провикна се единият от тях след малко.

– Свободно! – отговори му трети човек, който току-що беше пристигнал.

Адам не можеше да види източника на гласа. Новодошлият звучеше като по-възрастен мъж:

– Дами, слезте от превозното средство!

Момичетата се размърдаха. Направиха място на леля Богдана да слезе преди тях. Тя погледна Адам с разтревожен и разбиращ поглед, преди да изпълни заповедта. Момичетата я последваха.

– Редник Иванов!

– Аз.

– Заведи ги при медсестрата за преглед и обезпаразитяване, след това ги предай на дневалния по женско отделение за ориентиране!

– Слушам!

– Момичета, вървете след Иванов и правете каквото ви каже.

Ходом марш!

Адам чу отдалечаващите се стъпки на редника, последван от трите жени.

– Стойнев! – изкомандва по-възрастният мъж.

– Аз.

– Повикай двама доброволци от полевата да пренесат носилката.

– Слушам!

– Вземи тези граждани с теб, покажи им къде са баните за новопристигнали. Там ще ги обезпаразитят. После директно в мъжкото отделение. Действай!

Четиримата непознати мъже от каруцата се спогледаха колебливо, след това слязоха, изчаквайки се един друг, и последваха войника. Останаха само Адам и невидимият по-възрастен мъж. Въздухът донесе мирис на изгорял тютюн. Онзи пушеше. На Адам страшно много му се прииска и той да запали една цигара.

– Извинете, може ли една цигара, ако ви се намират в повече?

Последва известно мълчание. Онзи звучно си дръпна от цигарата и докато издишваше бавно, отговори:

– На цивилни лица не се разрешават алкохол, цигари и упойващи вещества! Ранените не правят изключение от това правило.

Още преди да успее да осмисли казаното, Адам усети как тънка игла се впи във вената на врата му. После бавно се изтегли. Някой притисна памуче със спирт към сърбящата рана. Две силни ръце издърпаха носилката от каруцата, поеха я още две и го понесоха нанякъде. Адам усети, че му се завива свят, беше на път отново да изгуби съзнание.

* * *

В лазарета прекара няколко денонощия. Сложиха го на системи. Хранеха го с топла супа, преглеждаха го, сменяха му гърнето редовно. След като се увериха, че може да се крепи някак изправен, му дадоха две патерици и пъкнаха в джоба му медицинско свидетелство за освобождаване от физически занятия през следващите десет дни. Показаха му къде се намира кабинетът на началника, който искал да говори с него. Оттам нататък Адам не беше техен проблем. Прочете го в очите им.

По пътя най-после успя да разгледа мястото, където беше попаднал. Намираще се на огромна поляна, завършваща с рехава горичка, където бяха струпани множество зелени камиони с брезентови платници на военните и няколко по-тежки машини. Имаше конюшня. Видя и каруцата, с която го бяха докарали. Успя да преброи поне двайсет огромни палатки, очевидно служеха за спални помещения. Имаше мини „площад“, разчертан с линии от вар върху тревата. Основите на дърветата също бяха варосани. Обозначителни табели указваха посоките към различни пътеки, внимателно отъпкани и маркирани с варосани камъчета от двете страни. Момче в зелена униформа метеше една от тези пътеки. За целта използваше наръч от клони. Във въздуха се носеше миризма на изгоряла борова растителност. Комините над големите палатки изпускаха гъст, бял дим. Явно готвеха и се отопляваха на твърдо гориво.

Целият район беше заобграден от висока ограда с бодлива тел. От вътрешната ѝ страна патрулираха войници с кучета, които се разминаваха помежду си. На равни разстояния край оградата стърчаха дървени наблюдателни кули, в които имаше въоръжен караул. „Хех, поне със сигурност знаем, че оградата не е електрическа“ – помисли си

Адам. Подпря се на патериците и пое към зелената палатка, обозначена като „ЩАБ“. На вратата го спря войник с насочен към него автомат:

– Цивилни не се допускат в ЩАБА! Назад!

– Имам среща с главния! Разпоредил е да ме извикат.

Не последва никаква реакция.

– Очаква ме! – Адам извади бележката от доктора и я размаха пред лицето на часовия.

– На място! – изкомандва войникът, приближи се към него, удари го с приклада в ръката, с която държеше бележката, ритна една от патериците и го остави да се свлече върху земята. За малко Адам да погълне тежкия му войнишки ботуш, който със сигурност щеше да избие повечето му зъби, когато от вътрешността на палатката се чу глас:

– Какво става там? Каква е тази дандания?

– Опит за проникване в ЩАБА, лейтенант! Някаква цивилка твърди, че го викал командирът!

– С патерици ли е?

– Да. Що?

– Пусни го да влезе веднага, лайно такова! После ще се разправам с теб!

– Ама...

– Това е заповед, изпълнявай!

– Слушам, гос'ин лейтенант!

Войникът подаде ръка на Адам, за да се изправи. Докато го повдигаше му изсъска в ухото:

– Аз ще те оправя аз тебе! Мамичката съм ти ебал! – след което продължи на висок глас: – Влизаш вътре и право напред! Като стигнеш

до кабинета на полковника заемаш поза мирно и заявяваш: „Явявам се по ваша заповед, разрешете да остана!“ Ясно ли е?

– Цивилните не са длъжни да спазват устава, Вълчанов! Пусни го да влезе, ти казах! – провикна се лейтенантът отвътре.

– Ама са длъжни да изпълняват заповеди от нас! – възрази часовият и се озъби на Адам:

– Ясно ли е, те питам? – изрева на висок глас.

– Тъй верно! – изненада дори себе си Адам.

– Ходом марш! – заповяда часовият.

Адам влезе в палатката на Щаба. Видя лейтенанта, който се люлееше на задните крака на стола си точно до входа. Онзи му направи знак да продължи. Беше пълно с униформени. Никой не му обръщаше внимание. Разминаваха се мълчаливо, отдаваха си чест, отиваха някъде или се връщаха отнякъде, но не разговаряха помежду си. Озова се пред специално отделена секция от палатката, обозначена с надпис „Командир“. Войникът на входа дръпна брезентовото платнище и му направи знак да влиза.

– Явявам се по ваша заповед! – каза Адам. – Разрешете да остана!

Зад бюрото срещу него седеше масивен мъж с напукани капиляри по бузите, с едър врат и дебел, сплескан нос, около 40-годишен. Имаше веселяшко изражение, което контрастираше рязко с хищническите му, зелени очи. На табелката върху бюрото му пишеше „Полковник Саздов“.

– Свободно!

Адам се зачуди какво да прави оттук нататък. Сякаш отгатнал колебанието му, полковникът каза:

– Дръпни си онзи стол и седни. Отпусни се!

Адам се настани върху ниско трикрако столче срещу бюрото на командира. Патериците държеше до себе си изправени, за да може да се подпре на тях и да стане, когато се наложи.

– Ще ти задам няколко въпроса – започна полковникът, – искам да отговаряш кратко, точно и ясно. За неверни показания носиш наказателна отговорност. Дотук ясен ли съм?

– Тъй вярно! – отвърна Адам, без да се замисля.

– Минал ли си общовойскова подготовка?

– Тъй вярно! Имам шестмесечна казарма във флота. Уволних се като помощник дежурен по батальон.

– Значи те връщаме обратно в строя! Какъв чин имаше там?

– Повишиха ме в старши матрос точно преди уволнението, г-н полковник!

– Значи те възстановявам на същия чин. Имай предвид, че ще пусна данните ти за проверка. Сега нямаме бърза комуникация, но след две-три седмици най-късно ще разполагам с резултатите от централния архив. За умишлено подвеждане на висшестоящ офицер получаваш разстрел, без право на обжалване. Извънредното положение! Наясно ли си с това?

– Тъй вярно!

– Добре. Мисля, че ще се разберем, ефрейтор...

– Адамов.

– Адам Адамов, а? Като първия човек! – усмихна се полковникът. За момент придоби нормално, човешко излъчване.

– По-скоро като внука на първия човек – поправи го Адам – от Адамовото ребро... кръстен съм на дядо си...

Усмивката изчезна от лицето на полковника:

– Някой създавал ли ти е проблеми, откакто си тук, ефрейтор Адамов?

– Съвсем не... – Адам се замисли, спомни си за последствията от лъжата и добави: – С изключение на часовия преди малко.

– Докладваха ми – заяви мрачно полковникът. – Редник Вълчанов е от доверените ми хора, професионален войник е, част от личната ми охрана.

Последва кратко мълчание. Полковникът продължи:

– Но е превишил правата си, като е посегнал на по-висок чин, и ще бъде наказан за постъпката си.

– Със сигурност не е знаел – запротестира Адам – пък и аз не съм в униформа...

– Незнанието на закона не оправдава неговото неспазване! – прекъсна го командирът. – Други проблеми?

– Ъм... Съвсем не!

– Боеспособен ли се чувстваш, момче?

– В смисъл?

– В смисъл мога ли да те въоръжа и да разчитам, че ще стоиш на двата си крака, изпълнявайки команди, без да застреляш някого от своите междуременно?

– Съвсем не – Адам подаде на командира бележката от доктора. Пръстите още го боляха от удара на приклада.

Полковникът я погледна за момент, после му я върна обратно:

– Остава у теб, защото може да ти потрябва. След десет дни те искам обратно в строя. Здрав и прав като бреза! Ясно ли е?

– Тъй вярно!

– Свободен си до второ нареждане. Яви се при дневалния на мъжкото отделение, за да ти покаже къде ще спиш. Утре ще ти връчат книжката, униформата и лекото оръжие. Автоматично ще получиш, когато се върнеш в строя. На безсрочна служба си до второ нареждане, ефрейтор Адамов. Обявена е всеобща мобилизация за всички военнослужещи от запаса. Добре дошъл отново в армията!

– Служа на Република България! – отвърна Адам и се изправи, намествайки патериците под двете си мишници, като се опитваше да козирува едновременно. Рязка болка го пресече в корема, докато си вдигаше ръката за поздрав. Раната от намушкването. Опита се да не му проличи в гласа:

– Разрешете да напусна! – каза задъхан.

– Свободен си! – кимна полковникът, извади тейфтер и се зае да пише нещо в него. Изведнъж вдигна глава, прониза го със зелените си очи и заповяда:

– Редник Вълчанов да влезе при мен!

– Слушам!

Когато съобщи на Вълчанов, че командирът го вика, в погледа на онзи се четеше само омраза. Жестът, който войникът направи, преди да потъне в палатката, беше достатъчно красноречив – представляваше пръст, обикалящ около врата от ухо до ухо. Можеше да означава само едно: „Мъртъв си!“. Притеснен, Адам се отправи към спалните помещения...

* * *

Не успя да мигне нито за секунда през онази нощ. Чуваше пружините да скърцат, улавяше прошепнати разговори в тъмнината. Някой някъде пръдна. Друг тихичко мастурбираше под одеялото. Адам се зачуди как изобщо му става в такъв студ. И на такова място...

Мъжете хъркаха, въртяха се в леглата си или тихичко разговаряха. Изпита безпокойство от мисълта, че може да стане жертва на някаква войнишка гавра като новодошъл, но тук имаше и други цивилни освен него. Войниците очевидно нямаше да създават проблеми. Редът се спазваше стриктно на това място. Бяха се натръшкали по леглата и бяха изгасили газените лампи точно в осем. „Заспаха“ по команда. Един войник остана да поддържа печката. Адам също се преструваше, че спи. И слухтеше.

Основните разговори, провеждани шепнешком, се въртяха около Аварията. От чутото Адам разбра, че никой не беше наясно със ситуацията. „Нормално, при липсата на всякакви комуникации“ – напомни си той. Носеха се слухове за експерименти с тайно руско или американско оръжие, за вражеско нападение от съседна държава, за терористичен акт, за авария в атомната електроцентрала, за необичайно силно слънчево изригване, за космическа радиация, за намесата на извънземни, дори за детониране на атомна бомба наблизо.

Никакви електрически уреди не работели, не можел да се задейства дори обикновен фенер с батерия. По неизвестни причини. Електрониката и електротехниката били мъртви. Това обясняваше защо използваха каруцата вместо камионите. Камионите са били струпани тук преди Аварията, по време на някакво учение, научи Адам. Военните превърнали полигона в своя база – достатъчно близо до града, но и достатъчно далеч, за да следят нещата от разстояние.

Мародерите колели и бесели из градовете, организирани в големи или малки групи, въоръжени с каквото им попадне. Често воювали помежду си за територии. Избягалите затворници били основният контингент на тези новосформирани грабителски шайки, които безчинствали из остатъците от цивилното население след Аварията.

Адам разбра, че след Аварията военните са взели властта в страната, обявили са извънредно положение и всеобща мобилизация, след което са започнали да атакуват бандите на мародерите в градовете и да транспортират оцелели граждани в лагери като този, където цивилните работели през деня, а военните изчаквали заповед от Генералния щаб, поддържайки пълна бойна готовност. Съобщенията били бавни, защото се разнасяли от куриери – ездачи и велосипедисти. Куриерите често изчезвали безследно по пътя. Жертвите на Аварията сред цивилното население били колосални. Всички намерени живи мъже от запаса ги зачислявали обратно в редовете на българската армия. Оказващите съпротива, укриващите се и несъгласните ги наказвали със смърт. За дезертъорство.

На сутринта му връчиха военна книжка с набързо скициран портрет, вместо снимка. Получи ефрейторска униформа, чифт войнишки ботуши, зачислиха му стар пистолет „Макаров“, нож и кобур с два пълнителя, след което му наредиха да се строи на бялата линия за проверка. Щяха да го въоръжат с автомат, след като му изтечеше болничният.

Химна го изпълняваше духов оркестър. Вдигнаха знамето, изслушаха докладите на нощната смяна и ги поведоха с маршова стъпка към полевата кухня. В колона по един.

Метално канче с гореща вода, сварено яйце, натрошен сухар, пакетче чай, лъжичка захар, пластмасова кутийка конфитюр, парче кашкавал и консерва „Русенско варено“. Това беше закуската. Адам се нагълта с кеф. Не беше ял толкова разнообразна храна от дни. След закуската ги изведоха, отново в колона по един, и ги строиха на бялата линия. Появи се полковник Саздов с „разбор на задачите за деня“, както сам се изрази. Монологът му беше кратък:

– Цивилните при дежурния им отговорник за разпределение по работни места! Войниците да се явят при отделъонните си командири за инструктаж. Тренировките продължават. Намираме се в състояние на пълна бойна готовност. Ранените, две крачки напред!

Адам направи две крачки, облегнат на патериците. Почти не му трябваша, но усещаше, че му дават и други предимства, освен пазенето на равновесие. Чувстваше се добре тази сутрин, въпреки безсънната нощ. Може би се дължеше на обилната храна и на топлия чай.

Последваха го още двама войници – единият беше с бинтована глава, а другият – с превързани китки. Изпод мръснобялото на марлите си пробиваше път смесица от кафяво, което сигурно беше засъхнала кръв, и яркожълт дезинфектант. Адам отвърна глава с отвращение. Полковник Саздов ги изгледа презрително със зелените си, хипнотизиращи очи. Адам спря погледа си върху неговия. Подобен страх беше изпитвал само веднъж, като малък, когато го заведоха в зоопарка и се загледа отблизо в лицето на лъва. Паниката го стисна за гърлото. Сърдечният му ритъм се учести. Не можа да издържи. Наложих му се да отмести поглед пръв. Доволен, полковникът продължи:

– Днес ще помагате на наказателния отряд. Изпушете по цигара и после – в Четвърти сектор! Затворниците ще пристигнат по обяд.

Отговаряте за тяхната охрана до и по време на екзекуциите. Разрешавам ви да стреляте на месо, ако някой се опита да избяга. Ако ваш колега се опита да му помогне – също! Ясен ли съм?

– Тъй вярно! – отговориха тримата в един глас.

– Свободно! – заповяда полковникът, завъртя се на пети и изчезна.

Адам остана сам с другите двама върху импровизирания плацдарм. Войникът с бинтованата глава извади кутия жълт Camel, издърпа цигара с устни и я запали. Адам го изгледа стръвнишки.

– Това сега е по-скъпо от златото, – обясни бинтованият – не мога да ти дам цяла, но ще ти оставя да си дръпнеш.

– Много благодаря, наистина! – Адам беше съвсем искрен.

– Чух, че освен цигари, на участниците в екзекуциите се полагал и по малко алкохол, – каза момчето с превързаните ръце.

– Това е само за войниците от наказателния отряд, не се облизвай! – смъмри го бинтованата глава.

– Абе, хора, какви екзекуции, какъв наказателен отряд? Мислех, че смъртното наказание в България е забранено?!!

– Забранено е това, което военните кажат, че е забранено – отвърна бинтованата глава и му подаде да си дръпне от цигарата. След това продължи:

– Например кражбата! За мародерство наказанието е смърт. Извънредно положение! Тези, дето ще ги стрелят днес, сигурно просто са ровили за храна из някой супермаркет. Или са избягали от някое поделение.

Тютюнът удари Адам право в петите. Отпусна тялото му. Усети как сладостни тръпки пробягват нагоре по мускулите на краката, по

стомаха и по гърдите. Коленете му се подвиха. Добре че бяха патериците, иначе щеше да изгуби равновесие. Еуфорията премина бързо. Адам си дръпна отново. Втория път не беше същото. Само бледо подобие. При третото дръпване имаше чувството, че вече е изпушил цяла кутия. Върна цигарата и попита:

– Колко често се изпълняват екзекуции?

– Веднъж-два пъти в седмицата. Или когато докарат провинени. Обикновено гледат да приключат с тях веднага, за да не ги охраняват. Особено през нощта. Смятат, че това застрашава сигурността на лагера. Ще трябва само да стоим с извадени оръжия, готови за стрелба. Това е всичко. Задържаните са обездвижени. Пък и не сме единствената охрана. Досега не съм имал произшествия.

– На колко екзекуции си бил? – попита Адам.

– На всичките. Присъствието е задължително, даже за цивилните. Ще свирят общ сбор. Камбанките пред спалните помещения са за това.

– От Четвърти сектор ни викат – обади се момчето с превързаните ръце.

Адам се зачуди как точно този ще държи оръжието си в готовност, но преглътна думите. Потисна внезапно напушилия го неуместен смях. Заедно поеха към мястото, откъдето ги викаха. По пътя Адам попита:

– Къде пострадахте така, момчета?

– В сбиване – отговориха му почти едновременно.

– Случват ли се такива неща тук? При тази дисциплина!

– По-лошото се случва, когато те хванат – каза бинтованата глава. – Нас ни хванаха.

– И какво беше наказанието?

– Ще видиш – многозначително отвърна момчето с превързаните ръце.

– Полковникът не разчита на нас за охрана – продължи то. – Цели да ни направи показно. Ние и двамата сме с последно предупреждение. След бичуването. При още едно провинение ни очаква същото като тези, които ще охраняваме...

– Бичуване? – Адам имаше чувството, че е попаднал в някакъв средновековен ад. Или може би всички се шегуваха с него? Нали беше новобранец.

– А ти не знаеше ли? – попита момчето с превързаните ръце. – За по-дребни нарушения само те бичуват. Имаш право на едно последно предупреждение. Изтича след месец. Издъниш ли се преди това, направо на разстрел...

– Боже мили! – въздъхна Адам и вдигна поглед, за да разгледа Четвърти сектор, към който приближаваха.

* * *

Беше зона със засилена охрана, в рамките на поделението – точно така го наричаше вече Адам – „поделението“ – войнишките навици се връщаха бързо.

Бяха оградили пространството с бодлива тел, приблизително десет на десет метра, бяха поставили и допълнителна въоръжена охрана край него. Старшината, който ги очакваше, се развика:

– Хайде бе, всеки момент ще пристигнат! – и посочи задъхано войниче със зачервено лице, което се бореше за глътка въздух. Очевидно беше дотичал, за да съобщи новината.

– Нали щяха да пристигат по обяд? – обади се бинтованата глава.
– Подранили са. В момента изкачват последния баир – уточни старшината.

Събра длани около устата си и извика силно, така че да го чува целият лагер:

– Всички по местата! Заеми позиция!

Войниците на портала се приготвиха да го отворят, стражевите от кулите заредиха своите автомати и ги насочиха надолу, същото направиха и войниците от Четвърти сектор. Старшината погледна въпросително към групичката на Адам:

– Вие специална покана ли чакате?

Адам проследи какво ще направи бинтованата глава. Онзи извади личното си оръжие, зареди го, насочи го към земята, вдигна предпазителя и с леко кимване го подкани да направи същото. Адам извади служебния си Макаров, постави пълнителя, зареди пистолета, насочи го към земята, вдигна предпазителя и също зачака. Единствено момчето с превързаните ръце не реагира.

– Ти! Мини десет крачки назад! – заповяда му старшината. – Не се пречкай на колоната, когато пристигне! Искам да наблюдаваш всичко внимателно и ако забележиш дори най-малката нередност, незабавно да подадеш сигнал!

– Слушам! – онзи направи внимателно десет крачки назад и зачака.

Всички чакаха с мълчаливи погледи, вперени в портала, където все още нямаше никой. Колоната се появи след няколко секунди.

Тя се състоеше от каруцата, с която ги бяха докарали предишния ден, заобградена от пехотинци, с тази разлика, че пред нея и зад нея

този път яздеше по един войник. И пътниците бяха по-малко. По лицата на задържаните имаше пресни следи от побой. Синините и нараняванията си личаха от разстояние. Двамата „провинили се“ бяха на колене, ръцете им бяха завързани отзад, на гърба. При завоя след входа Адам видя, че са използвали въжета и белезници, за да ги обездвижат. Глезените им също бяха оковани в белезници, а краката им – омотани с въжета до коленете. Двамата мъже се поклащаха в каруцата, която направи още един завой и се насочи право към „Четвърти сектор“.

Свалиха задържаните в пространството, оградено с бодлива тел. Тъй като трудно пазеха равновесие, двамата се принудиха да седнат върху отгъпаната пръст. Притиснаха гърбовете си един към друг. Погледите им бяха забити в земята. Не разговаряха помежду си. Потяха се обилно.

Сега вече Адам имаше възможността да ги огледа по-внимателно:

Двамата мъже приличаха на изпечени бандити. Бяха с едра физика, около 30-годишни, с мрачни лица и масивни крайници, с големи, леко закръглени, но излъчващи сила мускулести тела. По физиономиите им личаха белези, далеч по-стари от нанесения им съвсем скоро побой. Едва ли бяха под метър и осемдесет на ръст. Приличаха на бивши мутри... не, на биячите на бившите мутри – от онези, които се грижеха за лошите заеми. Адам прецени, че всеки от тях може да го пречука с голи ръце, без да му мигне окото. Това го накара да стисне дръжката на пистолета здраво. Внимаваше да не произведе случаен изстрел, внимаваше дулото му да сочи надолу, но

внимаваше и да не изпуска от поглед арестантите. Такава му беше задачата. Неподчинението тук не се толерираше.

Въпреки нехуманния характер на това, което предстоеше, Адам не изпита съжаление към двамата задържани. Отблъскваше го външният им вид. Изглеждаха като диви животни, затворени в клетка, които са готови да се нахвърлят и да ти разкъсат гърлото при първата появила се възможност. Той стисна пистолета още по-здраво. Колко ли момичета бяха изнасилили долу, в града? Колко ли невинни мъже бяха убили, осакатили, оставили да гният в собствената им кръв, като него самия преди няколко дни? Е, скоро щяха да си получат заслуженото!

Една година по-рано. Преди Аварията

Адам беше започнал да я следи. Юлия видя отражението му в стъклената фасада на банката върху отсрещния тротоар. Вървеше на десетина крачки зад нея, като се опитваше да се прикрива сред минувачите. Без да издава по никакъв начин, че го е забелязала, тя изчака търпеливо светофара да светне зелено, прекоси и продължи. Той я следваше плътно. До пешеходната пътека имаше паркирани няколко таксита. Тя се качи в най-близкото от тях и нареди на шофьора:

- Към центъра!
- Къде по-точно в центъра?
- Ще ви кажа след малко.

Обърна се и видя, че Адам се качва в следващото такси. Трябваше да се измъкне, да се покрие някъде, но къде? Изведнъж ѝ хрумна идея:

– На втората пресечка завийте вляво.

Таксито на Адам ги следваше в трафика.

Юлия плати, прибра портмонето в дамската си чанта и извади от там връзка ключове. Един от тях беше за входната врата на стара кооперация в центъра, друг – за апартамента на приятелката ѝ Ангелина, която беше заминала да учи в Германия. Беше я помолила да идва от време на време, за да проверява дали всичко е наред, да обира натрупалия се прах, да следи за течове и мухъл, да проветрява стаите. Сега апартаментът щеше да ѝ послужи като перфектното убежище. Адам не познаваше Ангелина, нито знаеше за тяхната уговорка.

Юлия отключи тежката метална врата на входа, цялата облепена в некролози и в рекламни афиши. Направи ѝ впечатление постерът на някакъв индийски гуру, който провеждаше заниманията си тук. Мушна се вътре и дръпна вратата след себе си, за да я затвори по-бързо. Резето щракна. Адам нямаше как да я последва тук. Качи се бързо по стълбите, влезе в дома на Ангелина, който се намираше на третия етаж, затича се през коридора към прозорците в хола и погледна надолу към улицата, през процепа между спуснатите пердета.

Адам вече беше слязъл от таксито. Сигурно я беше видял къде влиза, защото се суетеше около входа. Записваше си нещо в телефона. Това някак я подразни. Юлия изключи звука на нейния, за всеки случай. Нямаше да мръдне от тук, ако ще той и два дни да висеше отпред! Опасенията ѝ не се оправдаха. Адам нито се опита да проникне във входа, нито да ѝ се обади по телефона. Очевидно смяташе, че е

успял да я проследи тайно. След малко вече го нямаше. Юлия предположи, че ще я чака да излезе някъде наблизко, затова реши да остане колкото може повече.

Отиде в кухнята и си направи кафе. Огледа се. Жилището наистина се нуждаеше от почистване. Беше се натрупал прах. Стаите трябваше да се проветрят. Имаше няколко паяжини по ъглите на тавана. Можеше да уплътни времето си, като вкара нещата в ред, но сега изобщо не ѝ се занимаваше. Не беше в настроение. Пък и Ангелина нямаше намерение да си идва скоро.

Вместо да се прави на домакиня, Юлия се излегна върху бежовото кожено канапе в хола, събу си обувките, качи ходила върху ниската стъклена масичка, отпи от кафето и пусна големия плосък телевизор, окачен на стената. Сменяше каналите без звук. Образите на екрана не я вълнуваха. Това, което я интересуваше, беше как да скъса с Адам.

Връзката им отдавна беше приключила за нея, но той все още не знаеше.

Очевидно подозираше някаква нередност, щом беше започнал да я следи, така че моментът на истината със сигурност приближаваше, колкото и на нея да ѝ се искаше да го отложи. Но тя нямаше сили да се изправи и да му го каже в лицето. Спираха я огромните жертви, които Адам беше направил, за да бъде с нея: беше си провалил годежа, кариерата, бизнеса, бъдещето. Беше изгубил всичко. Спираше я и нежеланието да го разстройва, преди да е завършил големия си роман. Та това беше детската му мечта! Нямаше изгледи да я осъществи скоро. Отлагането не помагаше с нищо. Караше я да се чувства зле – все по-гузна, с всеки изминал ден – като в някакъв капан. Беше виновна пред

собствената си съвест и не искаше да го наранява, но очевидно се налагаше да предприеме нещо, за да не полудее. Обстоятелствата я притискаха. Ето, че той вече я следеше. Може би я подозираше в изневяра?

Проблемът бе, че тя не знаеше как да се измъкне от връзката с Адам, който я задушаваше. Нямаше разумни причини, които да изтъкне пред него, липсваше ѝ кураж, страхуваше се от реакцията му, а на всичкото отгоре той нямаше къде другаде да живее. Криеше се от миналото в ателието ѝ като плъх. Излизаха само нощем. Единствено тя ходеше до магазина. Какво щеше да прави без нея? Къде щеше да отиде? Кой щеше да се грижи за него? Беше го допуснала прекалено близо до себе си и сега тази мисъл я угнетяваше.

„А в началото всичко започна толкова романтично“ – Юлия въздъхна, отпи от кафето и запали цигара. Не, че се впечатляваше от опита на непознати мъже да я заговорят на обществени места. С външността си привличаше такива опити постоянно. Бе свикнала с вниманието на „силния“ пол. Приемаше го за даденост. Дори се ласкаеше от властта, която стройната фигура и красивото ѝ лице даваха над мъжете. Можеше да има всеки или почти всеки, но избра да заживее с непознатия, когото срещна в магазина.

Между тях се бе зародило нещо необяснимо в онази мрачна утрин пред салатения бар на „Била“. Или поне тогава ѝ изглеждаше различно. Тя нямаше обяснение за случилото се, не знаеше какво я беше подтикнало да го приеме в обятията си. Неизвестни ѝ бяха причините да се обвърже толкова силно с Адам. Може би заради тъгата в погледа му? Може би заради очарованието от притеснението, с което я беше заговорил?

Първоначално дори се заблуждаваше, че го обича. Че е влюбена в него. Да, той я привличаше физически, имаха общи интереси, но тя никога не се беше влюбвала, не знаеше какво е това да обичаш, да си луд по някого, да не можеш без него. Не познаваше истинската любов с голямото Л., за която нейните приятелки говореха с толкова възторг и с такъв блясък в очите. Може би истинската любов не съществуваше? Може би и те се заблуждаваха, като нея? Или просто се преструваха? За да се чувстват пълноценни? За да не са самотни? За да им завиждат? А може би именно надеждата, че най-после чудото ще се случи и с нея, я беше тласнала към решението да заживее с поредния мъж, когото харесваше само повърхностно.

Толкова силна ли беше илюзията? Да, очевидно сама се беше заблудила. Излъгала беше себе си, че го обича! Сигурно търсейки доказателства за последното, го беше окуражила да разруши всичко и да се впусне в опасната им авантюра. Надяваше се, че трудностите ще ги сблизят, но вместо това Адам се вкопчи в нея като в спасителен пояс. Това я ужасяваше и отблъскваше едновременно. Тя изпитваше клаустрофобия от еднообразието, от превърналото се в рутина ежедневието, от скуката, която трябваше да бъде приключение...

Юлия се върна назад в мислите си към десетките връзки с мъже, които беше имала през последните години и, които бяха провалили надеждите ѝ за истинската, за голямата любов. Всеки път ставаше едно и също – първоначално някаква симпатична черта от характера или от външния вид на мъжа я очароваше, впечатляваше, привличаше я силно, после мъжете се вкопчваха в нея като малко дете в любимата си играчка, която не иска да дели с другите деца... глезеха я, чукаха я, ревнуваха я, грижеха се за нея, угаждаха на всичките ѝ капризи,

гордееха се с нея, а тя изпитваше нарастващо раздразнение от всичко това. Имаше неприязън към загубата на свобода и към излишното внимание.

Истината беше, че за компенсация на неспособността си да се влюбва Юлия притежаваше едно качество, което малцина други притежаваха – качеството да бъде най-добрата компания на себе си. Чувстваше се самодостатъчна и щедрото внимание от страна на мъжете не можеше да промени с нищо това усещане, тъкмо напротив – изпитваше страх, че ще го изгуби.

Впускаше се от една авантюра в друга с надеждата, че най-сетне ще открие любовта, ще усети магията на влюбените с всичките си сетива, но вместо това получаваше точно обратното – загуба на свобода и натрапчиво присъствие от страна на все по-малко интересен човек в ежедневието. Ако не броим секса, разбира се! Оргазмите бяха чудесни, Адам интуитивно напипваше „слабите“ ѝ места, но можеше ли една продължителна връзка да се гради само върху нейните оргазми? Или върху неговите? При липсата на истински чувства от нейна страна? Дразнеше я мисълта, че го беше накарала да се влюби толкова силно в нея, че да разруши всичко, което беше градил с десетилетия, преди да се запознаят.

Юлия допи кафето и остави празната порцеланова чаша върху стъклената масичка. В главата ѝ се появи думата „комфорт“. Да, точно така! Комфортът беше нещото, която я спираше да прекрати тази връзка. Чувстваше се комфортно с Адам. Споделяха. Творяха заедно. Имаха общи мечти и интереси. Но можеше ли комфортът да замести истинската страст? Можеше ли удобството да замени вълнуващите, но непознати усещания, за които копнееше? Можеше ли домашният уют

да зачеркне влечението на откривателя към далечни, непознати земи? Не можеше! Не намираше тези неща у Адам, както не ги беше намерила и у предишните си обожатели. И освен всичко друго, Юлия се чувстваше прекалено млада, за да се обвързва с някого за постоянно. Тази мисъл я разтревожи. Тя стана от канапето и без да иска, ритна празната чаша, която падна и се претърколи върху мокета. „Поне да беше се счупила! – ядоса се Юлия. – Нали счупеното носело щастие! Мамка му, толкова е сложно!“

Не ѝ се рискуваше да излиза сега, за да не го срещне отвън, ако той все още се навърташе наоколо. Не беше готова да му каже истината в очите и се съмняваше, че скоро ще събере смелост, а той очевидно вече търсеше обяснение за странното ѝ поведение. Щеше да започне да я притиска с въпроси в най-скоро време. Винаги така ставаше!

Тревожните мисли не ѝ даваха покой. Не я свърташе на едно място. Трябваше да прави нещо, за да не остава насаме с тях. Юлия се наведе, вдигна чашата от пода и я занесе в кухнята. Изплакна я със студена вода, след което я подсуши и я сложи на мястото ѝ. При другите чаши. Колкото и да не ѝ се занимаваше, започна да проветрява и да почиства апартамента, за да убие още малко време. Надяваше се, че ще ѝ хрумне нещо междуременно. В движение мислеше по-добре. Извади прахосмукачката от килера...

Привечер телефонира на съседа от първия етаж в блока, където се намираше ателието ѝ. Възрастният господин имаше навика да любезничи с нея – зад бръчките му личеше повехналата красота на самоуверен мъж, който някога е разбил доста женски сърца. Юлия го държеше на разстояние, но непрекъснатите му аванси ѝ даваха повод да му поиска услуга. Помоли го да излезе на улицата, за да види дали в

ателието ѝ свети. Излъга го, че си е забравила ключовете и иска да знае дали мъжът ѝ се е прибрал. С известна нотка на раздражение възрастният съсед я информира, че Адам си е у тях. Тя любезно му благодари и затвори телефона. Можеше да се маха вече оттук.

На излизане от сградата се загледа отново в налепените върху вратата афиши. Спря поглед върху рекламния плакат на индийския гуру. Хрумна ѝ блестяща идея!

След екзекуциите

Адам отново не можеше да заспи. Събитията от деня не му даваха покой. Първо бяха бичували редник Вълчанов, след това бяха застреляли двамата мародери. Убиха ги като кучета, без съд и присъда, както си седяха завързани върху земята, облепени с гръб един към друг. Първият се напика, докато войниците от наказателния отряд си зареждаха оръжията. Дънките му от сини станаха черни по вътрешната страна на бедрата. Тресеше се целият. Застреляха го от упор. Черепът му буквално изчезна сред облак от кървави пръски – остана да стърчи само долната челюст. Другият обаче нямаше такъв късмет. Куршумите го пронизаха през гърба и отвориха големи изходни рани по гърдите и по корема, които бързо се напълниха с кръв. Гърчеше се и виеше от болка. Риташе с крака във въздуха и отчаяно се опитваше да се освободи от въжетата. Саздов извади пистолета си и лично му пушна един куршум в слепоочието. След това застлаха каруцата с найлони, качиха обезобразените тела и ги откараха. Войниците почистиха терена

с метли и кофи с вода, а после се върнаха към ежедневните си задължения, все едно нищо не се беше случило! Повиканите да наблюдават екзекуцията цивилни също се върнаха послушно по работните си места в оранжерии, в кухните, в болницата, на полето и по строителните площадки.

Очевидно екзекуциите бяха ежедневие тук.

Помнеше зловещото мълчание по време на изпълнението на липсващата присъда. Всички се страхуваха и никой не смееше дори да погледне встрани. Нямаше молби за милост от страна на задържаните, нито викове на омраза от тълпата. Ужасяващата тишина беше нарушена единствено от гърмежите на автоматичните откоси и от агонизиращите стенания на недоубития мародер.

Назидателният ефект беше постигнат съвършено! Адам имаше още няколко дни болничен с патериците и после очевидно щеше да се превърне в един от убийците на Саздов, готов да изпълнява всяко негово нареждане под заплахата от бичуване и от разстрел. Съмняваше се дали изобщо това беше законно. Като войник беше чел уставите задълбочено и нямаше спомен те да позволяват екзекуцията на цивилни или бичуването на военни без съд и присъда, дори по време на извънредно положение. Даже по време на война!

Започваше да се съмнява в съществуването на Генерален щаб, заповедите от който мистериозно се бавеха заради липсата на комуникации и заради опасностите по пътя. Съмняваше се в оцеляването на някаква държавност и ред след масовата гибел, която беше причинила Аварията.

В главата му започна да се формира идеята, че всичко тук е по лична инициатива на полковника, който се възползваше от традициите

в армията и от положението си на командир, за да гарантира единствено своето собствено оцеляване и властта си в хаоса, настъпил след Аварията. А ето че беше намерил и работна ръка в лицето на цивилните, които не ставаха за убийци.

Допуши му се. Стана, облече се, подпря се на патериците, каза на дневалния, който дремеше до печката, че отива до тоалетна и се измъкна от палатката. Навън дежуреше бинтованата глава. След екзекуциите през деня го чувстваше някак по-близък.

– Приятел, ще ми дадеш ли една цигара? Изнервен съм и не мога да заспя.

– Не е много безопасно да се мотаеш навън по това време – онзи му подаде цигара, сам запали една и поднесе огънчето към неговата.

– Защо смяташ така? – поинтересува се Адам.

– Видя ли как те гледаха от глутницата на Вълчанов днес, по време на бичуването?

– Да, но...

– Сега той ще си кротува поне месец заради последното предупреждение – прекъсна го бинтованата глава – няма да посмее и с пръст да те пипне, но това не значи, че някой от аверите му няма да ти спретне лоша шега.

– Каква шега? – Адам засмука жадно от цигарата.

– Достатъчно е само да те вкара в издънка, за да отнесеш и ти 50 камшика. Не знам дали забеляза, но днес онзи го щадеше, защото му е приятел. Бичуващият също е от охраната на полковника. Теб няма да те гали така – бинтованата глава го огледа от горе до долу – и в твоето състояние едва ли ще издържиш... Знаем как е, преживял съм го лично. Сигурно ще ми останат белези за цял живот. Но, дори да издържиш –

продължи бинтованата глава – ще имаш едномесечно предупреждение и трябва само да те забъркат в повторно нарушение, какъвто си новак, за да отнесеш куршума. Нали видя, че полковникът не си поплюва?

– Какво мога да направя? – попита Адам.

Бинтованата глава издиша дълго и бавно дима от цигарата. Огледа се внимателно. Наведе се към Адам и му прошепна в ухото:

– Единственият начин е да се махнеш от тук.

– Но как?

– Аз знам как – бинтованата глава отново се огледа. – Имам план. Но се нуждая от втори човек. Даваш си сметка, че ако това се разчуе ще ни теглят куршума и на двамата, нали?

– И защо точно аз? В това състояние! – Адам повдигна едната от патериците демонстративно. – Та ние с теб дори не си знаем имената.

– Боян – подаде ръка онзи.

– Приятно ми е, макар и при такива обстоятелства. Казвам се Адам.

– Хе-хе, Адаме, липсва ти само една Ева! Но опитът ми на професионален военнослужещ показва, че наглост никак не ти липсва. Опираш се на патериците, за да скатаваш. Не бързаш да се връщаш в строя. Изучаваш обстановката, печелиш време. И правилно! Ама симулантите ги надушвам от километри.

– Няма да кажеш на никого, нали?

– Да не съм луд! Още съм с последно предупреждение. Един фал и съм аут. Трябва да се измъкна час по-скоро от тук. Виж какво, имаме си оръжие, навън ще оцелеем, трябва само да се махнем от лудия полковник.

– И ти ли мислиш, че...?

– Всички знаят. Обаче мълчат. От страх. Днес имаше чудесната възможност да разбереш защо. Какво посрещане в лагера ти спретнаха само, а! – Боян се замисли за момент, преди да продължи:

– Дори малките деца са наясно, че Саздов действа на своя глава. Няма никакъв щаб. Никакво извънредно положение и никаква бойна готовност не са обявявани! Няма мобилизация, защото няма никаква армия. Не се очакват заповеди. В дена на Аварията тук имаше просто едно военно учение. Бяхме натъпкани в бетонния бункер на полигона, симулирахме въздушно нападение. Това ни спаси. Всички, които останаха навън, ги намерихме мъртви, след като излязохме. Ток нямаше. Техниката беше умряла. Включително и камионите. Бензиновите генератори не работеха. Нищо не работеше! Сменяхме части, правихме какви ли не опити, но без резултат. Дяволска работа! Саздов изпрати част от оцелелите, за да донесат газени лампи от съседното село, с които да се осветяваме. Така се сдобихме и с каруцата. В селото нямаше оцелели, затова започнахме да събираме цивилни от града, които да работят. Подбирахме по-безопасните. Останалите – знаеш. Говорил съм с някои от новодошлите. Смъртността според тях е над 90% в градовете. Освен бандитите, които се шляят по улиците, и няколко случайно оцелели като теб, навсякъде е мъртвило. Не знам на какво се дължи Аварията, но няма нито армия, нито държава, нито цивилизация, ако питаш мен. Всеки се спасява поединично, а ние тук сме обречени. Особено ти. Затова трябва да ми помогнеш.

– Какъв е планът? – попита Адам. Гласът му трепереше.

– Виждаш ли караулките там? – Боян посочи с поглед скованите набързо дървени кули и въоръжените войници, които наблюдаваха лагера отвисоко.

– Да.

– Отзад, зад горичката, където са камионите, няма такива. Цивилките в момента ги строят. Никой не охранява камионите, защото не стават за нищо, но те, плюс дърветата, както и прикритието на нощта, ще ни помогнат да стигнем незабелязани до задната част на лагера. Имам клещи, с които да прережем оградата. Караулът там патрулира по двама. Ние също сме двама. Без проблем ще ги обезвредим. Затова ми трябва втори човек.

– И как ще стане това?

– Ще подам на единия ето това – Боян разкопча най-горните копчета на войнишкото си яке. Отдолу се показва стек цигари „Марлборо“.

– Достатъчно е да посегне да ги вземе, за да стане автоматът му неизползваем. Сещаш се, за целта трябва и двете ръце. Аз ще го неутрализирам. Ти в същото време ще се заемеш с другия. Важното е да действаме светкавично и в синхрон. Докато моят посяга към цигарите, ти насочваш заредения пистолет към челото на другаря му, вдигаш предпазителя и му правиш знак да мълчи. Бъди сигурен, че няма да иска да рискува. Ще им предложим да се чупят заедно с нас. Ако се съгласят, ще ги накараме да отворят дупка в оградата и тръгваме заедно. Те напред, а ние отзад, с оръжията. Нашите и техните. Насочени към тях. Ако не се съгласят, ще ги завържем и ще ги оставим със запушени усти! Да се оправят. Саздов сигурно ще ги застреля на сутринта.

– Ами кучето?

– Не всички караули са с кучета. Ще издебнем такъв без куче. До пристигането на следващия имаме петнадесетина минути, за да офейкаме. Засичал съм на колко време се разминават. Докато се усетят и вдигнат лагера по тревога, ние вече ще сме далеч. На километър оттук има рекичка. Газим известно време в реката, хвърляме подвеждаща следа от едната страна и хуковаме в обратната посока накъдето ни видят очите. По този начин ще забавим овчарките. Бързо ще се откажат да ни преследват. Не смеят да влизат много навътре в гората. Миналата седмица избяга един, така и не го откриха след това. Затова сега строят вишки отзад. Трябва да офейкаме, преди да са ги довършили, после нямаме никакъв шанс. Стана ли ти ясно сега?

– Да. Кога мислиш да стане това?

– До два-три дни най-късно. Имай готовност. Ще ти дам знак.

– Друг някой знае ли? – попита Адам.

– Само ти и аз. Мога ли да разчитам на теб?

– Напълно.

– Правилно схващаш ситуацията, новобранка! – ухили се Боян. – И честно да ти кажа, нямаш друг избор. Ако се раздрънкаш, ще умреш – или ще те пречукам лично аз, или тази работа ще я свършат момчетата от наказателния отряд. Хайде, прибирай се обратно в палатката, че ставаме подозрителни!

Бяха си изпушили цигарите. На Адам наистина му се ходеше до тоалетната, но си наложи да изтрае до сутринта. Алтернативата беше да отиде до полевия клозет в тъмното. Сам. Върна се в спалното и си легна. Виеше му се свят от проведения току-що разговор. Чак призори, към четири, изтощен от притеснението, заспа. Сънува странен сън.

* * *

Беше нощ. Намираше се в клоните на дърво, надвесено над висока ограда, зад която се простираше широк, равен участък. От другата му страна също имаше ограда. Дължината ѝ се губеше в далечината. Оградите приличаха на загражденията на магистрала, които пазят колите от преминаващите животни. Но това тук не беше точно магистрала... Или беше?

Свистящ шум разтреса дървото и накара Адам да се хване здраво за клоните. Звукът беше оглушителен, но бързо премина и изчезна в тъмнината. След малко се повтори. После още веднъж. И още веднъж. Невидима, смъртта внезапно разсичаше тишината и изчезваше със свистене, което потъваше в мрака.

Всеки път короната на дървото се поклащаше.

Адам знаеше в съня си, че трябва да премине отсреща, до другата ограда, на която имаше подпряна висока дървена стълба. Щеше да получи някаква награда, ако успееше – каква, не му беше ясно.

Дървото изглеждаше достатъчно високо. Ако се оттласнеше добре, щеше да падне далеч от оградата, за която знаеше, че е електрифицирана. Трябваше да се претърколи, след като падне, за да намали силата от удара. Така щеше да преодолее част от разстоянието. А после да бяга. Да бяга с всички сили към отсрещната страна, където го очакваше стълбата!

Адам скочи. Падна върху гладката повърхност, усети силна болка в коленете, прекатури се и остана да лежи по гръб. Не знаеше дали

може да си движи краката. Млечният път се разстилаше над очите му в цялата си небесна дълбочина.

„Точно сега не е моментът да се наслаждаваш на гледката, бягай!“

Адам се размърда, явно не беше успял да се потроши при падането. Изправи се и нещо привлече вниманието му...

Светлините, които го приближаваха със скоростта на куршум, приличаха на фарове, но отблизо видя, че са реактивни спирачки. След по-малко от секунда щяха да го разкъсат на парчета. Секунда, в която можеше да живее вечно. Времето изведнъж спря... Адам затвори очи.

Чу песента на щурците в полето зад оградите. Усети милувката на вятъра в косите си. Туп-туп, туп-туп – сърцето му биеше във върховете на пръстите.

Значи беше жив!

Той отвори очи. Машината беше в краката му. Висеше неподвижно във въздуха, на две педи от земята. Реактивните спирачки изпускаха синкави пламъчета. Адам падна върху капака и го прегърна. Беше топъл, но не достатъчно горещ, за да го опари. Дясната страна на корпуса се раздвижи и нещо, което твърде много приличаше на врата, се вдигна високо във въздуха.

– Господине, качете се вътре, опасно е да стоим на високоскоростна отсечка... Господине! – чу се разтревожен, но мелодичен женски глас.

Адам огледа звездното небе още веднъж. Насочи се към посоката, откъдето идваше гласът.

– Кой сте вие? – попита го момиче, което стискаше здраво Т-образен волан.

Стискаше го толкова силно, че кокалчетата на юмруците ѝ бяха побелели. Върху лицето ѝ се отразяваха светлинките от таблото, които мигаха тревожно в аварийен режим. Беше красива. Много красива. И му се струваше някак позната. Загледа се в лицето ѝ, за да си спомни откъде точно я познава. Обзе го чувството на приятна отмала. Изпита усещане за някаква близост. Необяснима, недоизказана близост. Колкото повече се взираше в лицето ѝ, обаче, толкова повече чертите ѝ се разтваряха в полумрака на купето, сливаха се със светлинките от таблото и ставаха неузнаваеми. Адам седна в креслото до нея. Вратата се спусна на мястото си.

– Кой сте вие? – попита отново познатата-непозната.

И нареди:

– Пълна тяга.

T-образният волан изчезна от ръцете ѝ, стопи се някъде в таблото. Датчиците спряха да мигат. Чу се басово бръмчене. Адам усети с тялото си вибрацията по корпуса. Ускорението го притисна дълбоко в седалката. Известно време мълчаха. Изучавайки странните прибори, Адам пръв заговори:

– Току-що качихте закононарушител. И се превърнахте в моя съучастничка – опита се да прозвучи ведро.

– Значи сте кросър? Пресичате скоростните отсечки ей така, за удоволствие?!

– Не. Не само за удоволствие. Има и парична награда. Но нищо не може да се сравни с адреналина – чу се да казва Адам.

Нещо изпука в тъмното. Включи се радиопредавател. Червена мигаща точка върху таблото издаваше откъде точно идва звукът.

– Говори трафик контрол. Използвайте отбивката след 30 км и завийте вдясно. Спрете на удобно за вас място и напуснете глайдера с вдигнати ръце!

Изведнъж стана светло като на сцена. Мощните лъчи на полицейския прожектор минаваха през прозрачния покрив на машината и осветяваха всичко в бяло. Преди да успее да разгледа младата жена, тя плесна с ръце и стъклата се затъмниха.

– Промяна на курса. Вземи следващата отбивка вдясно. Спри на първото обозначено място за паркиране! – нареди тя и извърна лице към Адам.

Очите ѝ го пронизваха в тъмното. Отново не успя да различи контурите по лицето ѝ, но не го напускаше онова приятно усещане за топлина и близост, беше необяснимо, като среща със стар приятел – не сте се виждали отдавна и имате толкова много да си разказвате. Приличаше на дежавю. Ако трябваше да се опише с една дума, то тя би била „носталгия“.

– Постъпихте правилно – каза Адам. – Никога няма да се откажат. По-бързи са от нас, а освен това са много. И могат да летят. Не се притеснявайте. Наградата ми ще покрие и вашата глоба.

– Ще те видя ли някога отново? – познатото-непознато момиче изведнъж премина на „ти“.

И гласът ѝ му беше познат! Толкова познат!

– Сигурно не. Адвокатът ми ще се свърже с вас, за да уточните подробностите.

Скоростта осезаемо намаляваше. Машината спря. Дясното крило на глайдера се вдигна внезапно нагоре. Отвън нахлу студен вятър.

Адам излезе. Погълна го вихрушката от перките на полицейските хеликоптери. Потъна в бялата светлина на прожекторите.

Пляс-пляс-пляс-пляс – перките режеха въздуха ниско над него.

Пляс-пляс-пляс-пляс.

Пляс-пляс-пляс-пляс.

Адам отвори очи и разбра, че е сънувал. Огледа се. Беше в спалното помещение. Дежурният минаваше по пътеката и будеше заспалите, пляскайки с отворена длан върху металните рамки на леглата. Отегчено се провикваше:

– Ставай! Ставай! Ставай и се преброявай!

Навън беше още тъмно. И студено. Стомахът му се сви от болка. Изпитваше печал по изгубения сън. Но не само това. По изгубения свят! По цивилизацията, която правеше живота толкова удобен.

Адам се огледа. Войниците и цивилните сънено си навличаха дрехите в претъпканото помещение. В какви отвратителни условия живееха само! А животът му висеше на косъм дори в това единствено островче на сигурността сред морето от опасности отвъд загражденията.

Загражденията... Адам си припомни съня. Би дал всичко, за да се махне оттук и да бъде пак там. Приятното чувство продължаваше да владее тялото му, но постепенно отшумяваше. Той вдигна грубото войнишко одеяло, с което беше завит. Студът нахлу отдолу, скова го целия. Адам стана и започна да се облича.

Една година по-рано. Преди Аварията

Юлия се притесняваше, че веднага щом се прибере, Адам ще започне да ѝ задава стандартните въпроси: Къде е ходила? Какво е правила, като не е снимала цял ден, и т.н. Сега вече знаеше, че той я следи, и това правеше нещата още по-сложни. За разлика от друг път обаче, Юлия имаше готов отговор. Имаше и план. Трябваше само да провери нещо в компютъра...

Пое си дълбоко дъх, издиша и превъртя ключовете в ключалката на входната врата. Окачи палтото си на закачалката в коридора. Погледна образа си в огледалото. Лицето ѝ беше зачервено – от студа и от това, че се канеше да предаде човек, който я обичаше, при това много. Сигурна беше в последното.

„Дръж се непринудено!“ – окуражи се тя. Надяваше се притеснението да не проличи в гласа ѝ. Мамка му, чувстваше се като ученичка, която се е прибрала с двойка в бележника, готова на всичко, за да я запази в тайна от своите родители. Или не, по-лошо, чувстваше се като развратница, която крие изневерите от мъжа си, макар да не беше докосвала друг, откакто беше с Адам. Не беше си го помисляла дори. Но просто не издържаше вече тук...

Влезе в ателието. Адам се беше опънал върху голямото им легло. Четеше книга. Вдигна очи. Огледа я цялата, от глава до пети. Не я поздрави. Не изглеждаше сърдит, а по-скоро някак... странен. Стомахът ѝ се сви. Дали настина не я подозираше в изневяра? Сигурно беше това! Трябваше да смекчи подозренията му, но как?

– Зайче, какво си четеш? – Юлия се качи върху леглото, пропълзя до него на четири крака и го целуна по бузата.

– Един стар фантастичен роман – отвърна ѝ някак студено. – Трябва ми за сюжета на книгата. Мисля да заимствам някои идеи.

– Колко страници написа днес?

Тя се досещаше за отговора, но искаше да поддържа разговора, защото мълчанието щеше да я изнерви допълнително.

– Николко. Бях на разходка навън.

Погледът му беше изпитателен. В него се разчитаха и огромната му любов, и страхът, и съмненията... Нямахше никаква омраза, което я накара да се почувства още по-зле. Толкова по-лесно щеше да бъде, ако той наистина я мразеше! Дали пък да не му създадеше повод да я намрази? Глупости! Не искаше да става жестока. Пък и най-вероятно той щеше да го приеме, да ѝ прости. Готов беше на всичко за нея. Именно от това бягаше тя...

– Излизал си навън през деня? – опита се да прозвучи максимално искрена в учудването си.

– Омръзна ми да стоя тук затворен по цял ден! Обхваща ме клаустрофобията.

– Ами ако срещнеш някои от хората, които не трябва да срещаш?

– И какво? Ще ме застрелят на улицата ли? Крайно време е да свиквам с мисълта, че рано или късно такава среща е неизбежна. Мисля, че достатъчно ми навредиха вече. Сигурно са се кротнали. Мина известно време. Пък и семейството на Фани не е фамилията Гамбино все пак! – убеждаваше по-скоро себе си Адам.

– Времето лекува всичко, миличък, но мисля, че не е минало достатъчно време. Ако искаш, може да предприемем онова пътуване

още преди да си завършил романа. Ами да! Ще пишеш по пътя! Тъкмо ще ти дойдат различни идеи. Смяната на обстановката много ще те разведри, ще получиш вдъхновение...

Надяваше се поне малко да разсее подозренията, като му вдъхне увереност в общото им бъдеще заедно.

– Знаеш, че нямам никакви пари – въздъхна Адам.

– Аз също не съм цъфнала и вързала, но спестяванията ми ще стигнат поне за един месец зад граница – излъга го тя. Щяха да ѝ стигнат за много по-дълъг период.

– Какво ще кажеш, а?

– Не съм сигурен, че точно сега ми се пътува. Отивам да си взема един душ – Адам сгъна книгата, остави я на нощното шкафче, стана и започна да се съблича.

– Добре, но аз въпреки това ще прегледам нискотарифните полети. Ей така, от любопитство – Юлия извади лаптопа си от чантата, в която го разнасяше заедно с фотоапарата по цял ден. И добави:

– В случай че си промениш мнението...

Той я целуна по бузата и се отправи към банята.

Тя изчака да чуе шуртящата вода, за да се убеди, че е останала напълно сама, постави тихичко лаптопа си върху леглото, стана и седна на бюрото пред неговия компютър. Отвори интернет браузъра и се зачете в историята. Оказа се права! Видя познатата физиономия на индиеца от плаката върху входа на Ангелина. Значи неговото име си беше записал в телефона! Последните два часа, преди тя да се прибере, Адам беше прекарал в търсене на информация за индиеца в интернет. Юлия отвори последователно линковете, които Адам беше посетил.

Зачете се с интерес, като от време на време поглеждаше към вратата на банята.

Индиецът се оказа един от „вестителите“, станали популярни напоследък – самозвани пророци, които обикалят света и предупреждават за приближаващия му край. Според философията на „вестителя“ нямало сигурен начин да избегнеш апокалипсиса – по простата причина, че никой на тази планета, дори самият той, не знаел какъв точно апокалипсис предстои, но едно било сигурно – краят на света приближавал и само малка част от населението на земята щяла да успее да се спаси.

„Гуруто“ предлагаше спасение едновременно за тялото и за душата. Неговите медитации подготвяли ума за по-лесно навлизане в отвъдното, а практическите му упражнения давали безценен опит, който щял да помогне на потенциалните „строители на Новия свят“ да оцелеят след катастрофата.

Юлия разгледа и други сайтове с информация по темата. Индиецът умее да разпознава кармата на учениците си. Разбирал кой от тях е предопределен да оцелее и кой – не. Това, естествено, ставало чак в края на „обучението“, което продължавало няколко седмици и струвало две хиляди долара. Малцината „избрани“ имали правото да последват учителя си в околосветското му пътешествие, чиято крайна цел била някаква пещера в Индия, където „избраните“ щели да дочакат Края заедно със своя покровител.

В един от форумите пишеше, че необичайно голям брой от „избраните“ се оказвали все жени, при това – млади, красиви и още без деца, с достатъчно фанатична вяра в края на света. Лесно било да ги убедиш в специалната им „мисия“ за продължаване на човешкия род.

Местонахождението на пещерата в Индия, естествено, се пазеше в тайна.

Водата в банята спря. Юлия натисна хикса в горния десен ъгъл на екрана, стана и се премести обратно на леглото. Постави лаптопа върху коленете си и отвори електронната поща. Потвърждението за редовния полет до Берлин, който беше резервирала преди по-малко от час онлайн, се усмихваше измежду останалите имейли. Заминаваше в 11.15 часа на следващия ден...

* * *

Облечен в розовата ѝ хавлия за баня, той приседна до нея и се загледа в екрана. Юлия предвидливо беше отворила сайта на авиокомпанията и се правеше, че разглежда промоциите за полети с намалена цена.

– Какво, да не би вече да си направила резервация?

Въпросът му я стресна. Припомни си какво бяха говорили, преди той да влезе в банята. Сигурно беше чисто съвпадение! Напрегна сили, за да прозвучи възможно най-искрено и неангажиращо:

– Не, но виж, пуснали са евтини полети до Лондон. Оттам можем да тръгнем, за да обиколим цяла Европа. Има карти за намаление за всички железници в Европейския съюз. Слизаш и се качваш където пожелаеш. А пътьом ще спим при приятели или по хостели. Ще обиколим всички галерии, където излагам картини. Може би пък присъствието на автора ще стимулира продажбите, знаеш ли? Току-виж сме се върнали с някой лев! При всички случаи ще имаме

достатъчно, за да си позволим разходката, която толкова отдавна планираме...

– Юле, звучи прекрасно, но ЧАК такова разнообразие ще ми дойде в повече. Знаеш, че не мога да се разсейвам точно сега, когато съм стигнал до най-важната част от сюжета в „Монополи“. Трябва да съм концентриран, за да пиша. Тук ми харесва. Дай ми още един месец, максимум два.

– О, в никакъв случай не искам да те притеснявам, зайче! Просто обмислям различни варианти как хем да измъкнем максималното от това пътуване, което и двамата заслужаваме, хем да не се разорим, а и да не мизерстваме по пътя. Не си се отказал от обиколката, нали? Говоря по принцип?

– Не, разбира се, че не съм, уфф, колко много ме е стегнала шапката, ако знаеш! Но, ще му се насладя много повече на това пътуване, когато вече съм готов с романа. Тогава ще бъда изцяло твой и няма да блуждая из света на героите, който не ми дава мира в момента.

– Разбирам те напълно, сладурче! То и времето още не е много приятно за пътешествия. Ще изчакаме топлите месеци. Току-виж се появили още по-изгодни оферти дотогава. Може да си резервираме някой чартър.

Адам изглеждаше видимо облекчен. Юлия се надяваше, че е успяла поне частично да приспи съмненията му в нея.

– Като отворихме дума за творчество – каза той – ще ми покажеш ли какво си снимала днес? Имаш ли някакви нови сюжети?

– Страхувам се, че не.

– Но какво правиш по цял ден навън, в този студ?

„Ето, започна се!“ – помисли си Юлия и опита да потисне надигащото се в нея раздражение. С престолено равнодушен тон му отговори:

– Не съм била навън.

Гледаше я мълчаливо, но въпросът буквално струеше от погледа му.

– Сигурно ще ме попиташ къде съм била? – този път тя не успя да прикрие недоволството в гласа си.

– Само ако не възразявате да разкриете тайните си, Принцесо!

Мразеше да я наричат по този начин! Струваше ѝ се инфантилно, предвзето и жалко! Но мъжете толкова много обичаха да имат до себе си принцеси! Да им служат, да им угаждат. Да се подмазват! Да се хвалят с тях и да ги показват. Но и да ги контролират в същото време! Почти не беше срещала мъж досега, който да не започне да използва този глупав термин от приказките в един момент от тяхната връзка. Може би куклите „Барби“ бяха предназначени по-скоро за момченцата, отколкото за момиченцата.

Усети, че ще избухне, мълчаливо преглътна и преброи до десет наум.

– Обидих ли те нещо? – Адам беше искрено загрижен. Седна на леглото, повдигна ѝ ръката и я целуна нежно по китката.

– Ох, просто ми стана лошо. Нещо ме свива стомахът. Женски работи, нали знаеш! – излъга го тя, затвори капака на лаптопа, стана и се запъти към тоалетната.

Залепи дамска превръзка на бикините си. Така се подсигуряваше, че няма да ѝ се наложи да преспи с Адам през последната им вечер заедно. Той винаги проявяваше разбиране. Изми си лицето. Разтърка си

слепоочията. Поолекна ѝ малко. От огледалото я гледаше човек, пълен с решителност. Нямаше как, беше започнала играта, трябваше да доведе нещата до край.

На връщане го завари да лежи върху леглото вече облечен и потънал в научнофантастичния си роман. Адам вдигна поглед от книгата и я изненада с внезапния си въпрос. Попита я какви умения, според нея, трябва да притежава човек, за да оцелее след апокалипсиса. Юлия отново се напрегна. Помисли известно време, преди да отговори. От една страна, въпросът му пасваше идеално на илюзията за индицеа, която сам си беше създал и която тя само трябваше да затвърди, от друга – връзваше се и с романа, който четеше Адам. Юлия плъзна поглед по корицата. На нея беше изобразена „гъбата“ от ядрена експлозия. Това обясняваше всичко.

Той продължаваше да я гледа въпросително.

Юлия му отвърна със сериозен тон:

– Научи се да стреляш с лък. Лъкът е безшумно оръжие. Подходящ е за лов и за отбрана. Мунициите за него никога не свършват. Естествено, онези с автоматите ще излязат по-големи тарикати в началото. Но какво правиш, когато ти свършат патроните в свят, в който никой вече не произвежда патрони?

Отговорът ѝ хрумна от едно предаване по Нешънъл Джиографик, което беше гледала преди време. Тя легна върху широкото, удобно легло. Сгуши се в Адам. Определено щеше да ѝ липсва. Леглото, а не мъжът, с когото се бяха любили върху него толкова страстно през изминалите месеци. Макар и да изпитваше угризения на съвестта, Юлия беше готова да остави всичко това зад гърба си. Или поне се надяваше, че е готова.

– Все още ли искаш да знаеш какво правя по цел ден, когато не снимам?

– Само ако не възразяваш да ми кажеш, ...

„Моля те, само не ме наричай „принцеса“ отново!“

– ... скъпа – сякаш прочете мислите ѝ той.

– Е, добре тогава – тя се притисна още по-плътно в него – с една приятелка се записахме на курс по астрология. Индийска астрология. Много е интересно! Скоро ще мога да ти направя професионален хороскоп. Искаш ли?

Той се обърна и я целуна по челото. Не последва никакъв отговор. Ръката му се плъзна надолу, към извивката между бедрата ѝ. Сигурна беше, че напипва дамската превръзка през тънката материя на клина, с който беше обута.

– Съжалявам, неразположена съм.

Замислен, той се зачете отново в романа. Или поне се правеше, че чете.

* * *

Юлия го целуна по бузата, преди да излезе рано сутринта, както правеше всеки делничен ден. Адам се размърда в съня си. Усмехнат, без да отваря очи, той се обърна на една страна. Стараяйки се да не вдига излишен шум, тя взе само най-необходимото: малък спортен сак, пълен с дрехи, бижута и козметика, чантата с лаптопа и фотоапарата, плюс дребна сума в брой. Останалото беше по картите ѝ. Скри две стотачки на място, където той със сигурност щеше да ги намери. Преди

за последен път да затвори вратата на ателието след себе си, тя огледа с носталгия коридора. „Късно е вече за промяна в плановете“ – напомни си делово, дръпна тихичко металната външна врата. И завъртя ключа.

В таксито към летището разсъждаваше за всички неща, които беше оставила завинаги в приветливото си, таванско ателие: четките, боите и материалите, струващи цяло състояние, недовършените платна, няколко готови картини, колекцията ѝ от скъп, вносен алкохол, любимите обувки – поне десет чифта, куп сувенири, подаръци от приятели, фотоалбуми...

Определено щяха да ѝ липсват. Щеше да ѝ липсва и Адам. Но не толкова силно, че да накара шофьора да направи обратен завой. В такива моменти тя винаги се доверяваше на интуицията си, или по-точно на стомаха. От малка беше научила този „номер“. Винаги „питаше коремчето“, когато се изправеше пред важно житейско решение. То никога не я беше подвеждало.

Представи си, че се връща отново при него. Можеше да го стори, той нищо нямаше да разбере. Сакът за пътуването щеше да скрие у Ангелина, докато намери по-подходящо време да си го прибере. Само при мисълта за този вариант стомахът ѝ се сви! Представи си и алтернативата: предстоящия полет, неизвестностите, които я очакваха, новото начало... Изпълни се с радостно предчувствие. Е, нямаше да върви срещу собствената си интуиция! Да, беше леко напрегната, но така се чувстваше винаги преди всяко пътуване. Време беше да обърне страницата!

Надяваше се Адам да успее да продаде поне част от платната и от материалите в ателието, за да има достатъчно пари за наема и за храна, докато си довърши романа. Надяваше се и „Монополи“ да пожъне

невероятен успех. Не се съмняваше в таланта му. Но и не можеше да направи нищо повече за Адам. Или поне така се успокояваше. Да, беше сторила достатъчно за него през изминалите месеци! Трябваше ли да зачеркне целия си живот, да го посвети на издръжката и грижите за по-възрастен от нея мъж? Когото не обичаше вече? Когото само се беше заблуждавала, че обича? „В крайна сметка той не е бебе! Всеки носи лична отговорност за решенията, които взима! В това число влизам и аз!“ – помисли си Юлия почти на глас.

– Казахте ли нещо? – попита таксиметровият шофьор.

– Не, не, задръжте рестото, благодаря! – Юлия плати, излезе и се запъти към сектор „Заминаващи“.

Чекира се, мина паспортна проверка и зачака да повикат пътниците от нейния полет в кафенето с панорамен изглед към пистата. Поръча си шампанско, за да отпразнува свободата.

Погледна часовника на стената. Оставаха още 45 минути. Адам сигурно спеше като бебе, обикновено ставаше чак по обяд. Тя извади компютъра и със свито сърце му написа последното известие, което той щеше да получи някога от нея.

Съобщаваше му, че е далеч от дома, че пътува към Индия, че това е последният ѝ досег до съвременните технологии, които и без това скоро щяха станат излишни. Умоляваше го повече да не я търси. Не и в този живот.

Прочете писмото поне 30 пъти, преди да събере смелост да го изпрати. Пътниците вече се нареждаха на гишето за проверка на бордовите карти. „Трябва задължително да си сменя имейла, когато пристигна“ – каза си Юлия, натисна SEND, затвори лаптопа, стана, пооправи си полата и се запъти към опашката.

* * *

Оставаха му още два дни до връщането в строя. Чувстваше се добре, можеше да ходи спокойно, дори пробва да се затича на няколко пъти. Раната в корема го свиваше при по-резките движения, но ако се движеше плавно, щеше да преодолее разстоянието от един километър до рекичката, което с Боян се канеха да пробягат. Хранеше се редовно, а вечер си налагаше да спи повече, за да трупа сили. Въпреки значително подобреното си състояние, той продължаваше да се мъкне из поделението с патериците под мишница и с болничния лист в джоба. Последният беше като застраховка – така никой от военните не му създаваше проблеми. Не го караха да се включва в ученията, не взимаше участие в тактическата подготовка и в упражненията. Нямаше място и при трудещите се цивилни, които сечаха дърва за огрев, мъкнеха вода от реката, строяха охранителните кули, работеха в оранжерията, готвеха в кухнята или поддържаха чистотата в лагера.

Него никой не го закачаше за нищо. Това му даваше възможност да се придвижва свободно из поделението. Стараеше се само да избягва Щаба, където се навъртаха Саздов и приятелчетата на Вълчанов от личната му охрана. Веднъж се разминаха с полковника. Адам спря, отдаде му чест. Онзи го подмина, без нищо да каже, само го изгледа с пронизващия си зелен поглед.

Успя на спокойствие да огледа горичката и мястото в оградата, където щяха да пробият. Зад телената мрежа се ширеше открита поляна, която трябваше да прекосят в тъмното. Беше с наклон в посока

на бягството, което ги улесняваше, а зад поляната ги очакваше прикритието на гъста планинска гора. Някъде там минаваше и реката.

По време на обяда Адам отново седна в най-отдалечения край на полевата кухня. След малко Боян се намести на дървената пейка срещу него. Хранеха се мълчаливо. Войниците вече привършваха с яденето. Цивилните отсервираха. Столовата се опразваше. Останаха само двамата. Всеки момент щеше да прозвучи сигналът за строяване. Имаха не повече от минута, за да уточнят подробностите.

– Готов ли си? – попита Боян шепнешком.

– Мисля, че да. Довечера ли?

– Сутринта към три, три и половина офейкваме. Тогава е най-спокойно. Аз пак съм на смяна. Ще застана точно до твоето легло от външната страна на палатката и ще се изкашлям три пъти силно. Това е знакът. Навличаш всичко, което имаш и се правиш, че отиваш до тоалетната. Гледай да не забравиш пистолета, двата пълнителя и ножа. Без тях си заникъде.

– Няма страшно, спокойно. Ще те чакам напълно готов и облечен в леглото.

– Точно така, правилно! Колкото по-малко внимание привличаме, толкова по-добре! Заровил съм една мешка в шумата близо до оградата с всичко най-необходимо, което може да ни потрябва: стекче кибрит, лекарства, превръзки, медицински спирт, парче шоколад, няколко консерви, сухари, компас, манерка. Вода ще си напълним в реката, за да не мъкнем дотам.

– Как успя да се сдобиеш с всичко това? – поинтересува се Адам.

– Адаме, забравяш, че имаш работа с най-старата пушка в поделението! Ако смяташ, че по някакъв начин съм издал нашите

планове, бъркаш. Аз и преди осигурявах това-онова на войничетата. Свикнали са. На никого не му прави впечатление. Аварията ме завари с 4–5 стека цигари, скрити на сигурно място, и това се оказа истински капитал! Кутия жълт „Камел“ или червено „Марлборо“ в момента могат да ти купят практически всичко. Запасите ми са на привършване, така или иначе, но останалото нямам намерение да го мъкна с мен. „Инвестирах“ го правилно, така да се каже. Оставих само един стек, с който да прилъжем патрула.

– Ами войникът, с когото дежурите заедно пред палатката?

– Помислил съм и за това. Малко приспивателно ще свърши работа. Полага ни се чай по време на нощната смяна. Като по-старши, аз приготвям чая. Надявам се само да не вдигнат учебна тревога или да не мине някоя изненадваща проверка, преди да сме офейкали.

– Не се бях сещал за такава възможност.

– Винаги има риск. При всички случаи рискуваш повече, ако останеш. Шайката на Вълчанов сериозно ти е вдигнала мерника. Мисля, че ще се опитат да те прецакат още първия ден, когато се върнеш в строя. А това е вдругиден. Така че имаме на разположение само тази нощ. Или следващата. Но няма закога да отлагаме. Вишката е почти готова. Видях, докато заравях торбата днес. До утре може и да са успели да я завършат. Тази вечер е последният ни шанс.

Свирката даде знак, че е време да се строяват. Столовата беше празна. Двамата станаха и се запътиха мълчаливо към изхода на полевата кухня.

Провериха имената им по списък, разпределиха цивилните и военните по задачите им и Адам отново остана сам. Подпря се на

патериците, тръгна бавно към лазарета. Имаше да свърши още нещо преди края на деня.

Болничният лист беше достатъчно основание, за да го пуснат в полевата лечебница, която представляваше дълга и висока брезентова палатка. От вътрешната ѝ страна бяха наредени болничните легла. Разделяше ги тясна пътека. Имаше само двама ранени войници и един болен цивилен. Всички спяха. Помещението изглеждаше спокойно. Адам премина по пътеката към дъното на палатката, преградено с брезентово платнище, което служеше за врата. Платнището беше спуснато. На него висеше табела: „Медицински персонал. Вход за външни лица – строго забранен!“ От другата страна се чуваха гласове. Басов мъжки говор и тънки, женски смехове. Адам вдигна платнището и се провря под него.

Един лекар и три медицински сестри, облечени в бели халати, обядваха върху грубо скована дървена маса. На печката до тях се вареше чай. Бяха в приповдигнато настроение. Мъжът тъкмо довършваше някакъв виц. Той изгледа внезапно появилия се Адам. Изражението му стана сериозно:

– Какво търсите тук, ефрейтор? Не видяхте ли табелата? Забранено е за външни лица! Имате точно две секунди да изчезнете, иначе ще повикам охраната и ще докладвам в Щаба за вашето нарушение!

Адам извади медицинското и го размаха небрежно пред себе си. Надяваше се документът отново да му послужи. Опитваше се да прозвучи максимално равнодушно и спокойно:

– Съжалявам за безпокойството, исках само да попитам дали знаете къде мога да намеря Богдана Желязкова.

– Богдана Желязкова ли? По какъв въпрос? И откъде познавате Богдана?

– Дълга история. Докараха ни заедно преди време. Ние сме приятели. След два дни се връщам в строя. Поставила ми е шевове и искам да провери дали не е дошло време да се махнат.

– Аз ще ви прегледам след малко – каза лекарят. – След като приключим с обяда. Изчакайте ме в другото помещение!

Адам кимна мълчаливо и излезе. Мина по пътеката между леглата в лазарета, излезе навън и се зае да разглежда останалите части от медицинския комплекс. Имаше две полеви тоалетни: отделно за персонала и за болните или ранените, които можеха да се обслужват сами. Имаше и полева кухня, където цивилните готвеха за всички. Встрани бяха спалните помещения на медицинския персонал. Може би щеше да открие Богдана там, но първо реши да провери единствената постройка, покрай която, така или иначе, минаваше пътят му – малка, набързо скована дървена къщичка с голям червен кръст върху покрива и с надпис „Хирургическо отделение“ на входа.

Къщичката беше разделена на две части: в едната се намираше операционната, а в другата – складът. Нямаше никой в операционната. С риск да наруши още веднъж правилата, Адам натисна бравата на вратата с надпис: „Склад за медицински принадлежности. Вход за цивилни и неупълномощени лица строго забранен!“ Вратата беше заключена. Адам почука няколко пъти. Без резултат. Е, може би лекарят наистина щеше да го прегледа, след като приключеше с вицовете и с чая. Реши да се върне в лазарета и да изчака. Надяваше се поне да му кажат какво се е случило с Богдана. Обърна се и тръгна към

изхода. Точно преди да излезе, от склада зад гърба му се чу немощен, старчески глас:

– Кой е?

Адам лесно го разпозна:

– Аз съм, лельо Богдана! Адам. Помниш ли ме?

Вратата се отвори и в рамката ѝ се показа рошавата глава на старицата. Лицето ѝ излъчваше умора и дълбока жажда за сън.

– Как да не те помня бе, Адаме, какво правиш тук? Не знаеш ли, че е забранено?

– Знам, знам, лельо Богдана, но исках да те видя преди... преди да се върна в строя. Ще ми се да прегледаш шевовете на раната – дали не е дошло вече време да се махат.

– Влизай бързо и затваряй вратата, преди някой да те е видял! И стига си ме лельосвал! Мога да ти бъда прабаба.

Адам се вмъкна в склада покрай нея, като я целуна по бузата. Толкова хубаво беше да видиш познат в това мрачно, човеконенавистно място!

Стаичката, която служеше за склад, беше малка и разхвърляна. Между набързо скованите дървени рафтове, пълни с лекарства, хирургически и санитарни инструменти, беше напъхано походно легло.

– Тук ли живееш? – попита Адам.

– Сваляй панталона, вдигай дрехите и лягай, за да видя добре раната.

Адам се подчини. Богдана заопипва мястото около шевовете, натисна внимателно, попита го дали усеща болка. Измери му температурата и след като приключи с прегледа, зацъка с език:

– Ц-ц-ц! Трябвало е да ги махнат още преди няколко дни. Престояли са. Но нищо! Не виждам никакви инфекции, срастването е станало успешно, ей сега ще ти ги извадя. Защо не дойде по-рано?

– Ами... не знаех. Никой не ми е казал. Изписаха ме с болничен лист, зачислиха ме в армията и командирът ми заповяда да се връщам веднага обратно в строя, след като ми изтече болничният. А ти как си, лельо, ъм, извинявай, Богдана? Добре ли се държат с теб?

– Много са го закъсали тука, момчето ми! Дойдох им като дар от небето. Единственият „лекар“ е недоучил стажант, а колегата му е ветеринар. Налага ми се да оперирам с тях двамата, представяш ли си? Дадох ми тази стаичка, за да съм им винаги на разположение, когато им потрябвам, че не съм вече първа младост, не мога да дотърча от спалното за секунди. Най-хубавото е, че си имам собствена тоалетна отзад, в двора. Носят ми редовно храната и никой с нищо не ме занимава, освен когато се наложи да оперираме. Липсват ми само няколко книжки, за да убивам времето.

– Познавам един човек, който може да ти помогне. Предполагам, че му се намират даже и книги.

– За онзи гамен Боян ли говориш?

– Да, познаваш ли го?

– Всички го познават – усмихна се Богдана.

Адам се загледа в надвесеното над него старческо, набръчкано лице. Дълбоко, дълбоко под непоправимите щети на времето все още личеше, че някога е било красиво.

– Да не би да сте намислили някоя глупост? – попита Богдана.

Беше му спасила живота. Едва ли сега щеше сега да му го отнеме, като го предаде. Пък и беше единственият му жив приятел. Затова реши да ѝ се довери:

– Намислили сме да бягаме. Довечера. Имаме план.

– Божичко! – прекръсти се Богдана.

– Налага се. От охраната на Саздов са ми вдигнали мерника заради един инцидент. Няма да живея дълго, ако остана.

– И си решил да бягаш точно с този черноборсаджия, лъжец и спекулант? Ами ако те предаде?

– Нямам друг избор. Трябва му втори човек. Вербува ме, въпреки че съм ранен, защото знае, че съм притиснат от обстоятелствата и ако остана тук, с мен е свършено! Трябва да му се доверя. Пък и не мога да участвам в кървавия цирк, който се разиграва наоколо.

– Сега започвам да махам шевовете – Богдана смени темата. – Няма да боли. Все едно върху корема ти има лепенка, изпод която издърпвам конеца. Леко е неприятно, но ти си голямо момче и ще изтърпиш, нали?

Докато работеше над него, Богдана продължи:

– Ще ти дам лекарства и антибиотици, които може да ти потрябват. Ако направят ревизия и открият липсата, ще натопя Боян. Ще им кажа, че на връщане от тоалетната съм го видяла да се измъква от операционната. Вас няма да ви има, а на мен нищо няма да посмеят да ми направят. Без истински лекар са за никъде!

– Благодаря ти много! Спасяваш ми живота за втори път!

– Готов си. Само внимавай да не отвориш раната по време на бягството.

– Ще внимавам.

Богдана зарови из рафтовете и шкафчетата, подбирайки различни медикаменти, като му обясняваше кое за какво служи и в какви дози се приема. Адам се опита да запомни информацията наизуст. Тя загърна всичко в хартия от стар вестник и му го подаде.

– Пази се!

Адам се облече, напъха пакета в ръкава на якето си и отново целуна Богдана по бузата. Усети соления вкус на сълзите ѝ по устните си. Излезе, без да продума нищо и без да поглежда назад.

* * *

Пътниците заемаха местата си в малкия боинг. Откривайки своето, Юлия с раздражение видя, че седалката до прозореца вече е заета от едър, леко запотен господин, облечен в изтъркано сако. Докато тя напъхваше лаптопа и дамската си чанта в отделението за ръчен багаж над седалките, той оглеждаше тялото ѝ с неприкрита наслада. Можеше да усети как погледът му шари по високо вдигнатите ѝ ръце, по брадичката и по шията, как опипва стегнатия ѝ бюст и плоския ѝ корем, как наднича изпод късата ѝ рокля, подчертаваща правите ѝ, гладки бедра.

Тя рязко затвори капака на багажното и впи поглед в неговия, опитвайки се да го смути. Господинът не изглеждаше особено притеснен – по-скоро се радваше на възможността да прекара полета си в компанията на непозната красавица като нея. Юлия не можеше да определи произхода му, затова опита да го заговори на български, на английски и на немски.

– Дойч – отвърна той. – Но разбирам и малко английски.

– Бихте ли имали нещо против, ако заема вашето място до прозореца?

Винаги когато мъжете изплезеха език пред нея, тя се чувстваше задължена да използва слабостта им в своя полза. Усещаше, че това е малката ѝ компенсация заради факта, че се е родила жена в един мъжки свят. Полагаше ѝ се по право. И тя нямаше намерение да се откаже от нея.

– Вас, бите?

– Попитях дали ще имате нещо против, ако си сменим местата. Искам да седна до прозореца. Бите векселн! – допълни Юлия и онагледи желанието си с категоричен жест на ръката, който не търпеше възражение.

– Аба натюрлих!

Едрият господин с готовност се изправи и пръхтейки, излезе на пътеката между седалките. Опитваше да отърка тялото си в нейното, възползвайки се от теснотията, но тя бързо се мушна навътре и зае мястото до прозореца.

След като се намести до нея с доволна физиономия, той попита на развален английски със силно подчертан немски акцент:

– Страх от полети?

Без да отговори, тя извади демонстративно айфона си, превключи на самолетен режим, заби слушалките в уши и си пусна музика. Нямаше намерение да му връща жеста по никакъв начин, дори с частичка от вниманието си.

Онзи се размърда недоволен в седалката. Сложи си колана и извади списание. Докосна я по лакътя. На недоволния ѝ поглед отвърна

с жест, че тя също трябва да си сложи колана – посочи към светещата в червено табела „затегнете коланите“ в дъното на коридора. Под табелата, една от стюардесите тъкмо довършваше инструктажа за безопасност. Самолетът вече рулираше по пистата.

Юлия го направи. Сложи си колана. Обърна се надясно, погледна изпотения господин право в очите и заяви с най-категоричния тон, на който беше способна, на чист, книжовен немски език:

– Повече не ме докосвайте! Или ще извикам стюардесата.

Този път успя да го смути. Забил поглед напред, непознатият нервно мачкаше ръба на списанието, което държеше в ръце. Целият беше почервенял.

Юлия усети вибрациите. Самолетът се ускоряваше за излитане. Тя обичаше да лети. Правеше го винаги когато ѝ се отдадеше възможност. Но се страхуваше от излитанията и от приземяванията. Знаеше, че това са най-рискованите моменти в един полет. След като се издигнеха високо в небето, щеше да си отдъхне.

Тя неуверено хвърли поглед в страни, през люка, чиято близост си бе извоювала преди малко. Сервизните сгради край пистата се движеха все по-бързо. След миг усети познатото прималяване в корема и заглъхване в ушите. Подът се изправи нагоре. Когато отново се осмели да погледне през люка, крилото сочеше надолу към града, като протегната ръка. Видя кварталите, пътищата и булевардите. Придвижващите се по тях автомобили приличаха на малки, цветни точици. За пореден път се изненада колко бързо набираха височина. Крилото се изравни с хоризонта. Времето беше мрачно и облачно. Панорамата изчезна в гъста белота.

Вече летяха над облаците и навън грееше слънце, когато табелата за коланите светна в зелено. Юлия тихичко въздъхна с облекчение. Неприятният господин до нея отново се размърда. Беше толкова дебел, че разклащаше и двете седалки. Остра миризма на евтин парфюм и на пот се разнесе от него, докато онзи търсеше най-удобната поза. Преструваше се, че чете списание, но Юлия беше сигурна, че тайничко наднича изпод страниците към голите ѝ колене. Тя демонстративно придърпа рокличката си надолу и също извади списание.

Изпи две чаши вино с обяда. Алкохолът винаги помагаше в такива ситуации. Освен че притъпяваше смътната ѝ тревога от летенето, успяваше и да я отпусне достатъчно, за да ѝ се приспи. Юлия изключи музиката, заслуша се в тихото жужене на двигателите и се отпусна в сладка дрямка. Сънува странен сън:

Седеше в мека седалка пред пулта за управление на някаква футуристична машина. „Премини на автоматичен режим“ – чу се да казва. Т-образният волан потъна измежду светлинките на контролното табло. Прозорците се затъмниха. Седалката се отпусна назад и надолу. Включи се дежурното осветление. Тя запали цигара. Въздушният филтър изсмукваше пушека с леко свистене. Датчиците мигаха безмълвно. Хромираният спидометър закова на 405.

Тя отвори книга.

Както винаги се случва в сънищата, не успяваше да разчете съдържанието на думите, отпечатани върху хартията, но усещаше, че те я унасят. Хартията бавно се накланяше към лицето ѝ. Докосна я по носа.

Тревожен сигнал я извади от вцепенението. Седалката се реорганизира в позиция за ръчно управление. Т-образният волан

изникна от контролното табло. Коланите се затегнаха. Приковаха я в обятията си. Скоростта се снижаваше бързо. 405... 365... 320... 280... В тъмнината можеше да различи човек, който тъкмо ставаше от земята.

„О, Боже!“ – тя наклони волана наляво. После надясно. Компютърът все още не позволяваше ръчно управление. Скоростта беше прекалено висока.

По-малко от секунда ги делеше от удара. Секунда, в която можеше да се живее вечно. Времето спря. Непознатият падна върху капака и го прегърна. Дясното крило се вдигна във въздуха. Отвън нахлу студен вятър.

„Господине, моля ви, качете се вътре, опасно е да стоите на платното... Господине!“

Мъжът огледа звездното небе. Скочи в купето и извика:

„Пълна тяга!“

„Кой сте вие?“ – попита го Юлия.

Струваше ѝ се някак познат. До болка познат. Самото му присъствие излъчваше ясно усещане за близост и комфорт. Загледа се в лицето му, но не успя да различи конкретни черти, също както не можеше да фокусира погледа си върху буквите от книгата по-рано.

„Закононарушител. А вие сте съучастник. Пълна тяга, за Бога!“

„Пълна тяга“ – повтори тя и ускорението я притисна обратно към меката тапицерна на седалката.

„Значи сте кросър? Пресичате скоростните отсечки ей така, за удоволствие?!“

„Не“ – мъжът извади странен на вид уред, наподобяващ музикална кутийка – от онези, които се продаваха по панаирите в нейното детство. – „Ако ми позволите!“ Тя забеляза, че върху

кутийката имаше миниатюрна клавиатура. Мъжът набра някаква комбинация от знаци. Изведнъж тя се оказа В НЕГОВАТА ГЛАВА. Виждаше всичко през неговите очи. Чуваше през ушите му.

Времето потече назад.

Невидима, смъртта внезапно разсичаше тишината и се оттегляше със свистене, което потъваше в мрака. Мъжът скочи от някакво дърво. Падна върху гладката повърхност на пистата. Превъртя се няколко пъти, за да смекчи силата от удара. Лежеше по гръб. Небето се разстилаше над него. Звездното небе. „Точно сега не е моментът да се наслаждаваш на гледката, копеле!“ – помисли си той, стана и напрегна всички сетива...

„Говори трафик контрол. Използвайте отбивката след 30 км и завийте надясно. Спрете на удобно за вас място и излезте от глайдера с вдигнати ръце!“ – лъчите минаваха вертикално през прозрачния покрив на купето и осветяваха всичко в бяло. Въпреки това тя не успя да различи физиономията на човека до нея. Само го почувства още по-близък.

Юлия плесна с ръце и стъклата се затъмниха.

„Никога няма да се откажат – посъветва я той. – По-бързи са от нас, освен това са много. И могат да летят.“

„Ще те видя ли някога отново?“ – попита го тя, след като извърши маневрата и спря.

„Най-вероятно не! Но наградата ми ще стигне да покрие и вашата глоба. Адвокатът ми ще се свърже с вас за подробностите.“

Дясното крило на глайдера се вдигна във въздуха. Мъжът излезе.

„Говори трафик контрол. Поставете ръцете си на тила...“

Шумът от машината над него беше неописуем. Остро свистене и виене, което непрекъснато се усилваше. Седалката подскочи, сякаш нещо я ритна отдолу.

Коланите я задържаха на място. Виенето на двигателите се увеличаваше.

Юлия отвори очи. Разбра, че е сънувала. Намираше се на борда на самолета. До нея, вместо красивия непознат авантюрист, седеше дебелият господин, окъпан в пот и аромат на евтин парфюм. Стискаше здраво дръжките на седалката.

Очевидно бяха попаднали в турбуленция, защото корпусът се тресеше. Юлия се претраши да погледне навън, през люка. Крилото на самолета вибрираше. „Сякаш птичка размахва криле“ – помисли си тя. Вместо тази мисъл да я притесни, я накара да се засмее. „Сигурно е от напрежението“ – каза си тя. Погледна към немца, който седеше до нея. Онзи беше със затворени очи. Юлия подигравателно го попита:

– Е, кой се страхува сега?

Мъжът отвори очи и я изгледа с почуда. Приятното усещане от съня все още се разстиляше по корема ѝ, по слабините и по бедрата ѝ. Чувстваше се освежена. Излъчването на непознатия толкова рязко контрастираше с това, което все още носеше в себе си като избледняващ спомен от съня. Сега обстановката наоколо ѝ се струваше нереална. По-нереална дори от онова, което беше сънувала. Все едно отново беше дете и се забавляваше в някой лунапарк.

Друсането и клатенето спряха. Звукът на двигателите се снижи до жуженето, което я беше приспало преди малко. Включи се радиото: – Говори вашият капитан. Моля да ме извините за безпокойството, но преминахме през зона с ниско налягане и насрещният вятър предизвика

силна турбуленция. Всичко е наред и поводи за притеснение няма. Започваме да се снишаваме. Останете с коланите до самото приземяване. Ще кацнем в Берлин след по-малко от десет минути.

Съобщението беше повторено на още няколко езика. Чуха се радостни възгласи, викове на облекчение и на благодарност от страна на пътниците. Капитанът спази своето обещание и броени минути след като се показа отново под облаците, самолетът гладко докосна пистата. Пътниците ръкопляскаха. Скоростта намаля. Започнаха рулиране към летищните терминали.

Когато най-последно движението спря и всички лампи светнаха, дебелият господин побърза да стане пръв. Извади ръчния си багаж, хвърли към Юлия поглед, изпълнен с обида и презрение, демонстративно ѝ обърна гръб и се смеси с тълпата, която вече се оформяше пред изхода.

„Задник!“ – помисли си тя.

Протегна се безгрижно в седалката с високо вдигнати ръце, прозя се с широко отворена уста и зачака пътеката да се опразни. Нямахше какъде да бърза.

* * *

Уверен, че никой в момента не го наблюдава, Адам се напъха с дрехите в леглото и мигом се зави през глава. Изгаси газената лампа върху шкафчето до леглото по команда. Беше свалил само якето. Дори остана с войнишките ботуши.

Зачака гласовете в спалното да утихнат. С напредването на нощта разговорите постепенно замряха, шушуканията престанаха, замениха

ги традиционните звуци от спалното, с които Адам вече беше привикнал: шумоленето на вятъра отвън, пукането на дървата в печката, ленивите поскърцвания на трикракото столче, върху което седеше дневалният, хъркането на военните и цивилните, звънът на пружините, когато някой сменеше позата.

Бавно и без да издава излишен шум, той закачи кобура с пистолета и двата пълнителя на колана си, закачи и ножа от другата страна на кръста. После тихичко напъха вестника с лекарствата, които му беше дала Богдана, в страничния джоб на войнишкия си панталон. Трябваше само да облече якето и да излезе, след като чуе сигнала. Дневалният едва ли щеше да го спре. Можеха да ходят до тоалетната по всяко време. А и той не беше единственият, който си лягаше с дрехите. Повечето цивилни, които настаняваха в тяхното спално, особено новодошлите, още несвикнали с обстановката и неразпределени по работни места, обикновено също си лягаха облечени в първата нощ. „Сигурно не могат да свикнат с грубите, прашасали войнишки одеяла, чиято вълна дращи кожата, и си мечтаят върху мръсните, изкормени дюшеци, проснати директно на пружините, да имаше поне някакво подобие на спално бельо“ – мислеше си Адам.

Къпането ставаше веднъж седмично, под строй. В едната баня – цивилните, в другата – военните. Мъжете и жените отделно. На всеки човек се падаше по кофа студена вода, наливана от специално назначен за целта дневален, метално канче за обща употреба и резенче груб, заводски сапун, който дразнеше кожата, щипеше на очите и понякога от него избиваха сърбежи по цялото тяло, а косата окапваше. При тази хигиена нищо чудно, че и част от войниците предпочитаха от време на време да си лягат направо с дрехите. Така хем щяха да са готови, ако ги

вдигнеха внезапно на учебна тревога, хем се предпазваха от допира с мръсните дюшеци от дунапрен и пълните с кой знае какво одеяла, които никога не се перяха, а само се изтърсваха веднъж седмично от саждите и от прахоляка.

Спалното, в което Адам прекарваше нощите си, беше различно от останалите, преходно. Тук настаняваха цивилните мъже, които все още не бяха получили работа в лагера, а заедно с тях, за повече сигурност, всяка нощ докарваха и войници, които се редуваха да спят на смени в собствените си помещения и в преходното, за да охраняват новодошлите цивилни и да се намесват в случай че някой незапознат с правилника развали дисциплината нощем.

Тъй като Адам не се нуждаеше от лечение, но все още беше освободен от задължения по болничен, това беше единственото място, където можеха да го настанят след изписването му от лазарета. Това беше и последната нощ, която прекарваше тук. Утре щеше да заеме мястото си в строя, а вечерта щеше да получи легло при Вълчанов и останалите войници, където Бог знае какво го очакваше и дали изобщо щеше да преживее до сутринта...

Мястото му харесваше. Дисциплината не беше толкова строга, колкото в чисто войнишките помещения, поне така беше научил от Боян, а и всяка вечер чуваше слухове за света отвъд загражденията, прошепнати плахо от новопристигналите в тъмното. Ситуацията там непрекъснато се влошаваше. Стотици хиляди трупове на хора и животни гниеха в градовете и по въздуха се носеха зарази, но това беше по-малката опасност, като се имат предвид мародерите, които спазваха само един закон – закона на по-силния. За повечето оцелели след Аварията беше истинско облекчение, че са ги докарвали тук.

Зачисляваха ги в армията или ги принуждаваха да работят целодневно, но в замяна получаваха редовно храна и подслон, плюс въоръжена охрана срещу опасностите, които дебнеха навън. Разбира се, те все още не знаеха за правилото на последното предупреждение, за бичуванията, за екзекуциите и за вероятността армия плюс Генерален щаб изобщо да не съществуват, а целият този „театър“ да е организиран гениално от полковник Саздов – човека, който колеше и бесеше тук, който еднолично се разпореждаше с живота и съдбата на всички, докарани против волята им, но намерили все пак убежище в неговия полеви войнишки лагер.

Дисциплината се затягаше с всеки изминал ден и последната наблюдателна кула – онази зад горичката при камионите, откъдето смятаха да се измъкнат, щеше да бъде готова скоро. Тази нощ действително им предлагаше единствената възможност за бягство и нямаше закога повече да отлагат.

Адам се съмняваше в честността на Боян, естествено, но какъв друг избор имаше, освен да му се довери? Ако онзи беше предател, щяха да го пречукат. Ако се върнеше в строя – също. На практика нямаше какво да губи. Оставаше му само да се надява, че бягството ще протече по план и че няма да има внезапна проверка или фалшива тревога, която да опропасти намеренията им.

Разсъжденията му бяха прекъснати от трите изкашляния, които долетяха през брезента отвън. Това беше сигналът. Адам преброи бавно до десет наум, стана, облече си якето и мина покрай дневалния, който дремеше на трикракото столче до печката. Онзи дори не му обърна внимание. Поредният, който отиваше до тоалетната.

Навън го очакваше Боян. Другият дежурен не се мяркаше наоколо. Очевидно приспивателното в чая беше подействало и Боян беше скрил тялото на другаря си по нощна смяна някъде на сигурно място, за да се наспи спокойно до сутринта. Адам дори не искаше да мисли за последствията...

Тихичко прекосиха откритото пространство до тоалетните, един по един, за да не будят подозрения, ако някой ги видеше заедно. Изчакаха се отзад и се шмугнаха в рядката горичка, която водеше към развалените камиони и оградата с недостроената наблюдателна кула в края на поделението.

Никой не охраняваше камионите, тъй като те вече не ставаха за нищо. Частите, които можеха да послужат в поделението, отдавна бяха разглобени и извадени. Изкормените туловища на огромните военни машини почиваха върху дървени трупчета без гуми, врати, прозорци и седалки. Двигателите им бяха непокътнати под изтръгнатите капаци. Адам си спомни за слуховете, които беше чул в спалното помещение през изминалите денонощия.

Дори елементарна електротехника, като фенерче с батерия, не можеше да се задейства след Аварията. И никой не знаеше защо. Поради тази причина в поделението се отопляваха на твърдо гориво и се осветяваха с газени лампи, а за всякаква дейност разчитаха само на законите на механиката и на първобитния човешки труд. Ето защо им трябваха повече оцелели цивилни, които всеки ден докарваха в поделението с каруцата.

На десетина метра от оградата залегнаха ниско върху тревата и зачакаха караула. Боян се оказа прав – след малко от непрогледния мрак край вътрешната страна на оградата изскочиха двама войници с

автомати, но без куче. Единият от тях държеше газена лампа в едната си ръка, а с другата подпираше дръжката на оръжието, праметнато отпред, върху гърдите. Другият небрежно носеше автомата си зад рамо. Когато караулът приближи достатъчно, Боян даде знак на Адам и двамата тихомълком излязоха от горичката с високо вдигнати ръце.

– Стой! Кой там? – провикна се войникът с газената лампа.

– Свой човек, няма страшно! – сърдечно му отговори Боян и предпазливо направи две крачки напред, към светлината от газената лампа, за да може войникът да го види по-ясно.

Онзи разпозна и лицето, и гласа, и изведнъж се отпусна:

– Какви си ги намислил пак, бе, Бояне? Знаеш, че е забранено да се промъкваш край оградите нощем. Като нищо ще те застрелят! Ей го на, новобранката за малко да напълни гащите от страх.

Другият войник само се изкиска нервно. Автоматът продължаваше да виси зад рамото му.

Боян направи скришом знак на Адам. Дватама свалиха ръце и се приближиха още към караула. Адам се опитваше да пристъпва уверено. Онзи с газената лампа я повдигна към лицето на Адам, за да го огледа.

– К'ъв е тоя? – попита и се изхрачи върху тревата.

– Новият ми сътрудник – небрежно отвърна Боян.

– И в какво си сътрудничите? – попита войникът с газената лампа.

Ръката му стискаше дръжката на автомата. Стоманата на добре смазаното оръжие проблясваше в оскъдната светлина. Адам си наложи да не мисли за това.

– Е, как в какво? Нали знаеш, че бате ти Боян винаги е по сладките далавери?

Определено успя да събуди интерес у питащия. В това време новобранецът нервно въртеше глава. Погледът му шареше ту към тъмнината зад оградата, ту към горичката, от която бяха изскочили новодошлите.

– Виж сега – започна Боян, – момчето го докараха наскоро от града. Даже е колега, утре ще го пуснат в строя и ще му дадат автомат. Ефрейторче от запаса, току-виж ти стопил лагерите от гърч, ако не внимаваш.

– Абе мани, писнало ми е от новобранци! Ефрейтор, не ефрейтор, тука се уважават старите кучета! – изръмжа войникът с лампата и отново се зае да изучава лицето на Адам. Сякаш се опитваше да го запомни.

– Нали знаеш, че като идва от града, човек винаги носи нещичко у себе си. Но и все нещичко му липсва. И търси размяна. Момчето веднага се усети към кого да се обърне – гордо заяви Боян.

– И какво предлагаш?

Боян разкопча внимателно копчетата на връхната си дреха, без да прави резки движения. Отдолу се показва стек червено „Марлборо“. Очите на караулния светнаха.

– Представяш ли си, а той даже не е пушач! – продължи с шеговития си, приятелски тон Боян. – Обаче му се порка, две не вижда. Сигурно е от цялото това напрежение, знаеш как е: преместването, новата обстановка, за втори път в редовете на българската армия, такива ми ти неща... Е, разменяме цял стек цигари срещу едно хубаво шише ракия. Случайно да ви се намира?

Караулният видимо се замисли. След няколко секунди каза:

– Може, но не сега. Няма как да напусна поста. Даваш цигарите и утре получаващ пиячката. Аз ще те открия.

Боян извади предпазливо стека с цигарите, внимателно го подаде на войника, онзи пусна дръжката на автомата, за да го хване. Другата му ръка беше заета с лампата... Това беше моментът, който очакваха.

– Сега! – извика Боян.

Всичко стана за части от секундата. Използвайки близостта си до караулния и факта, че двете му ръце бяха заети, Боян го удари силно с чело по носа. Онзи се залюля за миг, сякаш се колебаеше, по брадичката му потече кръв, изтърва лампата и цигарите, с едната ръка посегна към счупения си нос, а с другата към автомата, но вече беше късно. С мощен ритник между краката Боян го повали на земята, измъквайки ловко автомата от свличащото се тяло. В същото време Адам извади пистолета си и го насочи към лицето на другия войник. Направи му знак да мълчи.

– Свали оръжието бавно, хвърли го в краката ми и седни внимателно долу на земята при колегата! – заповяда Боян. – Ако издадеш и звук, си умрял!

Треперейки, войничето се подчини на заповедта.

Известно време Боян разглеждаше с гордостта на победител двамата обезвредени пазители на оградата. Единият си търкаше носа, опитвайки се да попие с длани кръвта, а другият мълчаливо се взираше в тревата между краката си.

След като прибра обратно стека с цигарите, Боян извади от колана зад гърба си клещи и ги хвърли на земята пред двамата повалени. Междувременно подаде единия автомат на Адам, а другия

запази за себе си. Оръжията бяха леки, със сгъваем приклад. Това само ги улесняваше в бягството.

– Имате две минути на разположение, за да изрежете дупка в оградата. Ще се промъкнем и четиримата през нея. Ако не искате да идвате с нас, ще ви завържем тук и следващият караул ще ви намери, а на сутринта Саздов най-вероятно ще заповяда да ви екзекутират. Или поне със сигурност ще ви бичуват. Ако успеете навреме да отворите път в оградата, сумките с пълнителите при мен, вие напред, ние отзад и така, докато стигнем рекичката. После се разделяме. Избора го предоставям на вас. Имате две минути за разсъждение, докато отваряте дупка в оградата! И да не чувам детски глас. Всеки решава сам за себе си!

Двамата мълчаха. Не реагираха по никакъв начин. Боян се наведе и удари силен шамар в лицето на новобранеца:

– Започвайте да режете оградата СЕГА! – той изрита клещите към тях.

Войниците се сепнаха и както бяха на колене, допълзяха до оградата, за да изпълнят поставената им задача.

След малко в ръждясалата тел вече имаше отвор, през който спокойно можеше да пропълзи човек на четири крака.

– Е, какво решавате? – попита Боян. – С нас към свободата или вързани тук, до отвеждането ви в Четвърти сектор?

Без да умуват много, войничетата от караула се запромъкваха през оградата.

– Опа, май забравихме нещо! – натърти Боян. Двамата едновременно свалиха сумките с пълнителите и ги хвърлиха обратно през дупката в оградата.

– Ножовете ви ги подарявам – каза великодушно Боян, докато закачаше новите пълнители към колана и го запасваше около кръста си. – Може да ви потрябват в гората по-късно. И да ви виждам ръцете на тила!

– Иди да донесеш мешката с провизиите ей там, зад дървото под храста съм я наврял – обърна се той към своя съучастник с далеч по-благ тон.

Когато двамата с Адам изпълзяха през дупката, онези стояха изправени, с ръце на тила, на няколко крачки от тях в тъмнината.

– Бегом марш! – заповяда Боян.

От прикритието на гъстата планинска гора ги делеше по-малко от километър по нанадолнище, а до минаването на следващия караул имаше повече от десет минути. Дори да се влачеха, пак щяха да успеят! Адам си пое дълбоко дъх, сложи мешката на гръб и стисна здраво автомата, насочен към фигурите на двамата мъже, които бягаха в полумрака пред него. Подрънквайки с откраднатия автомат зад рамо и със собствения в ръце, опасан с три комплекта пълнители за АК-47, Боян енергично тичаше до него.

* * *

Ангелина беше паркирала малкия си фолксваген бийтъл на паркинга на летище „Тегел“. Трафикът не беше натоварен и тя маневрираше ловко между останалите автомобили, изпреварвайки ги по пътя към центъра. Междувременно не спираше да бърбори: за университета, за колегите, за лекциите, за храната в мензата, за Германия, за немците, за трудностите ѝ с техния език, за нравите на

берлинчани, за чужденците, за нощния живот в Берлин и разбира се, за Ян.

Ян беше немското ѝ гадже, с което тя много се гордеше: висок, русокос хубавец, малко стеснителен, но блестящ кавалер, обличал се скучно, но винаги бил спретнат и чист, с гладко избръсната брада, миришещ на хубаво, при това неотразим в леглото и на всичкото отгоре – кореняк берлинчанин.

– Нямам търпение да ви запозная! – възкликна Ангелина, докато изпреварваше поредния автомобил по булеварда. В далечината вече се издигаха очертанията на Берлинската телевизионна кула.

– А какво стана с твоя писател? Защо така реши да избягаш? И, извинявай за въпроса, знаеш, че винаги си добре дошла, разполагаме с достатъчно място у нас, но колко смяташ да останеш? Имам предвид, в Берлин?

Юлия се усмихна преди да отговори:

– Анджи, много въпроси задаваш! Чудя се откъде да започна...

Не ѝ се задълбочаваше по темата с Адам. Все още я разкъсваха угризения за необичайната ѝ постъпка, за страхливото ѝ бягство. Пък и какво я интересуваше Ангелина! Само беше споменавала няколко пъти в имейлите си до нея, че е приютила някакъв бедстващ писател в ателието си и нищо повече. За да не рови в собствените си рани по въпроса, Юлия реши да прибегне към лъжата – древното и изпитано средство, което винаги работеше в подобни ситуации:

– Започна да се напива и дори веднъж ми посегна. Нямах смелост да го изгоня, затова трябваше да се махна аз.

– Миличката! – Ангелина се пресегна и я погали бързо по бедрото, ръката ѝ незабавно се върна обратно върху кормилото. –

Нищо, всяко зло за добро! Ще видиш, че тук ще ти е много добре. Берлин е прекрасен град! И е пълно с артисти, художници, музиканти – ще се почувстваш в свои води.

– Нямам намерение да ви досаждам дълго, ако това те притеснява – продължи Юлия, – само седмица-две, докато се ориентирам в обстановката и си намеря квартира. Трябва и да накупя някои материали, всичко остана в София. Дори една четка нямам в момента. Още утре смятам да се разходя по магазините.

– Не само разнообразието, но и цените ще ти харесат, конкуренцията е огромна. Ще разпитаме Ян, той по-добре ги знае. Нали е местен!

– Как се запознахте с него?

– Банална история – усмихна се Ангелина. – Запознахме се на упражнения преди два месеца, оттогава сме неразделни. Още на третия ден напуснах квартирата – покани ме да живея у тях, представяш ли си? На друг мъж щяха да му трябват години, за да се реши на подобна „смела“ постъпка.

„По всичко личи, че е влюбена“ – помисли си Юлия. Спомените за ателието и за спящия в леглото Адам, когото беше целунала за последен път само преди няколко часа, стегнаха гърлото ѝ. Ангелина не спираше да говори:

– Много ще ти хареса у нас, ще видиш! Ян има наследствена къща, от дядо му е. Имаме стая за гости, дори можем да ти осигурим нещо като ателие в пристройката – една стара работилница, която и без това за нищо не ползваме. Само трябва да се изхвърлят боклуците и да се поразчисти малко. Сигурна съм, че той няма да има нищо против. Кварталът е чист и спокоен, далеч от лудницата в центъра, но се стига

лесно с метрото. Ако до месец не успееш да си намериш сваятна квартира и решиш да останеш, ще говоря с него да му плащаш някакъв символичен наем, докато се устроиш. Надявам се да нямаш нищо против, просто тук обичаите са такива. Но дотогава има още много време...

Юлия се наведе и целуна Ангелина по бузата.

– Нямаш представа колко много правиш за мен, благодаря ти, Анджи!

– Е, стига де, нали за това са приятелките! Пък и аз съм ти задължена, от колко време вече се грижиш за апартамента ми в София!

– Дори една чаша не успях да счупя като хората.

Двете избухнаха в смях. След като се поуспокоиха, Ангелина добави:

– Ще помоля майка ми да наминава от време на време – сега, когато тебе вече те няма. Не исках да я занимавам, но тя и без това се натиска... Нали ги знаеш старите, все гледат да са полезни по някакъв начин.

Паркираха пред малка бяла къща. Още докато вървяха по каменната пътечка през двора, Ян отвори входната врата, за да ги посрещне. Отговаряше точно на описанието, което му беше дала Ангелина: висок, строен и рус, с изпъкнала адамова ябълка, над която висеше загадъчна усмивка, украсена от топли, дълбоки, кафяви очи. „Какво прекрасно момче!“ – помисли си Юлия със завист.

А той веднага се постара да защити и репутацията си на кавалер. След като се представи на Юлия и прегърна Ангелина, без да губи нито секунда, той се наведе, взе куфарите на гостенката, придърпа ги в

коридора и се отмести встрани, за да направи място на двете дами да влязат.

В къщата гореше камина. Беше топло, уютно, чисто и подредено. Миришеше на вкусно. Ян беше сготвил вечеря. Масата в хола беше изрядно сервирана за трима: с бели кърпи, сребърни прибори и кристални чаши за вино. Ян галантно пое палтата им, издърпа тежките столове с мека тапицерия, за да могат двете да се настанят и извади от хладилника бутилка шампанско. През цялото време Ангелина хвърляше усмихнати, съзаклятнически погледи към Юлия.

– Дами, предлагам да пием по чаша шампанско за българо-немската дружба – той намигна закачливо и едва доловимо към Ангелина – и за посрещането на нашата нова приятелка от България – Юлия!

Тапата изгърмя, чашите се напълниха с пенливо вино.

– Дано да се почувствате комфортно в гостоприемството на скромния ми дом! – добави Ян, докато надигаше шампанското към плътните си, сочни устни.

– Знаех, че отивам при приятели, но това посрещане надминава всичките ми очаквания! – възкликна Юлия. Беше напълно искрена в похвалите си.

Изпиха шампанското и преминаха на червено вино. Ян сервира няколко вида сирена за предястие. Беше приготвил задушено заешко с гарнитура, поднесе сладолед и конфитюр от малини за десерт, довършиха вечерята с по една-две чашки „Йегермайстер“. Понапиха се приятно, през цялото време Юлия и Ангелина си разказваха смешни истории от ученическите години, Ян ги развеселяваше с вицове за

студентския живот. Без да забележат как лети времето, навън се стъмни, нощта напредна, стана единадесет и дойде време да си лягат.

Ян отсервира масата, нареди съдовете в миялната машина и се зае да приготвя леглото на Юлия в стаята за гости. През това време двете с Ангелина лежаха опънати на канапето в хола, до запалената камина, подпийнали и усмихнати до ушите, с по чаша зелен чай в ръка.

– Анджи, той е просто невероятен! – не се сдържа Юлия веднага след като Ян излезе, за да ѝ приготви стаята. – Винаги ли е такъв, или просто се старае да направи добро впечатление?

– Винаги е такъв – ухили се Ангелина. – Нали ти казах, че е истинско ангелче! Извадих невероятен късмет.

Стаята ѝ беше в съседство с тяхната спалня. Докато се въртеше в голямото двойно легло, застлано с хладни, чисти чаршафи, които ухаеха прекрасно на омекотител, Юлия чуваше смеховете на младата двойка, долитащи през стената – кикотенето на Ангелина, приглушените им разговори. Мисълта за Адам не ѝ даваше мира. Зави се през глава и се опита да заспи. Беше дълъг и изтощителен ден, а утре животът ѝ започваше отначало. За пореден път.

* * *

В гората цареше непрогледен мрак. Адам започваше да се чувства несигурен. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-слабо виждаше двамата пленници пред себе си, както и вървящия до него Боян. Всичко можеше да се случи. Той стисна здраво автомата. Напрегна уши – вслушваше се в стъпките на четиримата по

изсъхналите борови иглички между дърветата, в учестеното им дишане, в повеите на вятъра, в ромоленето на рекичката, която приближаваха.

– Стой! – заповяда Боян.

Двете войничета замръзнаха на място. Същото направи и Адам.

– Дай ми мешката и ги дръж внимателно тия двамата на прицел! Ако направят и най-малкото движение, стреляй!

Адам не можеше да прецени къде точно се намират техните пленници в тъмното, но реши да запази тази подробност за себе си. Внимателно измъкна рамене от презрамките на мешката и я подаде на своя съучастник. Онзи започна да рови в нея. Чу се сух пукот от чупенето на стар клон, късане на парче плат. Разплискване на течност в бутилка. Отваряне на тапа. Силен мирис на спирт. Дращене на кибрит. Внезапно светлината от запалената клечка се превърна в буен синкав пламък. Боян си беше направил самоделна факла. Вдигна я високо над себе си.

В светлината на пламъците ѝ Адам успя да разгледа обстановката. Двамата им пленници стояха точно на ръба на дерето към рекичката. Още няколко крачки и щяха да паднат вътре. Обгръщаше ги иглолистна гора. Четиримата бяха полепнали в бодили и трънища.

– Така – започна Боян. – Слушайте ме внимателно, защото няма да повтарям. Онези глупаци в лагера сигурно вече са установили липсата на караула и всеки момент ще започнат преследване. Разделяме се на две групи. Вие поемате нагоре по течението, аз и приятелят ми – надолу. Ако направите опит да вървите след нас, ще ви застрелям. Ако не се подчините на заповедта – също!

Мълчание.

– Ясен ли съм?

– Тъй вярно! – отговори новобранецът с разтреперан глас.

– Ясно! – отвърна другият малко по-уверено.

– Тогава, на три, бегом марш! Едно! Две! Три!

Войничетата хукнаха нагоре и бързо се изгубиха в тъмнината. Боян направи знак за тишина. Слушаше как стъпките им се отдалечават. Постепенно звукът се сля с шумоленето на реката и изчезна. Боян започна да се спуска внимателно надолу по дерето, като махна на Адам да го последва. Рекичката беше два-три метра широка и педя-две дълбока. Боян заби факлата досами водата и извади двете манерки. Внимателно започна да ги пълни, като предпазваше гърлата им с пръсти, за да не влиза пясък, камъчета и кал. Хвърли на Адам едната манерка. Другата пъкна в мешката. Извади от нея платнена торба, която също даде на Адам. На въпросителния му поглед отговори:

– Твоят дял от запасите. Малко сухари, масло, спирт, парцали, кибрит, шоколад, консерви, безопасни игли, все полезни неща. Не знаеш кога ще ти потрябват. Щом се убедим, че сме в безопасност, ние двамата с теб се разделяме. Няма да ти ставам бавачка. След това всеки поема по своя път. Знаеш как да си служиш с това, нали? – Боян кимна към автомата със сгъваем приклад, който Адам стискаше в ръце.

– Да, бил съм в казармата.

– Окей, имаш пистолет с два пълнителя, нож и автоматично оръжие. Ето ти още патрони за автомата – Боян измъкна едната от трите сумки, които висяха на колана му, и я хвърли на земята, между краката на Адам. – Двете сумки, моето лично оръжие и присвоеният

калашник остават за мен. Разделихме и провизиите. Мисля, че съм достатъчно коректен с теб, нали, партньоре?

В гласа му Адам долови неприятен сарказъм.

– Да, разбира се, никога не съм се съмнявал в това.

– Защо тогава криеш твоите запаси от мен?

Ставаше дума за лекарствата, които му беше дала Богдана. „Откъде, по дяволите, знае за тях?“ – учуди се Адам. Сякаш прочел мисълта му, Боян отговори:

– Проследих те до операционната вчера и подслушах целия ви разговор. Както ти непрекъснато се съмняваш в добрите ми намерения, така и аз не приемам дадената дума за чиста монета, приятелю! Трябваше да те държа под око. Все пак залагам и собствения си задник в това бягство. Вади лекарствата!

Адам се подчини. Не знаеше какво да очаква. За всеки случай не изпускате автомата от ръце, макар да беше сигурен, че няма големи шансове срещу опитния военнослужещ, ако онзи реши да го превърне в труп още тук и сега – край реката. Подаде омачканата топка вестници на Боян.

Той клекна и я разтвори върху земята.

– Заслужаваш да ги конфискувам всичките заради некоректното ти поведение, но все още си ми нужен като партньор, така че за последен път ще ти дам шанс. Поне докато се измъкнем от преследвачите.

Той започна да разделя ампулите с течен аналгин, антибиотиците и витамините, блистерите с хапчета, спринцовките и иглите на две. Напъха своята част в мешката, другото загърна обратно в мръсния стар вестник и го побутна към Адам. Взе факлата и тръгна надолу край

рекичката, стъпвайки внимателно между камъните и стърчащите корени. Бързайки да не остане сам в тъмното, където лесно можеше да се пребие, Адам прибра лекарствата в торбата, опаса сумката с пълнителите и хукна след него. Чувстваше се гузен, но и облекчен. Току-що се беше разминал на косъм от смъртта. За пореден път.

Вървяха известно време мълчаливо, заслушани в шумовете на гората и в постоянното ромолене на водата между камъните. Подминаваха ниски каскади, имаше и по-дълбоки вирове тук-таме, но дори тях човек лесно можеше да ги преброчи, без да се намокри от коленете нагоре.

Изведнъж от билата над тях се разнесе силен пукот. Затрещяха изстрели. Адам се обърна и видя между клоните на дърветата в небето да се издига сигнално-осветителна ракета. След като стрелбата приключи, ясно можеха да се различат далечни викове и кучешки лай.

– Сега ще трябва да подгизнем! – каза Боян и скочи в реката. – Върви след мен. Хвани се за мешката и не я изпускай!

Той загаси факлата във водата. Адам незабавно се подчини. Стъпи върху хлъзгавите, гладки камъни и опипа в тъмното пред себе си, за да намери мешката на Боян. Усети леко подръпване. Тръгна след него.

Придвижваха се бавно. Боян изучаваше неравностите по дъното пред тях с пръчката, която им беше служила за факла преди малко.

– Мисля, че онези горе току-що пречукаха караула – каза той. – Може и да не са открили още нашата липса, но при всички случаи целият лагер е вдигнат в бойна тревога и съвсем скоро ще узнаят, че бегълците не са само двама.

– Какво смяташ да правим? – попита Адам.

– Както виждаш, в момента прикриваме следите. Участвал съм в преследване преди. Знам, че не смеят да се отдалечават прекалено много от лагера. Пък и не сме им толкова необходими ние двамата с теб, Адаме! Наясно са, че сме въоръжени и ще им окажем съпротива. Това е психологически фактор, който допълнително ги забавя. Кара ги да са предпазливи. Саздов няма да пилее напразно човешки ресурси. Единствената му цел е да ни пречука, за да използва телата ни като назидание пред останалите кандидат-бегълци. Сега със сигурност вървят след нас в две колони, по двата бряга. Кучетата ги водят по следите. След като ги загубят там, където нагазихме в реката, ще се забавят още. Ако успеем да се отдалечим достатъчно, сме спасени. Върви!

Водата беше леденостудена. Адам почти не усещаше вече ходилата си. Всяка крачка му причиняваше болка. Можеше да си изкълчи крака или дори да го счупи между хлъзгавите камъни по неравното дъно. Не виждаше нищо и не чувстваше къде стъпва. Водата около тях заглушаваше всички останали шумове. Не можеше да се ориентира в тъмното по слух – не знаеше нито къде се намират, нито колко далеч са от преследвачите. Почувства се безпомощен. Започна да го обзема паника. Но си наложи да мълчи и да върви плътно след Боян, стиснал здраво мешката върху гърба му. След всяка крачка следваше пауза и рязко подръпване. Постепенно започна да свиква с ритъма. Правеше всичко възможно да не изостава от темпото, за да не пречи на опитния си водач.

Вървяха така дълго. Адам беше на ръба на силите си. Усещаше горещи сълзи да се стичат по бузите му. Тракаше със зъби от студ. Носът му течеше. В гърдите му напираше кашлица, която той се

опитваше на всяка цена да потиска. Мускулите му се предаваха. Той хапеше устните си постоянно, за да не мисли само за болката в ходилата. Изведнъж Боян спря. Адам се притисна неловко в мешката пред себе си, не смеейки да помръдне, за да не я изгуби в тъмнината. Дишаше учестено. Потта се стичаше по тялото му под дрехите. Беше жаден. Извади манерката и отпи глътка студена вода.

– Тук се разделяме, приятелю!

– Сега? – задави се Адам.

– Ти поемаш надясно от реката, аз – наляво. Ако имаме достатъчно късмет, може вече да са се отказали, след като са загубили следите. Ако още пълзят край реката, ще ги принудим да се разделят на две. Така броят на противниците намалява, а и нямат връзка помежду си, ето защо най-вероятно ще получат нареждане, ако не открият нищо, съвсем скоро да се върнат обратно в лагера. Твоята задача е да вървиш колкото може повече. Вече имат два трупа за шоуто на Саздов, така че не им е много важно дали ще ни заловят. Но може и да пуснат кучетата. Ослушвай се внимателно! Животните са обучени да нападат тихомълком и да убиват на място! Предимството е, че стъпките им няма как да останат нечути в шумата между дърветата, а ти си въоръжен. Усетиш ли ги, че приближават, просто ги убий. А после бягай, защото войниците със сигурност ще се втурнат презглава към мястото, откъдето са чули изстрелите.

– Но аз едва ходя, не си усещам краката от студ!

– Това не е мой проблем. – Боян направи кратка пауза, обърна се и прегърна Адам. Реката се стичаше през краката им. – Ако не се справиш, просто ще умреш. Това е най-лошото, което може да ти се

случи! – каза той с почти шеговит тон. – Но съветът ми е да не ги оставяш да те заловят жив. – Боян го потупа по гърба.

– Сбогом, приятелю!

– Сбогом! – отвърна Адам. – И успех!

Другарят му прегази ловко през водата до брега и стъпките му изчезнаха в тъмнината. Адам остана сам.

* * *

На сутринта Ян отново се представи като перфектен домакин. Беше станал преди всички, на масата ги очакваше димящ омлет, ухаеше приятно на току-що сварено кафе, чашите бяха пълни с прясно изцеден фреш от портокал, тостерът весело бълваше препечени филийки. След като закусиха, Ангелина грабна ключовете от бийтъла и каза, че закъснява за лекции. На въпроса дали не учат заедно – нали са се запознали на упражнения в университета, получи отговор, че дори не следват в една и съща специалност, просто упражненията им по общ предмет са съвпаднали. Ян заяви, че е свободен през деня и предложи услугите си да разведе Юлия из Берлин, ако разбира се, нямала нищо против.

„Оставаше и да имам!“ – помисли си тя. И на драго сърце се съгласи.

– Хайде, гълъбчета, приятен ден! Ще се видим довечера – тя целуна звучно Ян по устата. – Берлин ще ти хареса много, мила! – махна за довиждане и излезе.

Ян предложи да вземат велосипедите и да слязат с тях до центъра, за да могат да обиколят повече места наведнъж. Подаде ѝ каска, наколенки, сигнална фланелка и ѝ връчи дамското колело на Ангелина – холандски велосипед с вътрешни скорости, тънки гуми и високо, тясно кормило. После изкара своя бегач от гаража и двамата поеха към центъра по чудесно разчертаните велосипедни алеи.

Колелото ѝ достави истинско удоволствие. Не беше се качвала на велосипед от години. Берлин имаше плосък и равен терен, въртенето на педалите не я затрудняваше изобщо. Носеше се като перце върху елегантното колело и се наслаждаваше на сутрешното слънце. Повечето алеи за велосипедисти бяха двупосочни, отделени от тротоарите за пешеходци и от уличните платна, а кръстовищата имаха дори специални светофари за велосипедисти.

Направиха кратък тур по основните забележителности. Ян услужливо предложи да я фотографира за спомен пред кулата, катедралата, университета, парламента, Бранденбургската врата и други исторически монументи. Потънаха в прохладната зеленина на близък парк. Пясъкът по алеите закачливо шумолеше и шептеше под гумите. Разкошните поляни, цветните лехи и старите дъбове пълнеха очите им с красота. Кръвта се раздвижи в тялото на Юлия. Дробовете ѝ се отвориха. Изпълваше я прекрасното усещане за свобода, за живот, за младост и топлина. Трудно ѝ беше да скрие радостната усмивка върху зачервеното си лице. Ян я наблюдаваше одобрително.

Седнаха да обядват в малко ресторантче до езеро, по чиято гладка повърхност като бели платноходи гордо се носеха лебеди. Докато хапваха, обсъждаха различните възможности за закупуване на материали за Юлия. Ян посочваше върху картата най-подходящите

места за шопинг на бои, четки, лакове, материали и непрекъснато ѝ доливаше чашата с бяло вино. Чакаше ги още доста обикаляне. Затоплена от слънцето, леко замаяна от изпитото вино и приятно уморена, Юлия заяви, че ще е по-добре да оставят пазаруването за друг ден, тъй като не се чувстваше във форма – неспособна беше да върти педала още няколко часа – не и след обилния обяд. Той извади от вътрешния си джоб химикал и очерта с кръгче изброените локации върху картата, случай че не успееше да я придружи следващия път. Обясни ѝ как да стигне до всяко от местата с градския транспорт, после ѝ подари картата. Плати сметката, без да приеме нейните възражения. Станаха, избутаха велосипедите до най-близката станция на метрото и съвсем скоро вече си бяха у дома.

– Банята е ето там – каза Ян.

Внимателно постави на канапето сгъната хавлия, чехли за баня, кърпа за коса и сешоар:

– Ако имаш нужда от още нещо, само отвори прозореца. Аз ще съм на двора. Смятам да извадя железарските инструменти от работилницата на дядо и да освободя малко пространство. Мисля да ги складирам в мазето. Все някой ден ще се престраша да ги продам, но не мога да се разделя още с тях. Напомнят ми за стареца. Твърде много го обичах. Отгледал ме е от малък...

– Сигурна съм, че е бил прекрасен човек! – каза му тя. – Пък и по всичко личи. Възпитал е един прекрасен внук! Благодаря ти за това, което правиш, Ян! Моите съболезнования за дядо ти.

– Благодаря! Ангелина смята, че от работилницата ще излезе чудесно ателие – смени бързо темата той. – Стъклена е, като

оранжерия, по цял ден е облята в светлина. Трябва само да се поразчисти малко.

– Сигурен ли си, че не искаш да ти помогна? Четири ръце са повече от две...

– О, в никакъв случай! Вземи си душ, отдъхни, почувствай се като у дома. Днешната разходка беше достатъчно уморителна за теб. Сигурно не си свикнала да караш толкова много, пък и цялата шумотевица в града, тя също изморява – той направи кратка пауза. – Е, надявам се да ти беше приятно поне колкото на мен.

Юлия се приближи, прегърна го през кръста и го целуна по бузата.

– Изключително приятно, благодаря! Ти си чудесен мъж и прекрасен кавалер. Да не забравя още: отличен екскурзовод, майстор-готвач, любезен домакин и неповторим приятел. Ангелина ще бъде истинска глупачка, ако те изгуби някой ден. Не бих ѝ го простила за нищо на света!

Ян се изчерви и неловко се измъкна от прегръдките ѝ.

– Ами аз ще отида да огледам тогава... да преместя и... в работилницата... ще се видим по-късно. Ако имаш нужда от нещо, свиркай. Приятен следобед! – той махна с ръка, побърза да излезе през входната врата и я затвори след себе си.

Юлия остана известно време заслушана в тишината. Из въздуха се носеха следите на мъжки парфюм и на пот. Този път комбинацията не я отблъскваше, както в самолета предишния ден. Тя бавно започна да се съблича.

* * *

Адам нямаше представа колко време е вървял, лазил, падал и ставал опипом в тъмното през гората. Може би час, може би два. Напредваше бавно. Бодливи храсти непрекъснато се оплитаха в краката му. Препъваше се в стърчащи от земята корени. Теренът беше неравен – ту се изкачваше нагоре, ту слизаше надолу. Почвата беше на места мека и влажна, на места – суха, затрупана с есенни листа. Ботушите му натежаха от полепналите по тях шума и кал. Провираше се между дърветата слепешком. Остри клонки деряха лицето му. Не чуваше нищо освен пулсиращата кръв в ушите и учестеното си дишане. Трепереше от студ. Ходилата го боляха. Само една мисъл го движеше напред: „По-далеч“.

Спря, когато и последните сили го напуснаха. Падна по корем.

Кален. Мокър. Гладен. Премръзнал. Изтощен.

Заслуша се.

Нямаше кучета, нямаше човешки гласове, не се чуваха никакви стъпки, нищо. Гората тънеше в тишина. Той вдигна глава. Между клоните на дърветата просветляваше. Обектите около него се сдобиваха с очертания. Нощта се вдигаше и освобождаваше място за новия ден. Нямаше сили да върви повече. Студът и умората превземаха тялото му против волята на ума, който го караше да продължава напред. Утринното спокойствие го покори. Без да усети как, Адам заспа.

И отново сънува странния сън:

Профучаването на невидимите болиди в тъмното. Високите огради от двете страни на магистралата. Камшичният удар от

въздушните струи, които разклащаха клоните на дървото, откъдето се канеше да скочи. Падането. Претъркулването. Млечният път високо горе. Изправянето. Оглеждането. Двете огнени кълба. Бързо приближаващата смърт. Съскането на реактивните спирачки. Горещият капак. Вдигнатата врата. Познатото момиче с неразгадаемите черти. Усещането за близост, за топлота, за дежавю. Чувството за комфорт. Разговорът. Този мек и звънтящ глас. Ярkobялата светлина, която изведнъж се спусна отгоре. Заповедният глас по мегафоните. Плясването на нежните длани, което затъмни купето отново. Отбивката. Сбогуването. Вихърът от перките над главата му. Студени струи пронизваха тялото му. Ярката светлина и отново – пукането на мегафона. Казваха му нещо, но какво беше то? Усещаше само, че изискват безусловно подчинение. Беше толкова студено!

Преследвачите...

Адам отвори очи.

Заповедите се чуваха съвсем отблизо:

„Не разваляй строя! Затегни редицата! Отваряй си очите на четири!“

Тялото му беше вкочанено. Не можеше да помръдне. Костите го боляха. Зъбите му тракаха. Мокрите ходила пулсираха, стиснати здраво в капана на войнишките ботуши. Единствено в областта на корема усещаше да се разлива приятна топлина. С огромно усилие на волята Адам пъкна вдървената си ръка под дрехите и опипа мястото. Премръзналите, почти безчувствени пръсти потънаха в нещо меко. Той извади ръката си. Цялата му длан беше оцапана с кръв. Неговата собствена кръв! Опитвайки се да вдига колкото може по-малко шум, Адам се обърна по гръб и разкопча якето. Костваше му огромни

усилия, за да дръпне дрехите нагоре. Скованият врат се възпротиви, но с цената на режеща болка му позволи да погледне към пъпа. Раната се беше отворила. Червената плът зееше и „повръщаше“ беззвучно гъста, черна кръв.

– Стой! – гласът се беше приближил още повече.

Адам не виждаше преследвачите си, но знаеше, че са само на няколко метра от него. Десет, най-много двайсет. Делеше ги стърчаща от земята канара, обрасла със зелен мъх – последното препятствие, което беше успял да преодолее в тъмното, преди да го напуснат силите. Погледна нагоре. Между клоните на дърветата синееше дълбокото небе. „Денят се очертава да бъде хубав“ – помисли си с горчивина Адам. Колко ли часа беше спал? Може би наближаваше обяд? Нямаше как да разбере. Нямаше и никакво значение. Искаше да избяга обратно в съня – там, където беше тя – познатото-непознато момиче. Искаше да бъде в нейния комфортен, уютен технологичен свят, където имаше електричество и топлина, където хората се придвижваха в удобни свръхзвукови автомобили. И пресичаха магистралите за удоволствие. Светът, в който се събуди, го посрещна единствено с болка. Тук имаше повече самота и отчаяние, отколкото можеше да понесе.

Адам се подпря на лакти. С неимоверни усилия запълзя по гръб назад, към най-близкото дърво. Кръвта отново пулсираше в ушите му. Стараеше се да не издава присъствието си, но му беше трудно да се съсредоточи заради болката. Спазмите в корема, които му причиняваше всяко движение, правеха концентрацията невъзможна. Облегна глава върху твърдата кора на дървото. Дишаше дълбоко, с широко отворени уста. Поглъщаше хладния горски въздух.

Заслуша се отново, когато дишането му се нормализира.

Преследвачите бяха спрели зад канарата и разговаряха на висок глас. Чуваше ги ясно. Може би техните собствени гласове им бяха попречили и те да го чуят как се влачи върху шумата? Кървава локва маркираше мястото, където беше спал. Тъмночервена диря водеше оттам до дървото, на което се беше облегал. Дрехите му бяха напоени с кръв.

Спомни си за предупреждението на Боян: „В никакъв случай не им позволявай да те заловят жив!“. Изведнъж усети колко е жаден. „Странно – помисли си Адам – сега, когато краят е толкова близо, аз въобще не се страхувам от него.“ Чувстваше се готов. Но не беше готов да си отиде жаден.

Посегна към манерката, развъртя капачката внимателно, после бавно, тихичко наклони гърлото към устата си и навлажни устни. Водата беше леденостудена. Отпи малко. Затопли течността в устата си, преди да преглътне. Отпи още. Задоволяваше жаждата си на малки глътки, като се стараеше да пази тишина. Идеше му да въздъхне от облекчение, но не си го позволи. В дробовете му отново се надигна кашлица. Той я потисна. Отпи още от манерката. Ако се издадеше сега, това само щеше да ускори края му. Той не се страхуваше от края. Нямаше какво да губи. Но не бързаше. Напрежението в гърдите му постепенно отмина.

Заслуша се в разговора между преследвачите. От думите им разбра, че са трима. Бяха спрели да почиват точно зад канарата, която ги разделяше от Адам. Пушеха цигари само на няколко крачки от жертвата си. Изобщо не подозираха колко близо са до човека, когото бяха преследвали цяла нощ. Като дивеч.

– Докога ще блъскаме, бе, шефе? – попита единият от тях.

– Докогато е необходимо! – отвърна строго началникът им. – Чухте заповедите на командира. Ако не се върнем поне с единия от избягалите жив, спукана ни е работата! Довършвайте цигарите и да продължаваме! Другите вече заключиха периметъра около билото. Няма къде да избяга.

– Сигурно ли е, че е само един? – попита трети глас.

– На инструктажа, преди да ни разпределят по райони, разбрах, че дезертъорите са общо четирима. Двама от тях ги опукахме още в началото. Добре, че не присъствахте на разпита преди това! Зарязали си поста, гадовете, и съдействали на другите двама да избягат! Онези им конфискували оръжията и „в знак на благодарност“ ги набутали право в ръцете ни. За да ни забавят. Полковникът заповяда да ги ликвидираме веднага след разпита. Нямаше време да ги транспортираме обратно в лагера, няхаме и излишни хора, които да ги охраняват. Но заповедта е другите двама да се заловят живи!

– И к’во ще стане с тях? Имам предвид, след като ги хванем? – обади се първият глас.

– Едва ли ще успеем да ги хванем и двамата. По данни на предния пост с кучетата, газили са известно време надолу по реката, за да си прикрият следите, после са се разделили. Единият е поел в посока към града. Стигнал е до вилните зони. Там са му изгубили следите отново. Не знам дали полковникът ще нареди да го търсят по-долу. Опасно е. Мародерите се укриват в къщи с изглед към града, за да държат нещата под контрол. Може да се стигне до престрелки. Може и онзи да е бил техен шпионин. Добре, че не сме от екипа, който тръгна натам!

– Ами другият?

– Другият не е извадил същия късмет. Избрал е по-труден терен и посока, която не води доникъде. Обкръжили сме вече билото. Целият лагер е вдигнат в бойна тревога и сега всички претърсват района. До края на деня ще го пипнем със сигурност. Пак повтарям, полковникът го иска жив! Така че опичайте си акъла, момчета, за да не изядете камшика! Ако окаже съпротива при задържането, целете се в ръцете и в краката, но пазете тялото и главата. Прикривайте се, карайте го да отвърща на огъня, бройте патроните. Това е всичко. Няма смисъл да рискуваме излишно. Изстрелите ще привлекат останалите групи и докато му свършат мунициите, всички вече ще са тук. Спукана му е работата!

– И к’во? Ще хабим куршумите само за да го застреляме после в Четвърти сектор, така ли? – попита първият глас.

Войниците се разсмяха.

– Едва ли – отговори началникът, – според мен полковникът е намислил нещо по-лошо за назидание. Носят се слухове, че е изпратил двама цивилни да коват дървен кръст. Изпушихте ли си вече цигарите? Почивката свърши!

Войниците се раздвижиха. Всеки момент щяха да се покажат иззад канарата. Адам разгъна приклада на автомата. Подпря го в земята до себе си. Напрегна жили и с огромни усилия успя да натисне затвора. По бузата му се стече гореща сълза. Облиза напуканите си устни. Беше солена на вкус. Вдигна предпазителя. Нагласи стрелката за единична стрелба. И налапа дулото.

– Стой!

Това бяха последните думи, които чу, преди всичко да избухне в яркожълта заря.

* * *

„Премини на автоматичен режим!“

T-образният волан изчезна в таблото пред нея. Коженото кресло потъна назад и надолу. Включи се дежурното осветление. Тя запали цигара. Въздушният филтър в тавана изсмукваше пушека с едва доловимо свистене. Датчиците мигаха безмълвно. Хромираният спидометър закова на 405.

Тя се прозя и отвори книга. Опитва да се зачете в написаното, но буквите се размазваха пред очите ѝ. Текстът бавно се накланяше надолу към лицето ѝ. Хартията я докосна по носа. В същия миг аварийният сигнал се включи и я извади от унеса. Коженото кресло се реорганизира в позиция за ръчно управление. T-образният волан изникна от контролното табло. Коланите се затегнаха. Приковаха я в обятията си. Скоростта се снижаваше бързо. 405... 365... 320... 280... Погледна в екрана за нощно виждане.

Някакъв човек тъкмо се изправяше от земята.

„О, Боже!“ – тя наклони волана наляво, после надясно. Машината все още не ѝ позволяваше ръчно управление. Скоростта беше прекалено висока.

Корпусът се тресеше под напора на реактивните спирачки. До удара оставаха само още няколко метра. И машината спря. Човекът се строполи върху капака и го прегърна. Дясната врата се вдигна във въздуха.

„Господине, качете се вътре, намираме се на високоскоростна отсечка!“

Онзи се изправи, погледна за миг към небето, заобиколи машината и се намести в креслото до нея.

„Кой сте вие?“ – попита го тя.

„Закононарушител. А вие сте мой съучастник!“

„Пълна тяга“ – заповяда тя.

Корпусът завибрира. Ускорението притискаше и двамата дълбоко в удобните седалки. Опита се да разгледа лицето на непознатия. Струваше ѝ се някак близко, сякаш го беше виждала и преди. Сякаш се познаваха отдавна, но откъде?

„Значи сте кросър? Пресичате скоростните отсечки ей така, за удоволствие?!“

„Не само. Има парична награда. Но нищо не може да се сравни с адреналина.“

Откъде ѝ беше познат този глас? Отново се опита да разгледа лицето му, но не успя да различи конкретни черти, така както не успяваше да се фокусира и върху буквите от текста на романа преди малко.

Концентриран сноп светлина проникна вертикално през прозрачния таван на купето и потопа всичко в бяло.

„Говори трафик контрол. Използвайте отбивката след 30 км и завийте надясно. Спрете в първата маркирана зона и напуснете глайдера с вдигнати ръце!“

Тя плесна с ръце и купето се затъмни. Останаха да блещукат само светлините от уредите на контролното табло.

„По-добре ги послушайте“ – посъветва я непознатият с приятния си, мелодичен глас. Коремът ѝ се сви от чувството за някаква изгубена

радост, като отдавна забравен светъл спомен от детството, като носталгия по щастлив миг, който никога нямаше да се повтори.

„Едва ли ще се откажат – продължи той. – По-бързи са от нас, освен това са много. И могат да летят.“

Машината се отклони от предварително зададения курс по нейна команда и спря. Преди да слезе, мъжът се обърна към нея:

„Наградата ми ще компенсира и вашата глоба. Адвокатът ми ще се свърже с вас, за да уточните подробностите“.

Вратата се вдигна нагоре. Отвън нахлу силен, студен вятър. Шумът от перките на хеликоптера беше оглушителен.

„Ще те видя ли някога отново?“ – провикна се тя.

„Най-вероятно не!“

Вратата се спусна и в купето отново се настани тишина.

Радиопредавателят изпука.

„Трафик контрол до водача. Може да продължите към първоначалната си дестинация. Моля, явете се за показания в полицейското управление веднага след като пристигнете! Край.“

Тя натисна едно копче върху командния пулт.

„Разбрано, сър!“

Последва известно мълчание. Линията все още беше отворена.

„Вярвате ли в любовта от пръв поглед, офицер?“

Полицейската честота се изключи.

В деня на Аварията

Юлия се събуди. Пак този сън! Повтаряше се все по-често напоследък, с малки изменения, но сюжетът винаги беше еднакъв... Усещанията, които сънят оставяше у нея след събуждането също си приличаха: чувстваше добре познатата топлина да се разлива по тялото ѝ, носталгията, споменът, недоизказаното...

Те се завъртя настрани и се загледа в гърба на Ян. Завивките бяха се смъкнали надолу и разкриваха луничките по раменете му, които тя толкова много харесваше. Нежно прокара пръсти по изпъкналите прешлени на гръбначния му стълб. Той се загърна презглава и продължи да спи. Часовникът върху нощното шкафче показваше седем и половина. Предстоеше им дълъг ден. Чакаше ги път. Реши да стане и да приготви кафе.

Докато се наслаждаваше на утрото пред огледалото, Юлия се върна в спомените си назад към изминалата година, която бяха прекарвали заедно с Ян.

Любовта беше пронизала и двамата още с пристигането ѝ в Берлин. Можеше да се нарече „любов от пръв поглед“, но заради предишни изживявания и най-вече заради Адам тя избягваше този термин – не го допускаше дори в мислите си. Заместваше го с думички като „инстинктивно привличане“, „естествена близост“ и „химия“.

Първата „химическа“ искра беше припламнала в онзи ден след велосипедната им разходка, когато Ян се беше хвърлил с такъв ентузиазъм да разчиства място за новото ѝ ателие. Дълго време бяха крили чувствата си един към друг. Всеки се страхуваше дали ще намери у другия същото, което изпитваше към него. Юлия си

забраняваше да направи първата стъпка, защото рискуваше да остане на улицата. Приятелството ѝ с Ангелина заемаше едва второ място в нейните съображения. Ангелина не си беше у дома, също като нея. Виждаше я просто като една използвачка. Добре настроена към нея, да, но все пак – използвачка. Ако Ян изпитваше същото към Юлия, каквото и тя изпитваше към него, щеше да му се наложи да избира. Между тях двете. Но Юлия не си позволяваше риска да направи първата крачка. Искаше да е 100% сигурна. Затова го наблюдаваше. Тръпнеше в очакване. Следеше всеки негов жест. Държеше се мило с него, но нищо повече. Приятелска прегръдка и целувка по бузата бяха най-голямата степен на близост, която си позволяваха. И, въпреки това, всеки път, когато го поемеше в обятията си, краката ѝ омекваха.

Ян, обаче беше срамежлив. Или по-скоро сдържан. Може би усещаше нейното „инстинктивно привличане“ към себе си, може би не? Може би все пак предпочиташе Ангелина? Може би се нуждаеше от още малко време? Може би тя трябваше да направи нещо, за да му даде ясен сигнал? Дали не рискуваше прекалено? Дали Ангелина подозираше нещо? Тези въпроси не ѝ даваха мира седмици наред.

Ян ѝ помогна и с пазаруването на материали. Беше изключително внимателен, както винаги, учтив и любезен, но толкова. От време на време от устата му се изплъзваше по някой комплимент, по някоя по-нежна дума, изразяваща лично отношение, но дотук. Всеки път, когато пренасяха торби с покупки, разглеждаха мостри, подпираха велосипедите, за да си починат на някоя пейка или подреждаха в ателието, тя копнееше ръцете им да се докоснат „случайно“, погледите им да се срещнат и да се задържат по-дълго от обичайното.

Той работеше върху ателието ѝ с типичната за германците упоритост и последователност. Тя гадаеше дали това се дължи на приятелското му отношение, или на някаква по-дълбока привързаност. Когато най-после приключиха с ремонта, отново пиха шампанско. Ян отбелязваше всички малки и големи победи в живота си с шампанско – искрящо, пенливо, превъзходно, скъпо френско шампанско.

Кафето закъркори в кафеварката. Юлия изключи котлона, наля си една чаша, добави мляко и се върна обратно към спомените си за онзи паметен ден.

Ателието блестеше. В буквалния и в преносния смисъл на думата. Точно както ѝ беше обещал Ян, слънчевата светлина проникваше целодневно през остъклените стени с формата на дъга. Стъклата бяха излъскани до блясък. Подът беше препокрит с нов балатум. Ароматът на току-що разопакованите бои, лакове, четки и материали, на лепилото и на платната, на дървесината от рамките и творческият хаос тепърва щяха да се настаняват в ателието – тогава из въздуха все още витаеше само миризмата на почистващите препарати.

Ангелина беше заминала за лекции, както обикновено. Двамата с Ян пиеха шампанско, приседнали върху пода на бившата работилница на дядо му. Дали от алкохола, дали от радостта, че отново има място, където да твори, дали от бликащата у нея благодарност към Ян, заради всичките му усилия, тя се пресегна и взе ръцете му в своите.

Първоначално той се опита да ги отдръпне, но бързо се отказа и дланите му свенливо се оставиха на ласките на нежните ѝ пръсти. Никой не каза нищо. След няколко дни Юлия го покани на вечеря и на кино, заедно с Ангелина, искаше да изрази признателността си за тяхното гостоприемство. Ян седеше между двете в киносалона.

Искушена от тъмнината и от близостта на тялото му, за което копнееше от седмици, Юлия не се сдържа, наведе се на една страна и спусна ръката си надолу по прасеца към глезена му. Ангелина не можеше да забележи нищо в тъмното. Това щеше да бъде финалният тест – не оставяше място за съмнение в намеренията ѝ. Ако Ян се отдръпнеше сега, тя беше готова да приеме загубата. Щеше да си забрани да мисли за него по този начин или, в най-лошия случай, щеше да смени квартирата.

Но той не се отдръпна. Дори напротив. Разтвори леко крака и приближи коляното си към нея. Гледаше право в екрана. Нито мускулче не трепваше по лицето му. Юлия реши да не рискува повече. Резултатите от „теста“ надминаваха и най-смелите ѝ очаквания.

Любиха се за първи път на следващата сутрин. Ангелина излезе рано и Ян се премести в стаята на Юлия. Само по ерекция и по чаршаф.

Тя се усмихна при спомена за „играта на криеница“, която последва. Криеха се, естествено, от Ангелина. Криеха се дни наред, като пакостливи деца. Юлия усещаше колебанието на Ян. Но топката вече беше в нейното поле и тя реши да използва най-силния си коз. Тялото. Или липсата на достъп до него.

Започна да отблъсква Ян, настоявайки той да реши кога най-после ще се разделят с Ангелина. Методът ѝ имаше двойк резултат, тъй като сексуалната си фрустрация Ян пренасочи към момичето, с което, така или иначе, делеше едно легло. Юлия дълги нощи не можеше да заспи от похотливите им стенания.

Един ден му заяви, че напуска. Той падна на колене, извиняваше се, обеща още вечерта да разреши проблема. Искаше само тя да ги остави насаме с Ангелина за няколко часа. Да проведат важния

разговор. Юлия не прие дори за миг такава възможност. С Ангелина имаха разговор те двамата, а не само той.

Раздялата мина по-гладко от очакваното. Нямаше викове и обиди. Нямаше замерване с чинии, заплахи, нито счупена покъщнина и прекаляване с алкохол. Нямаше дори повишаване на тон. След като изслуша мълчаливо самопризнанието на Ян, Ангелина се обърна с насълзени очи към Юлия.

„Всичко, което ти каза, е вярно“ – беше нейният отговор. Ангелина стана, взе си дамската чантичка и излезе. На другия ден им изпрати и на двамата по два есемеса. С първия ги информираше, че ще посочи новия си адрес в най-скоро време – да опаковат личните ѝ вещи и да бъдат така добри да ѝ ги изпратят, ако обичат, за своя сметка, когато получат адреса. С второто съобщение пожелаваше на Ян приятно прекарване с новата му „проститутка“. Надяваше се само той да успее да си го позволи, защото не изглеждаше да е от евтините курви.

В двете съобщения липсваше дори ред лично обръщение към Юлия. Обидата беше заслужена. Горчивината от нея обаче не можеше да притъпи сладостта от победата. Преглътнаха я с нова бутилка шампанско.

За пръв път се любиха необезпокоявани от никого. Дори гузната съвест ги беше напуснала за малко.

Така измина една година от пристигането ѝ в Берлин. Двамата се разбираха чудесно. Поделяха си работата по домакинството. През останалото време той подготвяше дисертацията си, а тя рисуваше. Картините не вървяха толкова добре, колкото ѝ се искаше, въпреки че, отново с негова помощ, тя излагаше в различни галерии из центъра. Ян

завърши магистратура и постъпи на работа в университета като младши асистент. Заплатата му им стигаше да живеят нормално, тъй като не плащаха наем. Редките продажби на нейни картини празнуваха с шампанско. Така се готвеха да отпразнуват и повишаването му в катедрата, след като Ян категорично избра науката за професионалното си развитие.

Междувременно Ангелина беше прекъснала следването си и се беше прибрала обратно в България. Наложиха се да изпратят нещата ѝ чак до София. От дома им изчезна и последният спомен за нея.

Ян пишеше дисертация за етнографията на балканските народи. Практическата част изискваше да се извършат лични наблюдения и проучвания „на терен“, но поради нежеланието и на двамата да рискуват случайна среща с хората, които така жестоко бяха изоставили, отлагаха пътуването. До този момент. Крайният срок за защита на дисертацията приближаваше. Изпуснеха ли го, щяха да чакат поне още една година, докато се появи втора възможност. Нямахме за кога повече да отлагат. Решиха да летят за София, тъй като дотам имаше редовни и евтини полети, после с автомобил под наем щяха да обиколят територията на съседните балкански народи, за да може Ян да извърши своите проучвания. Така вероятността да се натъкнат на Адам или на Ангелина се свеждаше до минимум. В България планираха да изкарат само няколко дни, разпускатки по най-отдалечените кътчета на Черноморието, северно от нос Калиакра и далеч от хорските очи, преди да се върнат обратно в Германия.

Юлия погледна стенния часовник. Времето напредваше. До полета им оставаха четири часа. Ян скоро щеше да се събуди. Багажът

им беше готов от предишната вечер, трябваше само да сложат нещо в стомасите, преди да излязат. Тя се залови да бърка омлет.

Закусиха мълчаливо. И двамата таяха резерви към пътуването до София, но и двамата си даваха сметка, че вероятността да срещнат някой от бившите си по време на краткия им престой в България е нищожна. Ян искаше да се докосне до родината ѝ, за която знаеше толкова много от нея и от Ангелина преди това, а Юлия се радваше, че отново ще види родния си град, макар и за кратко, но още повече тържествуваше от мисълта, че внимателно беше крила подробности за връзката си с Адам от всички. Включително и от Ангелина.

Тя сподели тези мисли с Ян, докато миеше чиниите, а той преглеждаше за последно съдържанието на куфарите им. Каза ѝ, че страхът и вината са единствените пречки за щастието им и че човек ги култивира в съзнанието си сам, което означава, че също така самостоятелно може да насочи вниманието си другаде, например към по-радостните аспекти от живота.

– Просто нахрани правилното куче – довърши притчата си Ян, докато трупаше багажа им в антрето.

Спряха подаването на газ и вода, поръчаха си такси за летището и излязоха.

* * *

– Слизам до магазина.

Ники вдигна глава от лаптопа. Адам изглеждаше състарен и болен. Небръснатата брада не му отиваше, недоспиването му се отразяваше зле, косата на темето му беше сплескана и мазна,

приличаше на клошар. Ники така и не успя да му помогне да се възстанови от мъката по Юлия. Не успя нито с книгите, нито с леките наркотици, нито с опитите да изпрати Адам на поне една среща от сайт за запознанства. Адам категорично отказваше да чуе, а и коя щеше да го хареса в този му вид? Ники въздъхна.

– Искаш ли нещо? – гласът на съквартиранта му сякаш идваше от отвъдното.

– В хладилника има храна от вчера. Плюс няколко бири. Имаме си достатъчно за обяд. Какво толкова ще купуваш? – поинтересува се Николай.

– Ами нищо, добре тогава, чао!

Ники си наложи да не мисли за страданията на своя приятел. Абстрахира се от неуспешния му роман, от драмите покрай раздялата му с Фани и по-късно – с Юлия. Или поне се опитваше да не мисли за тези неща в момента.

Беше изминала точно една година, откакто живееха заедно. Николай се беше убедил, че не може да помогне на своя приятел... против волята му. Онзи буквално се разпаднаше пред очите му. Надяваше се да е вярна поговорката, че времето лекува всичко, но действителността показваше точно обратното.

Междувременно Адам съвсем беше привършил парите и разчиташе за всичко на Николай, включително и за джобните. Ники бързаше да довърши един кратък репортаж и да го изпрати навреме, за да си получи хонорара. Имаха сметки за плащане, трябваше и храна да се купува.

Почуди се с какви пари Адам ще пазарува в магазина, едва ли му бяха останали повече от два лева в джоба, но пропъди тази мисъл от

ума си. „Нека се поразходи малко, чистият въздух ще му се отрази добре.“ Насили се да съсредоточи поглед обратно върху екрана.

Мина повече от час. Адам така и не се прибра. Ники започваше да се притеснява. Пък и огладняваше. Искаше да обядват заедно. Да поговорят.

Той прикачи файла към писмото до главния редактор на един от жълтите вестници, за които съчиняваше клюки по поръчка, натисна Send и отиде да си отвори бира. Газираният студ се разля блажено по хранопровода му. Щеше да почака още малко и ако Адам не се прибереше до половин час, щеше да притопли китайското от предишния ден и да обядва сам. После щеше да излезе да го търси из квартала. В това състояние и без пари едва ли можеше да е отишъл далеч. Междувременно реши да се напуши.

Бръкна под матрака, извади кутията от кинолента, в която държеше „матрjала“, надrobi една главичка между острите зъби на гриндера, посипа я внимателно върху хартиятката, добави малко тютюн, зави цигарата и я облиза. Опипа джоба на панталона си за огънче. Запалката я нямаше. Сети се, че може би е останала на терасата предишната вечер. Гледката беше хубава, а и не усмърдяваха апартамента по този начин. Затова често пушеха на терасата.

Ники стана и се запъти натам.

Гледката наистина беше чудесна. Денят беше прекрасен! Запалката го очакваше върху перваза. От деветия етаж се разкриваше панорама към околоръстното, виждаха се олющените панелки на крайния квартал, училищата, детските градини, паркингите, междублоковите пространства. Хора и автомобили щъкаха в преследване на делничните си задачи. Планината се издигаше

мълчаливо над суетата на града, сякаш осъждаше с безразличие цялата глупост на човешкия род. Слънцето гореше яростно високо горе, в средата на тъмносиния небосвод.

Масурът беше хубав, но на привършване. Трябваше да отдели някой лев и за матрац. Чудеше се за какво по-напред да изхарчи мизерния си хонорар, но реши да отложи този въпрос до момента, в който действително го получи. Поне в този вестник плащаха редовно.

Живееха на деветия етаж в един от блоковете, които местните наричаха „тримата глупаци“. Градската легенда гласеше, че наименованието на високите сгради им е лепнато от пилотите, заради липсата на всякаква сигнализация по покривите. Самолетите, които захождаха към летището, действително минаваха оттам. Денем прелитаха толкова ниско над покривите, че човек можеше да види грайферите върху гумите на спуснатите им колесници. Или поне така им се струваше на местните жители. Хората в блока бяха свикнали с шума на реактивните двигатели, а Николай се забавляваше да наблюдава металните птици. Особено когато беше напушен.

Ето че поредният самолет правеше маневрата си. Извърши плавен завой в далечината и се насочи към него. Колесниците се спуснаха бавно под корпуса. Приличаше на граблива птица, увиснала с разперени криле във въздуха.

Николай знаеше, че е оптична илюзия, а и тревата леко променяше възприятията му за време и за пространство, но самолетът идваше ПРАВО КЪМ НЕГО. Той се закашля. Опита да се пошегува със себе си заради параноята. Каза си: „Ще успееш ли да надхитриш

тримата глупаци, а? Ще излезеш ли по-умен от тях?“. Разсмя се. Козът наистина си го биваше. Но нещо го смути.

Обикновено се чуваха още в далечината! Този се снишаваше тихо, като крадец, внимателно планирал своя обир или не, по-точно като хладнокръвен убиец, преди да нанесе фаталния си удар.

Крилата на самолета запълваха цялото небе. Скоро щеше да различи дори физиономиите на пилотите в кабината! Обзе го страх. Истински страх. Паника, която нямаше нищо общо с параноята. Почувства се безпомощен – сам на терасата във високия блок, лице в лице с металното чудовище, което го гледаше сърдито. И тежеше няколко тона! Къде можеше да се скрие? Какво можеше да направи?

Хвърли се обратно в стаята, легна върху матрака по корем и закри ушите си ръце. Минаха няколко секунди. Щеше да се напикае от страх.

Но не се случи нищо.

Дали беше умрял?

В книгите за отвъдното пишеше как понякога не разбираш, че си умрял. Особено когато се случи бързо. А какво по-бързо от самолет, нахлуващ директно в спалнята ти? Притесняваше го и нещо друго. Обикновено шумът на реактивните двигатели се усилваше, след като преминеха от другата страна. Ако самолетът действително беше успял да прескочи „тримата глупаци“, защо не го чуваше сега? Ники прецени, че или е мъртъв, или онзи действително падаше без двигатели над крайните квартали!

Той предпазливо отвори очи. Извъртя се по гръб и погледна навън. Нямаше го там. Небето беше чисто. Вятърът си играеше с

пердето на прозореца през отворената врата. Опасността беше преминала. Ники въздъхна облекчено.

И в този миг се случи експлозията. Усети я с всяка клетка на тялото си. Вибрацията мина през пода, сграбчи го, изхвърли го от матрака, сградата сякаш подскочи и се стовари обратно на мястото си. Тътенът беше неописуем. Навън се чупеха стъкла. Чуваха се виковете. Пищяха аларми от автомобили. Стана му горещо. Много горещо. Реши да се чупи на всяка цена!

Асансьорите не работеха. Ники се запуска бегом по стълбите. Прескачаше по няколко стъпала наведнъж, хващаше се за парапетите по завоите. Беше готов да усети как всеки момент стълбището под краката му ще пропадне.

С всяка изминала крачка ставаше все по-горещо. Кожата започна да го сърби. Замириса му на изгоряла гума и на опърлено прасе. За пръв път в живота си съжали, че е напушен.

* * *

„Не сме ли прекалено ниско?“ – запита се Юлия, докато наблюдаваше през кръглия люк бързо преминаващите сгради под корпуса на самолета. Реши да зададе въпроса си на Ян. Може би той щеше да измисли някакво успокоение. Обърна се към него, за да го попита, но се отказа. Ян кротко спеше, белият кабел от слушалката на смартфона му се поклащаше върху бузата. Юлия се упрекна заради неоснователния си страх! В такива моменти неуверено си повтаряше, че това е възможно най-безопасният от всички видове транспорт! Нямаше смисъл да буди Ян, за да му прехвърля своите опасния. И все

пак летяха прекалено ниско! Снишаваха се твърде бързо. Сигурно всеки момент щяха да докоснат пистата!

Ала нямаше никаква писта! Виждаха се само жилищни сгради!

Другите пътници не споделяха безпокойството ѝ. Или поне се преструваха. Също като нея. В кабината цареше тишина. Неестествена тишина. Не се чуваха дори двигателите...

* * *

Николай изтича запъхтян от входа и спря. Първата му работа беше да извърне глава към предполагаемата посока на експлозията. Тъмночерен облак гъст дим се издигаше зад покривите на съседните сгради. Самолетът беше паднал съвсем близо в квартала! Но това не обясняваше хаоса, който цареше наоколо. Разтревожени граждани бягаха с писъци по улицата, някои лежаха по тротоарите. Колите се блъскаха една в друга, от небето падаха умрели птици.

Стана му горещо. Много горещо. Още по-горещо, отколкото преди малко във входа! Вдишваше трудно. Сърцето му биеше учестено. Зави му се свят. Възможно ли беше топлината от пожара да се усеща чак тук? Колко нагорещен беше асфалтът под пръстите му само! Вдигна крак и видя тънки нишки гума да се проточват от подметката на кеца до земята, като разтопен кашкавал.

Заболя го главата. Причерня му. Започна да му се гади. Помнеше това усещане от едно лято в Рим, където получи слънчев удар точно на Колизея. Пробва да се задържи на крака, но залитна. Абсолютна безпомощност. Така можеше да се опише състоянието.

В този момент едър мъж се стовари отгоре му. Двете тела се пръснаха като балони, пълни с червена боя, които непослушни деца са изхвърлили от балконите на високите етажи. Кръвта засъска върху нагорещения асфалт.

ЕПИЛОГ

„Дишането се нормализира. Сърдечният ритъм е в норма. Пациентът идва в съзнание.“

Адам отвори очи. Над главата му се надвеси женска фигура в медицински халат. Косите ѝ бяха прибрани на кок. Върху устата си носеше маска. Насочи фенерче право в окото му. Ослепителната светлина го накара да стисне клепачи.

Първата му мисъл беше, че не е успял да се застреля като хората и сега го лекуват с цел после да го накажат. За бягството.

Но нещо не беше наред.

„Фенерчето!“

Той отвори очи.

Лекарката му кимна с одобрение.

Помещението, в което се намираше, с нищо не напомняше за лазарета в поделението. Стените бяха чисто бели. Мигаше непозната апаратура. Миришеше на хубаво. Мястото по-скоро приличаше на стая в частна болница – от онези, които можеха да си позволят само богатите преди Аварията. „Чакай малко! Ама каква е цялата тази апаратура?“

Под гърба си усещаше меко и удобно легло, не като сгъваемите легла в полевата болница, на които беше лежал.

Адам повдигна ръце, за да опипа устата си – продължи с длани нагоре по бузите и по тила – нямаше никакви наранявания! Езикът му също си беше на мястото. Отвори уста и раздвижи ченето. Чувстваше се леко отпаднал, но като човек, прекарал дълъг сън, а не като прострелян в главата с куршум от АК-47, който може да пробие дори железопътна релса.

ОЧЕВИДНО вторият му опит за самоубийство също беше завършил с провал. Е, поне този път се събуди в болница – за предпочитане беше пред старото мазе, полазен от плъхове. А от Аварията сякаш нямаше и следа! Ясно чуваше пиукането на медицинските апарати, поставени върху колички от двете страни на леглото му. Всичко това изглеждаше като пълен абсурд! Може би този път наистина беше успял? Намираще се в отвъдното. Сигурно ги посрещаха по някакъв познат им от земята начин, за да намалят стреса.

И после ги разпределяха...

„Той въздава всекиму дължимото“.

Мястото на самоубийците е в ада. Но тук изобщо не приличаше на ад. Така би нарекъл по-скоро кошмара, от който се беше измъкнал.

Лекарката имаше сини очи, които го наблюдаваха с любопитство. И много красиво лице – поне тази част от него, която можеше да види над маската. Дали му се усмихна, или просто така му се стори? Със сигурност не приличаше на демон!

Не приличаше на демон и мъжът, който се надвеси над него – висок, тъмнокос, с кожа, лъхаша на здраве. Спортната фигура личеше по стойката, дори под белия халат. Сякаш беше излязъл от реклама в някое списание.

По-скоро бяха ангели, отколкото демони.

„Пътят към ада е постлан с добри намерения.“

Нямаше как да е оцелял без драскотина след изстрела, това поне беше сигурно! Вакуумът, който се образува в устната кухина, увеличава силата на експлозията многократно и само налягането от изгорелите газове е достатъчно, за да ти пръсне черепа. Да не говорим за температурата и за куршума, който минава със свръхзвукова скорост през мозъка. Знаеше го от едно предаване по телевизията.

– Къде се намирам? – собственият му глас прозвуча странно.

– На сигурно място и в отлично здраве! – отвърна му симпатичната лекарка.

– Страдате от временна загуба на паметта – допълни красавецът в медицинския халат, – но тя е обратима и до седмица-две най-много ще възстановите всичките си спомени. Веднага щом се почувствате достатъчно уверен, за да се изправите на крака, без да ви прилошава, ще ви изпратим при въвеждащия психолог. Неговата задача е да ви улесни в процеса.

– Какъв въвеждащ психолог? Къде се намирам? Какъв процес?

– По възстановяване на паметта – каза лекарката с възможно най-благия си и дружелюбен тон. – А сега поспете.

– Не ми се спи.

– Може би сте гладен? Да ви донесем нещичко за хапване – предложи мъжът. – Имаме чудесни сандвичи!

– Последното, което помня, е как се прострелях в главата с автоматично оръжие, а вие ми говорите за сандвичи?

Мъжът и жената избухнаха в смях.

– По-добре ми кажете още сега, че съм мъртъв!

– По-жив сте от всякога – успокои го лекарката с милувка по косата – излишно е да се тревожите. Всичко ще ви се изясни. С времето. Затова е въвеждащият психолог.

– Той ще отговори на многобройните ви въпроси – допълни красавецът.

– Кога мога да разговарям с този въвеждащ психолог?

– По всяко време, когато пожелаете – отвърна мъжът.

Адам напрегна сили, изправи се и седна в леглото. После премести крака встрани и стъпи с босите си ходила върху пода. Зави му се свят.

– От залежаването е. Постойте така малко, би трябвало да отmine – каза лекарят и се обърна към колежката си: – Донесете му чехли, ако обичате.

* * *

В коридора на болницата се разминаха с други представители на медицинския персонал. Всички носеха задължителните бели халати. Имаше и облечени в сини нощници, като него. Това със сигурност бяха пациентите.

„Или гостите в преддверието на ада!“

Обединяваше ги нещо странно. Както мъжете, така и жените бяха красиви: перфектни пропорции, гъвкави, атлетични тела, правилни черти на лицето, висок ръст.

Лекарят и лекарката вървяха от двете му страни. Болницата беше стерилна, някак дори скучна. Никъде не видя прозорци.

– Имате ли огледало? – попита Адам.

Мъжът изгледа жената с разбиращ поглед. Сякаш очакваха този въпрос. Тя бръкна в джоба на престилката си и извади малко дамско огледало, част от сгъваем комплект сенки за очи. Адам се загледа в отражението си.

Не само гласът му беше станал различен. И външният му вид се беше променил! Не до неузнаваемост, пак си беше той, но някак по-съвършен. От огледалцето го наблюдаваше най-добрата версия на самия него. Или поне така си беше мечтал да изглежда винаги. Нямаше ги дребните лунички по бузите, драскотините и петната от слънчевите изгаряния бяха изчезнали. Бръчиците около очите му също липсваха. От начинаещото му оплешивяване нямаше и следа. Главата му беше покрита с гъста черна коса. Чертите на лицето му бяха елегантни и красиви, носът му беше перфектно изваян – нищо общо с предишния, дори цветът на очите му беше различен!

– Чакат ви още доста изненади! – каза лекарят.

Адам върна огледалцето на колежката му. Тримата продължиха да вървят мълчаливо по коридорите. Стигнаха до врата, която беше обозначена с табела:

„Въвеждащ психолог“

– Е, оставяме ви в ръцете на добър специалист. Той очаква с нетърпение да ви види! – жената почука по вратата.

От вътре се чу „влез“.

Двамата му кимнаха учтиво, след което продължиха нататък по коридора. Адам натисна бравата и влезе.

Кабинетът на въвеждащия психолог изглеждаше стерилно. Това никак не го учуди. Липсваха грамоти и дипломи по стените, нямаше прозорец. Всичко лъщеше в бяло. Адам се зачуди откъде ли идва

светлината. Огледа тавана. Нямахте крушка, полилей, липсваха стандартните луминесцентни лампи. Ярката светлина, напомняща за летен ден по пладне, сякаш извираше директно от стените. В стаята нямаше други мебели, освен бюрото на психолога, стола, на който той седеше зад него, и стола пред бюрото, който очевидно очакваше Адам. И едно странно металическо кълбо, което висеше във въздуха. Направи му впечатление, че върху бюрото липсваха всякакви бележки, документи, химикали, тефтери, кочани с рецепти, каквито беше свикнал да вижда в лекарските кабинети. Нямахте го дори задължителният за всяко работно място компютър. Психологът го подкани с жест да седне.

Когато се отпусна в стола, Адам усети колко е удобен! Седалката и облегалката сякаш се раздвижиха, за да се нагодят към извивките на тялото му. Дали наистина се случи това, или просто така му се стори? Той вдигна поглед към въвеждащия психолог. Подобно на всички останали хора, които беше срещнал в странното учреждение, психологът също беше млад и красив. Уж се намираха в болница, а нямаше нито един грохнал старец.

„В рая всички са на 33 години“.

Домакинът му имаше дружелюбно, приветливо излъчване. Загадъчната усмивка върху лицето му издаваше приятно чувство за хумор.

– Как се чувстваш, Адаме?

– Леко отпаднал, ако не броим целия шок от непрекъснатите изненади, на които съм подложен!

– Може ли да ти предложи нещо за освежаване? Кафе? Чай? Вода? Шоколад? Едно валерианче?

– Мисля, че се търкалях достатъчно в леглото. Но няма да откажа цигара.

– Ха-ха-ха, браво, така ми харесваш! Нали не възразяваш да си говорим на ти? Извинявай, че не попитах в самото начало...

– Никакъв проблем, това винаги улеснява комуникацията – отвърна му Адам.

Преди да успее да продължи, въвеждащият психолог го изненада сериозно, като бръкна в шкафа под бюрото си, извади кутия жълт „Камел“, запалка, бутилка „Джони Уокър“ с червен етикет и две малки пластмасови чашки – от онези, в които дават на лудите да си пият лекарствата.

– Кой е Джони и накъде се е запътил? – пошегува се домакинът, докато наливаше уискито. – А, за малко щях да забравя.

Той отново се наведе и извади от шкафчето лек, алуминиев пепелник. Постави го на масата с думите:

– Чувствай се като у дома си! Готов съм да отговоря на всичките ти въпроси.

Без да бърза, Адам глътна малко от алкохола, закашля се, извади цигара, помачка я между пръстите си и запали. Невидима вентилация се включи над главата му и започна да издърпва дима към тавана.

– Къде се намирам?

– Болница, санаториум, рехабилитационен център. Наречи го както си пожелаеш. И при всички случаи ще бъдеш прав! Официалното наименование, все пак, ако това те интересува, е Център S-558-113. Тук всички сме посветени на грижата за новодошлите. Като теб. Целта ни е да улесним прехода максимално и да го направим възможно най-комфортен.

– Мъртъв ли съм?

– Какво те кара да мислиш така?

„Ето, започна се – помисли си Адам – сигурно ме смята за луд“.

– Нито смятам, че си луд, нито съм на мнение, че си мъртъв, Адаме.

– Можете да четете мислите ми?

– Нали щяхме да си говорим на „ти“?

– Откъде разбра точно за какво си мисля в момента?

– Работя като въвеждащ психолог отдавна. Занимавам се с новопристигнали всеки ден. Повечето задават едни и същи въпроси в началото. Но основният винаги е този. Та да се върнем към него – какво те кара да мислиш, че си умрял?

– Много просто, застрелях се в главата с автомат! – отвърна му Адам.

Въвеждащият психолог се усмихна, изпи уискито си на един дъх и наля в двете чашки до горе. След кратка пауза продължи:

– Не ти беше за първи път, нали?

– Кое?

– Опитът за самоубийство.

– Не. Първия път пробвах да се обеса, но се събудих в мазе, нахапан от плъхове.

– Знам, знам, гледал съм Доклада. Беше ужасно!

– Какъв доклад?

– Ами нещо като резюме на всичко, което си преживял там. В Симулацията. Но за това по-късно. А сега ми кажи какво мислиш за нашия Център? Как го намираш?

– Все по-убедително ми прилича на лудница. Само дето лудите рядко ги черпят с алкохол – Адам посочи с поглед бутилката върху бюрото.

– Е, малко ме надценяваш, аз съм психолог, а не психиатър. Психиатрите работят в лудницата.

– Какво е това място тогава? Като не е лудница?

– Нали ти казах? Рехабилитационен център! За възстановяване след преживяното в Симулацията. Повечето от вас са доста смели в избора си на Сценарий, а после ние, въвеждащите психолози, трябва да се справяме с последствията от шока. Пак добре че не идваш от Средновековието, хе-хе. Тогава шокът наистина щеше да е голям. Каж ми, не забелязваш ли нещо странно наоколо?

– Като липсата на прозорци например?

– Точно така! Като липсата на прозорци. На какво се дължи, според теб?

– Мислех, че вие, т.е. ти ще отговориш на всичките ми въпроси.

– Затова съм тук. Просто те насочвам към правилните въпроси. Така ще бъде по-лесно и за двама ни. Наздраве!

Адам не можа да устои на подкупващата усмивка на психолога и смело отпи. Дръпна си от цигарата. Започваше да се чувства удобно в тази странна лудница (тире) санаториум (тире) пансион. Компанията на психолога му харесваше.

– Няма прозорци, тъй като светът, в който пристигаш, е доста различен от онзи, в който си бил досега. Имам предвид Симулацията. Макар единият да е измислен, и двата изглеждат напълно реални. Тъй като събуждането винаги е свързано с временна загуба на паметта, щеше да бъде странно, дори опасно, ако ви излагахме директно на

влиятието на тотално непозната среда. Погрижили сме се Центърът да изглежда подобно на видяното в Симулацията. Тук всички пристигате от горе-долу близки във времето и пространството Сценарии. Ето защо Центърът толкова много ти прилича на болница от края на 20-и и началото на 21-ви век.

– Че кой век сме в момента?

– Готов ли си за отговора на този въпрос?

– Абсолютно! Да! – оживи се Адам.

– Имаме по-различно понятие за време, но ако спазваме традиционното летоброене, с което си свикнал в Симулацията, би трябвало да сме 2285 година.

– Моля?

– Правилно ме чу.

– Ебаси!

– А сега очаквам въпросите ти с нетърпение – въвеждащият психолог удари още един екс и отново си наля.

Адам последва примера му. Загаси цигарата в пепелника. Закашля се. Вентилацията се изключи, след като в помещението не остана и следа от дима. Адам попита:

– Затова ли всички са толкова красиви?

– Ами, как да ти кажа, науката доста напредна. А представяш ли си как се чувстват пристигналите от Рим или от друга антична епоха? Направо се виждаме в чудо тогава! Декорите не са проблем, естествено, но персоналът... изненадата е потресаваща. Хората тогава не са били толкова високи.

– А какво представлява Симулацията?

– Дълбока стаза. Хипнотичен сън. Контролирано видение. Наречи го както си пожелаеш...

– И при всички случаи ще бъдеш прав! – довършиха заедно в един глас.

– Точно така! Харесваш ми, нали ти казах! Май ще се превърнеш в любимия ми пациент! – психологът удари още един екс, отмятайки рязко глава назад.

Адам направи същото. Топлината от алкохола се разля по тялото му. Психологът отново напълни чашите. Зачервените му бузи контрастираха с белотата на медицинския халат.

– Няма ли да се напием прекалено бързо така? – развеселено попита Адам.

– Е, какво от това? Достатъчно е да увеличим само с няколко пункта метаболизма си и всичко ще изпотим. За нула време. Разбира се, при достатъчен прием на вода. След малко ще поръчам да ни донесат вода.

Адам запали нова цигара и уверено продължи с въпросите:

– Добре, а защо тогава нищичко не си спомням?

– Заради реализма.

– Бихте ли, тоест би ли уточнил?

– Основната цел на Симулацията е точно това – да симулира реално преживяване в съвсем различна среда. Сетивата не правят разлика. И няма как, тъй като по време на стазата се манипулират директно мозъчните центрове, отговорни за преживяването, които са свързани с Програмата на Сценария. Това води до временна загуба на паметта след събуждането. Но процесът е обратим и бързо ще се оправиш. Срокът зависи от конкретния пациент. Не би трябвало да

отнеме повече от седмица-две. Имам предвид толкова е като усещане спрямо възприятията за време, с които си свикнал в Симулацията.

– А какви са тукашните възприятия за време? Ти как усещаш времето? – попита Адам.

– Нека кажем, че не сме толкова вкопчени в линейната му форма – отвърна весело психологът. Ще свикнеш и с това, не се притеснявай! Рано или късно всичко ще си припомниш, когато...

– Нищо не разбирам – прекъсна го Адам.

– Ще се опитам да го формулирам простичко. Времето не съществува. Всичко се случва във вечното настояще. В непрекъснатото сега. Тук е реалността. Останалото е илюзия. Миналото и бъдещето са спомени, мечти или надежди, но кухи, лишени от съдържание, въпрос на гледна точка... Субективни са, ала това не им пречи да изглеждат реални, също като преживяното в Симулацията. Без на практика да съществуват... В епохата, от която идваш, хората усещат времето линейно. Правят го по навик. Измерват го линейно, мислят за времето като минало, бъдеще и настояще. Всъщност няма как да измериш нещо, което не съществува.

– Но нали слънцето изгрява и после залязва? Денят и нощта се редуват. Има различни сезони. За 200–300 години едва ли всичко това се е променило...

– Така, е, ако наблюдаваш астрономическите тела от Земята.

Въвеждащият психолог чукна с пръст висящата във въздуха метална сфера.

Пред очите на Адам се разгърна триизмерна карта на слънчевата система. Планетите се въртяха около Слънцето и около оста си. Приближаваха се ту към него, ту към събеседника му, изглеждаха

толкова реални, че се опита да докосне Сатурн, но ръката му мина през него. Беше триизмерна холограма.

– Както виждаш, решаваща е гледната точка. Всичко зависи от Наблюдателя.

– Искаш да кажеш, че не сме на Земята в момента, така ли?

– Искам да кажа, че може би си абсолютно прав! Хайде наздраве!
И добре дошъл у дома!

* * *

Бутилката беше на привършване. Двамата с въвеждащия психолог вече фъфлеха. Онзи чукна отново с пръст по левитиращото металическо кълбо. Кълбото се завъртя, някаква диаграма се материализира във въздуха. Въвеждащият психолог издърпа една цветна линейка надолу с пръст, повдигна друга, след което диаграмата изчезна. На вратата се почука.

– Влез – извика домакинът.

– Поръчали сте вода – обади се мек женски глас.

– Оставете я на бюрото, благодаря!

Красива брюнетка се появи иззад гърба на Адам, сложи кана с вода и две чаши върху бюрото и застина в очакване.

– Може да разчистите всичко това! – въвеждащият психолог кимна с глава към препълнения пепелник, почти празната бутилка от уиски, двете пластмасови чашки и смачканата кутия цигари.

След като брюнетката излезе, психологът каза със сериозен тон:

– Сега ще те помоля да затвориш очи и да се облегнеш удобно, ето така – той скръсти ръце върху белия халат на корема си, притвори

очи, а облегалката на стола му потъна назад, като се наклони с около 30 градуса.

Адам направи същото. И неговата облегалка се подчини.

Прекараха известно време в мълчание. Адам изведнъж усети топлината. Все едно се намираше в сауна, само че горещината идваше отвътре, а не отвън! Потта извираше от порите на тялото му и се стичаше надолу под дрехите. Шуртеше по слепоочията му. Спускаше се по гърдите и по корема под пижамата, с която беше облечен. Платът залепваше за кожата, бузите му горяха. Зави му се свят. Усети остра жажда. Отвори очи, за да си налее от каната и видя, че психологът се беше изправил зад бюрото. Гледаше го усмихнат, с ведрия си, умен поглед. И наливаше в двете чаши вода. Подаде едната на Адам:

– Лекичко, на малки глътки, внимавай да не се задавиш.

Изпиха водата. Домакинът предложи временно да прекратят сеанса:

– Мисля, че и двамата се нуждаем от освежаващ душ – каза той, бършейки с ръкав потта от челото си – от нещо хубаво за хапване и кратък сън. А след това ще продължим. Аз сам ще те повикам, когато си готов.

Адам усети колко е гладен. Спомни си за сандвичите, предложени му по-рано от красавеца в белия халат. Коремът му закъркори. От алкохолното опиянение нямаше и следа. Чувстваше се уморен и целият беше подгизнал в пот. Стана, кимна на въвеждащия психолог за довиждане и излезе от кабинета.

В коридора го очакваха двамата, които го бяха довели дотук. Върнаха се обратно по същия път, по същите бели, широки, прави коридори.

Посочиха на Адам къде се намира банята в неговата стая – вътре имаше душ-кабина и закачена на стената хавлия. Точно до кабината се мъдреше чисто бяло порцеланово клекало. На стената висеше голямо, кръгло огледало. Върху рафтчето под него бяха наредени пластмасови шишенца с надписи: „течен сапун“, „шампоан“, „крем за лице“, „крем за тяло“, „балсам за коса“. „Като в някакъв шибан хотел! – помисли си Адам и доволно се усмихна – Само дето липсват логата и фирмените марки.“ Увериха го, че докато се къпе, обядът му ще бъде готов. Попитаха го какво иска за ядене.

– А какво предлага менюто? – поинтересува се Адам.

– Всичко! Каквото пожелаете! – отвърна му красивата лекарка. Беше свалила маската от лицето си и сега Адам можеше да види, че наистина е очарователна.

– Мисля да се възползвам от сандвичите. Ако може и малко шоколад за десерт. За пиене само вода, благодаря!

Лекарката кимна, той затвори вратата на банята, съблече пижамата и се напъха в душ-кабината. Имаше още толкова много въпроси да задава на въвеждащия психолог! Нямахше търпение срещата им да продължи.

* * *

Когато излезе, в стаята нямаше никой. Апаратурата беше изнесена. На масичка до леглото му го очакваше табла, върху която бяха наредени сандвичите – най-обикновени триъгълни филийки, намазани с масло, покрити с шунка, горчица, маслини, поръсени с

черен пипер и украсени с магданоз. В малка чинийка бяха поставени кубчета шоколад, имаше и чаша, пълна с вода. След като засити глада си, Адам блажено се изпъна върху леглото и с удоволствие остави на съня да го превземе, заедно с умората, натрупана от преживяното.

* * *

Отново се намираше в кабинета на въвеждащия психолог. Бяха го повикали малко след като се събуди. Преди да го ескортират за пореден път през коридорите, си беше поискал лист хартия и химикал, за да запише множеството въпроси, които се трупаха в главата му. Възнамеряваше да ги зададе един по един. Започна с първия:

– Кой, по дяволите, би се подложил на всичко това? Или Симулацията е някаква форма на наказание?

– Симулацията е форма на забавление – отвърна му въвеждащият психолог. – Нещо като ходенето на лунапарк, посещението на киносалон и играенето на видео игри от епохата, която познаваш. Само че наведнъж! И... много по-убедително при това! Толкова убедително, че е необходимо да си припомняш истинския си Аз и истинския свят, след като излезеш. Точно затова съм тук – усмихна се той.

– Хе-хе, говорим си вече като стари приятели, дори изпихме бутилка уиски заедно, но все още не си знаем имената – каза Адам. – Или поне аз не знам твоето.

– Ти вече разбра, че не сме вкопчени в представата за време, която носиш от Симулацията. Същото важи и за имената.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че името, като идентификация, е ненужно. Имената се повтарят, може да стане грешка. Всичко, от което се нуждаеш, е един номер, за да се различаваш от останалите. Ето, например, ти си А985875785976549. Колежката, която те доведе тук, е Е87650875607850. „А“ означава Адам, т.е. мъж, Е се отнася за Ева, т.е. индивидът е от женски пол. Комбинацията от числа може да запълни цял том с лични данни. Нещо като „баркод“. Или как му викахте там, ЕГН? Само че доста по-съвършено.

– Сигурно се шегуваш!

– Ни най-малко. Виж, това няма нищо общо с ролите, които играем в обществото. Всеки може да си избира име, с което да се представя. Тези имена се менят, ала номерът си остава. За нуждите на идентификацията. Същото е и в Симулацията. Там всички сте с измислени имена. Ти как би нарекъл въвеждащия си психолог, например?

Адам се замисли. Хрумна му закачлива идея:

– Свети Петър. Нали държиш ключовете към „небесното царство“!

– Добър избор. Жена ми ме нарича Кретен, но това няма нищо общо, нали?

Двамата се разсмяха.

– Ако не възразяваш, докато си възстановиш паметта, ще продължавам да те наричам Адам.

– Не възразявам. А сам ли си избрах това име?

– Не беше много оригинално, трябва да ти призная. Да, сам го избра.

Адам погледна към листа с въпросите:

– Нека се върнем на Симулацията. Така и не ми стана ясно защо някой би си причинил гадостите, които преживях там?

– Има три причини човек да влезе в Симулацията, Адаме. Искаш ли да ги чуеш? – лицето на психолога придоби сериозен вид.

– Целият съм в слух.

– Първата е скуката. По същата причина хората в миналото са гледали филми, ходили са на лунапарк, скачали са с бънджи, тълпили са се по стадионите или в Колизея, за да наблюдават кървавите зрелища.

– Така, това го разбрах, а коя е втората причина? – попита Адам.

– Втората причина е невъзможността да извършиш престъпление.

– Моля?

– Колкото и добре да е уреден животът ни тук, ние не можем да извършим престъпление. Никакво нарушение на правилата! Да не говорим за насилие. Ето, нека си направим един експеримент – стани от стола, заобиколи бюрото ми и ела да ми забиеш един шамар. Ама мъжката!

Адам се поколеба.

– Не се шегувам! – подкани го въвеждащият психолог.

Воден от нарастващото си любопитство, Адам изпълни нарежданията му. Той заобиколи бюрото, изправи се пред психолога, вдигна дясната си ръка и замахна. В момента, в който плесницата трябваше да изплющи върху бузата на събеседника му дланта рязко отскочи назад, някаква сила го повлече след себе си и Адам се озова на пода. Леко уплашен и силно изненадан, той стана и се върна обратно на стола:

– Какво беше това? – попита запъхтян.

– Помниш ли, когато се изпотихме по-рано?

– Как да не помня!

– Всички сме едно цяло, Адаме! Свързани сме, без да губим своята индивидуалност. Можем да си влияем взаимно, дори от разстояние, но без лоши намерения. По-рано ти помогнах да се очистиш от алкохола, това беше добро намерение. Сега не можеш да ми обършеш шамар, защото, дори да го правиш с моето съгласие, това намерение би могло евентуално да ме нарани.

– Как различавате добрите от лошите намерения? За да излекуваш някого, понякога трябва да му причиниш малко болка, нали така? Ти си лекар, би трябвало да си наясно с тези неща! Кой определя правилата?

– Благодаря ти за комплимента, но както казах по-рано, аз съм само психолог, а не психиатър. Психиатрите са медицински лица. Иначе директно на въпроса ти: никой. И всеки от нас поотделно. Всички ние заедно определяме правилата. Съществуваме като един организъм, Адаме. Като една обща Личност. Каквото е добро за теб, е добро и за мен. Всяко наше действие, което може пряко или косвено да навреди на друго човешко същество, т.е. на собствената ни Личност, изразена чрез него, се санкционира с реакция, насочена към източника на това действие.

– Равно по сила и обратно по посока противодействие – промълви под носа си Адам.

– Точно така! Ето че започваш да си припомняш!

– Но как става това?

– Защитен механизъм. Сингуларност. Автогенен тренинг.

– Наречи го както искаш и винаги ще си прав! – казаха двамата в един глас.

– Ще свикнеш, спокойно. Всичко ще си припомниш. Въпрос на време е само – окуражи го въвеждащият психолог.

– Щом сме способни на такива неща, защо тогава са необходими седмици, за да си възвърна паметта? Не можеш ли да ускориш процеса, както направи с разграждането на алкохола?

– Не, защото това би могло да ти навреди!

– И как по-точно?

– Ще навреди на психическото ти здраве. Симулацията оставя трайни следи. Дълбоки отпечатьци в съзнанието. Човек губи представа кое е реално и кое – не. Също както при водолазите, можеш да се потопиш в Симулацията бързо, но не можеш да излезеш със същата скорост, това ще те накара да полудееш.

– Схванах метафората, но не разбирам процеса – отвърна Адам.

– Самият факт, че го наричаш „метафора“ вече показва, че започваш да се връщаш, да възстановяваш връзката си с хората. Именно това беше намерението ми, когато избрах примера – да го използвам като метафора.

– Двете реалности се преплитат – каза Адам.

Това твърдение изненада и самия него.

– Точно така. Особено в сънищата – въвеждащият психолог наблегна върху думата „сънища“.

– Значи ли това че...?

– Да! Онова, което сънуваш в Симулацията, често са спомени от истинския ти живот. Или от друга Симулация, оставила дълбок отпечатък. Сънищата се засилват, преди да се събудиш.

- Магистралата...
- Магистралата е предишно изживяване от друга Симулация, в която си бил. Исторически Сюжет от по-късен етап – някъде към края на 21-век, ако използваме класическото летоброене. „Умря“ на няколко пъти, така и не успя да я пресечеш. Накрая се стигна до запознанството ти с водача на глайдера. После я намери след събуждането и сега сте семейство. Това е жена ти.
- Юлия?
- E098660986087960. В онази реалност тя се казваше Ева. Приличате си по липсата на въображение, трябва да ви се признае!
- Значи и други хора могат да участват в моята Симулация, така ли?
- Естествено! Че кое му е забавното иначе! – въвеждащият психолог плесна с ръце.
- Чакай малко, всички хора в Симулацията ли са истински?
- Не. Само тези, които имат най-лични и дълбоки преживявания с теб.
- Значи, освен Юлия...
- И така нареченият Николай, да. Най-добрият ти приятел. Няма търпение да се видите.
- А останалите?
- Останалите са само част от Сценария. Сценарият има няколко опорни точки: обстановката, средата, епохата, събитията, които участникът желае да преживее. И главните герои. Другото е въпрос на свободна воля! Ти искаше да преживееш „Аварията“. Затова не успя да се обесиш. В мазето. Николай приключи в деня на „Аварията“. Той беше там, за да ти прави компания. Да облекчава страданията ти.

Излезе по-рано и изключително бързо възстановява паметта си сега. Както казах, няма търпение да те види.

– Ами Юлия?

– Разминахте се преди малко. Аз съм и неин въвеждащ психолог. Все още е обърквана, но ще се оправи, не се безпокой. Досега нямаме случай на пациент, който да не е възвърнал паметта си изцяло.

– Значи само ние тримата, така ли?

– Само вие тримата. Плюс целия „драматичен състав“. Да не пренебрегваме реализма на останалите „герои“. Хората, които сънуваме, невинаги съществуват. Това не прави сънищата по-малко въздействащи. Не забравяй, че Симулацията е преди всичко контролиран сън.

– И времето там тече различно?

– И времето там тече различно!

– Колко време ме нямаше?

– Около 60 часа – отговори въвеждащият психолог.

– А какво стана с Юлия? Тя в Индия ли загина? Или оцеля след Аварията?

– Ще имаш възможност да прегледаш Доклада ѝ, след като си възстановиш спомените. Излязоха по едно и също време с така наречения Николай. Преди теб.

– Искаш да кажеш, че е загинала в Деня на Аварията?

– Това се опитвам да кажа. Но е не по-малко жива от теб.

– А какво стана с индицеца?

– Има ли значение, Адаме? По-важното е какво става с теб сега, когато отново си сред нас!

– Добре, но нека се върнем към Симулацията, моля те! – запъна се Адам.

– В очакване съм на твоите въпроси – въвеждащият психолог се намести удобно в стола. Нямаше и следа от отегчение в гласа му. „Сигурно си обича работата“ – помисли Адам. Погледна към листа с въпросите и попита:

– Какво предизвика Аварията?

– „Аварията“ е заглавие на Сценарий – полуисторически, полуфантастичен. Имам предвид, епохата и средата са напълно действителни, хората са живели така някога, в една малка страна, откъдето произхождаш и ти. Но самият катаклизъм е бедствие, родено в ума на Сценариста – комбинация от резки превключвания на земното магнитно поле и от мощно слънчево изригване. Такъв катаклизъм никога не е имало на Земята. Поне в писаната история. Целта на Сценариста е била човечеството да се върне назад в еволюцията, преди електричеството. И процесът да бъде необратим. Мисля, че се е справил чудесно със задачата, но аз, честно да си призная, никога не бих избрал точно неговата Симулация.

– Значи и ти влизаш в Симулацията?

– Всички влизаме в Симулацията. Преобладават историческите сюжети. Нормално е човек да се интересува от миналото. Няколко пъти съм бил Хитлер, дори веднъж спечелих Втората световна война. После бях Наполеон, убиха ме още в казармата, а веднъж бях редник в армията на Александър Македонски. Сценарии като „Аварията“, полуфантастични, са доста по-трудни за реализиране и по-мъчно се излиза от тях. Затова подозирам, че възстановяването ти може да се

проточи. Иначе психиката просто го възприема като пътуване във времето и по-лесно позволява на истинските спомени да се завърнат.

– Значи всичко в Симулацията е нагласено, така ли?

– Не, само основните фактори, както ти казах. И главните действащи лица. Останалото зависи от волята на индивида. От изборите, които прави. Всичко е възможно, както при съзнателното сънуване. А реалностите се преплитат...

Последва кратко мълчание.

– Искаш ли да знаеш какво работиш тук, с какво се занимаваш? – попита въвеждащият психолог.

– Ами... да – отвърна Адам.

– Сценарист. Автор на Симулацията „Монополи“. Все още не съм я пробвал, но колегите доста я хвалят. Явно си те бива, Адаме! Затова го написа онзи роман.

– Сега разбирам защо идеите сякаш идваха наготово! Все едно, че ми ги диктуваше някой.

– Диктувало ги е подсъзнанието ти. „Монополи“ е пример за полуисторически, полуфантастичен Сценарий. От най-трудните. Справил си се блестящо! Гледал съм докладите на мои пациенти, които се завръщат оттам. Отваряш ми доста работа като въвеждащ психолог, но както правилно отбеляза, аз наистина си обичам професията, така че не възразявам!

– Значи все пак можеш да четеш мислите ми?

– Не бих го нарекъл точно така. По-скоро е усещане. Интуиция. Идва от дълбоката свързаност, ти също го можеш. Ще видиш, всичко ще си припомниш.

– Защо тогава си губим времето с тези въпроси?

– Защото улесняват процеса. По време на разговора ти вече имаше няколко интуитивни прозрения.

– Аха! Добре, ето ти един не-интуитивен въпрос: коя е третата причина да влизаме в Симулацията? Дотук изброи само две: скуката и възможността да правим там каквото си пожелаем. Коя е третата?

– Хайде, пробвай си интуицията! Ще можеш ли да отговориш сам на този въпрос? – попита въвеждащият психолог.

– Но аз не знам как...

– Не ти трябва знания, кажи първото, което ти дойде на ума, без да се замисляш. Сега! – психологът щракна с пръсти.

– За да живеем отново на Земята – изненада себе си Адам.

– Именно. За да живеем отново на Земята.

– По-рано беше споменал, че не се намираме на Земята, но къде сме тогава? – Адам хвърли поглед върху списъка с въпросите:

– Това е една от основните ми питанки.

– Държиш ли се здраво за стола? – въвеждащият психолог отново му отвърна с въпрос.

После се изправи в креслото, чукна висящата във въздуха металическа сфера и стената зад него изчезна.

Появи се земното кълбо. Заемаше цялото пространство. Северна и Южна Америка се въртяха бавно, като спиците на гигантско виенско колело.

– Харесва ли ти гледката от кабинета ми? – усмихна се въвеждащият психолог.

Адам наистина се хвана за стола. Зави му се свят. Инстинктивно усети, че изображението е истинско, а не някаква холограма.

– Намираме се на геостационарна орбита над Централна Америка. Заради изкуствената гравитация се получава така. Живееш в станция с формата на геврек, който се върти около оста си. Имам привилегията да работя в едно от крайните помещения, които гледат право надолу, към предишния ни дом.

– Би ли изключил това, всеки момент ще повърна!

Въвеждащият психолог чукна металическото кълбо с пръст и старата бяла стена се появи на мястото си, закривайки космическата панорама.

– Населението на станцията е около 30 милиона души – продължи въвеждащият психолог – от всякакви етноси и народи. И не е единствената. Има още две. Освен това разполагаме с колония на Луната и на Марс. Стотици екипажи летят в дълбокия Космос. Експедициите имат за цел да проучат нови планети, подходящи за заселване. Докато Земята отново стане обитаема, ще изминат десетки хиляди години.

– Какво се е случило? – попита тихо Адам.

– Нещо по-лошо от Аварията, приятелю! – въздъхна въвеждащият психолог.

– След време всичко ще си припомниш – казаха и двамата в един глас.

– КРАЙ -

Следва продължение... То зависи изцяло от теб, скъпи читателю! Виж „Послеслов“. Намира се на следващата страница

>>>

Послеслов

От 2006 г. споделям творчеството си напълно безплатно онлайн. Правя го, защото вярвам, че връзката читател – писател е свещена. И защото технологиите го позволяват. Най-после го позволяват! Ще ми се да имаш по-малко „обръчи за прескачане“, читателю, книгите ми да са на един клик разстояние от теб, да няма посредници, които да пречат историята ми да стигне до хората, за които е предназначена.

Уви, така се лишавам от доходи, свързани с творчеството. По-прагматичните автори все още публикуват на хартия или те карат да си купуваш файл, преди да го прочетеш. Моята интуиция ми подсказва, че тази практика е част от миналото, а всички ние сме устремени към едно бъдеще, което изглежда доста различно. Ето защо искам да заздравя нашата връзка, връзката читател – писател.

Но не самоцелно. Не защото така съм решил. Преди всичко ми се ще да разбера дали тя е двустранна. Дали публиката иска продължението на този роман. Накратко, ще довърша историята за читателите, които ме подкрепят. Приемам „подкупи“ в PayPal, ePay, EasyPay и с обикновен банков превод. Пиши ми на asktisho@gmail.com за подробности. Отговарям на всички съобщения, написани от хора.

Благодаря ти, че остана с мен до края!

От автора.